

မိမိတို့အတွက်
မင်း၊ နိုင်ငံအတွက်၊ နိုင်ငံအတွက်၊
မင်း၊ နိုင်ငံအတွက်၊ နိုင်ငံအတွက်၊
မင်း၊ နိုင်ငံအတွက်၊ နိုင်ငံအတွက်၊
မင်း၊ နိုင်ငံအတွက်၊ နိုင်ငံအတွက်၊

ရှင်သစ်

လက်ပိုင်ပစ္စည်း

ကျွန်ုပ်တို့
နှင့်

ပြောဆို

ကောက်ကြောင်း

designerAlmaN

မ ဝ ဝ ဝ ဝ ဝ

အမှတ် (၁၃၅) ၊ ၅-လွှာ ၊ ၄၆ လမ်း
အပေါ်ဘလောက် ၊ ဗိုလ်တထောင်ပြုနယ်
ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၉-၅၀၇၃၂၆၃

မ ဝ ဝ ဝ ဝ ဝ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၀၇၀၅၀၉
မူက်နှာခုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၇၃၀၀၆၀၉

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

အုပ်စု

၁၀၀၀

မူက်နှာခုံး

အံဘွယ်ဝင်

ကွန်ပျူတာစာမီ

၆၆

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး (လိုင်)

အတွင်းမလင်

ထွန်းထွန်း (Adron)

မူက်နှာခုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

စာမူ (၀.၂၀၇၉) သုပုံနှိပ်တိုက်

၁၂၈ ၄၆-လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်၊

ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမင်ညိုဦး(မင်ညိုစာပေ)

အမှတ် ၁၃၅ ၅-လွှာ ၄၆ လမ်း အပေါ်ဘလောက်

ဗိုလ်တထောင်ပြုနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး

၁၂၀၀ ကျပ်

၇၉၅-၇၃

လင်မြတ်ဝေဖန်

ကျွန်တော်နှင့်ဆရာဝန်ကောက်ကြောင်း / လင်မြတ်ဝေဖန် - ရန်ကုန်

မင်ညိုစာပေ ၊ ၂၀၀၉။

၂၀၂-စာ ၊ ၁၂-၄၆ = ၁၈.၅၄ စင်တီ

(၁) ကျွန်တော်နှင့်ဆရာဝန်ကောက်ကြောင်း

မ ဝ ဝ ဝ ဝ ဝ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	-	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီ ဝတ်မှုမပြိုကွဲရေး	-	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	-	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်၊ အဆိုပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- ❖ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီ ဝတ်ရေး။
- ❖ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပယ်လာရေး။
- ❖ ပြစ်ပယ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ အခြားစီးပွားများနှင့်အညီ ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ရေနွက်စီးပွားရေးစနစ်၊ ပီပြင်စွာပြစ်ပယ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများမိတ်ခေါ် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ် ပြင်ပေးရေး
- ❖ အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

“မြန်မြန်လုပ်ကွာ ... ငသစ် မင်းကိစ္စနဲ့သွားမှာလေ။
ဘေးကကပ်လိုက်တဲ့ ငါတို့က အရင်ပြီးနေပြီ”

“အေးပါကွာ။ ခဏလေးပါ ... ပြီးတော့မှာပါ”

စိတ်မရှည်တော့သည့်အဆုံး အောင်ခိုင် တစ်ယောက် ဝင်ကူသလို
ပုံစံနှင့် ရွဲလာပါသည်။

“ဒီမှာဘီး ... ဒီမှာခေါင်းလိမ်းဆီ ... ဒီမှာရေမွှေး”

“ဟေ့ကောင် အဲသလောက်မလိုဘူး။ ပြီးတော့ ငါက အလှပြင်
နေတာမဟုတ်ဘူးကွ။ ငါ့ကိုယ်ငါ ယုံကြည်မှုရှိအောင်လုပ်နေတာ”

“မင်းဒီလောက် မှန်ရှေ့မှာ အကြာကြီးရပ်နေတာနဲ့ ယုံကြည်မှုက
ရှိလာရောလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ အောင်ခိုင်ရာ ...၊ ငါ့မျက်လုံးကို ငါပြန်မြင်
ရတဲ့နည်းက ဒီတစ်နည်းပဲရှိလို့ ငါကြည့်နေတာ”

“ရှားပါတယ် ရှင်းသစ်ရယ် ... မင်းလုပ်ရမယ့်ကိစ္စက လူသတ်ရမယ့်အလုပ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ပစ္စည်းသွားခိုးမှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အေးလေ ...”

“ရည်းစားစကားပြောတယ်ဆိုတာလည်း လူသတ်မှုဆန်ပါတယ်ကွာ။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ငါက သတ်မဲ့လူလား၊ အသတ်ခံရမှာလား၊ ဒါလေးပဲ ကွာသွားတာ”

“ကဲပါကွာ ... လုပ်ပါ”

“ပြီးပြီ ... ပြီးပြီ ...”

ààà

ထိုစဉ် ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြားမဟုတ်ပေမယ့် တစ်ခန်းလုံးတော့ ကြားရမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်သော မိုးဦး၏အသံက ပဲ့တင်ထပ်ပြီး ပြန်လွင့်လာခဲ့သည်။

“မပြီးကြသေးဘူးလား အပေါ်ကကောင်တွေ ...”

“ဟိုကောင် ... စွတ်အော်မနေနဲ့။ ဒီမှာ ဆင်းလာနေပြီ”

စကားသံနှင့်အတူ ဆင်းလာနေတာကိုတွေ့တော့မှ မိုးဦးတစ်ယောက် သက်ပြင်းချနိုင်သွားခဲ့တော့သည်။

“တော်သေးတာပေါ့။ ငါဒီနေ့ အပြင်မသွားရဘူးထင်နေတာ”

“သွားရမှာပေါ့ ... မင်းအဖြစ်ကလည်း ဟိုကြားမှာ ဟိုဟာညပ်တဲ့ ဟိုအကောင်ကြီးကျနေတာပဲ”

“ဟင် ဘာအကောင်ကြီးလဲ”

“မိုးဦး ... မင်းဟာလေ ငသစ်အကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့၊ ဒီကောင်လျှောက်ပြောတိုင်း လိုက်ပြီးနားထောင်မနေနဲ့။ ကြာရင် မင်းပါရူးသွားလိမ့်မယ်”

သူတို့သုံးယောက်စလုံးသည် နယ်မြို့မှလာကြသော ကျောင်းသားများဖြစ်ကြသည်။ မိဘများက ပညာသင်ရန်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ရန်ကုန်သို့စေလွှတ်ခဲ့သော်လည်း သူတို့ကတော့ နယ်တွင်မနေရလျှင် ပြီးရောဟူသည့် ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက်တစ်ခုဆီကို ရင်ဘတ်ထဲ ထည့်ကာ ရန်ကုန်သို့ တက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

အရာအားလုံး အဆင်ပြေခဲ့သည်။ ရှင်းသစ်၏အဒေါ် အပျိုကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်စိုးသစ်ပွင့်သည် ရန်ကုန်တွင် အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုစိုက်ထူနိုင်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကြီးဒေါ်ဖြစ်သူက သူမ၏ ချစ်လှစွာသော ရှင်းသစ်ကို သူ့အနားတွင်ခေါ်ထားကာ ပညာကုန်သင်စေခဲ့သည်။

သူ့ကိုချစ်ပြီး အလိုလိုက်ခဲ့သော အဒေါ်အပျိုကြီးသည် ရှင်းသစ်တစ်ယောက်တည်းနေရလျှင် တိုင်ပင်ဖော် ရွယ်တူမရှိဖြစ်မှာစိုးသောကြောင့် အောင်ခိုင်နှင့် မိုးဦးကိုပါ အိမ်တွင် အတူတူနေစေခဲ့သည်။

အစွမ်းကုန်မဆိုးသော်လည်း ကမ်းကုန်အောင်မလိမ္မာကြသော သူတို့သုံးယောက်သည် ဘွဲ့ရခါနီး တစ်နှစ်လောက်အလိုတွင်မှ တစ်ခန်းထလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ အဓိကဆိုရလျှင်တော့ ရှင်းသစ်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဧရာဝတီ”ဟု အမည်ရသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စာသင်နှစ် နောက်ဆုံးနှစ်ရောက်တော့မှ တွေ့ရခြင်းအတွက် လောကကြီး၏ အချိန်တွက်ချက်မှုကို သူက လက်သီးထောင်ပြချင်သေး၏။

တစ်ခန်း လုံးက သူမကို မာနကြီးသည်ဟု သတ်မှတ်ကြသော်လည်း သူကတော့ ရဲရင့်သည်ဟု ယူဆချင်သူဖြစ်သည်။

ကိုယ်ပိုင်အတွေးအခေါ်ရှိကြသော လူတိုင်းတွင် သူတို့၏ တွေးခေါ်မှုများသည် ဓားတစ်လက်လို မြ၊နေခဲ့သည်ပဲ။ သူမလည်း သူမ၏ တွေးခေါ်မှုတွေပေါ်မူတည်ပြီး ထက်မြက်ချင်တာကို လူတွေက မာနကြီးသည်ဟု သမုတ်တာလိုပင် သူကတော့ ခံယူထားလိုက်ခြင်းပင်။

“မင်း၊ ကြီးဒေါ်ကြီးကို ကားတစ်စီးလောက် ဝယ်ခိုင်းလိုက်ပါလား”

“နေပါစေကွာ ... ။ ငါတို့နှိပ်စက်လို့ နောက်ဘဝတွေထိပါ ယောက်ျားမယူဘဲ အပျိုကြီးလုပ်နေပါဦးမယ်”

ကာယကံရှင်မဟုတ်ပါဘဲ စိတ်စောနေသော မိုးဦး တစ်ယောက် နာရီတကြည့်ကြည့်ဖြင့် ဘတ်(စ်)ကားအလာကို မျှော်နေလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ကားလာနေပြီ”

မိုးဦး၏ အသံကြားတော့မှ ဆေးလိပ်မီးညှိနေသော အောင်ခိုင် တစ်ယောက် စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ဆေးလိပ်ကို မီးသတ်လိုက်ရလေသည်။ သူကတော့ မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ။ စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန်ဖြစ်လာကာ ရပ်နေသော ထိုဘတ်(စ်)ကားကြီး၏ ရှေ့ဘီးကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အဆင်းခရီးသည်တွေ ကုန်သွားသောအခါ ကားပေါ်သို့တက်ဟန် ပြင်နေသော မိုးဦးကို လှမ်းဆွဲလိုက်လေသည်။

“ဘာလုပ်ပြန်ပြီလဲ”ဟု ယူဆရသော အကြည့်မျိုးဖြင့် အောင်ခိုင်

က လှမ်းကြည့်လာသည်။ သူက...

“နောက်ကားစောင့်လိုက်တော့ ...”

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း ...”

“ငါထင်တယ်။ ရှေ့တစ်မှတ်တိုင်ကျော်လောက်ဆို ဒီကားဘီးပေါက်သွားလိမ့်မယ်”

“ဟင် ...”

“မင်းဟာကြီးကလည်းကွာ ...”

အောင်ခိုင်၏ ဇဝေဇဝါညည်းတွားသံကို မိုးဦးကိုယ်တိုင်က အပြစ်တင်သောအကြည့်များဖြင့် ထောက်ခံသည်။ ကျေနပ်လောက်သော အဖြေမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့ သူကိုယ်တိုင်ပင် ရိပ်မိပါသည်။

“ခဏလေးပါကွာ။ ငါပြောတာကိုယုံစမ်းပါ။ နောက်ကားပါလာလိမ့်မယ်”

‘ဟုတ်ရင်ဟုတ်ပေါ့ကွာ’ ဆိုသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ကိုကြည့်ပါသည်။ ရှင်းသစ်ပြောသည့်အတိုင်းပင် ခဏလောက်ကြာအောင် စောင့်ပြီးသည့်အချိန်တွင် နောက်ကားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“လာ ... တက်မယ်”

အမှန်တော့ ဒီစကားကို အောင်ခိုင်ပြောစရာပင်မလိုပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်တက်စီးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။ မိုးဦးကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘာမျှ ဝင်ပြောခြင်းမရှိခဲ့ပေ။

သူကတော့ ဘတ်(စ်)ကားစီးနေရင်းဖြင့်ပင် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ တွေးနေလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် ...

“ဟေ့ကောင် ရှင်းသစ် ... မင်းပြောတာဟုတ်တယ် ကွ ...”

မိုးဦး၏ အလန့်တကြားအော်ပြောလာသော စကားလုံးများ အဆုံးတွင် အောင်ခိုင်က မိုးဦး၏ညွှန်ပြရာနေရာသို့ ကြည့်နေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ သူက ...

“ဪ ... ဘာများလဲလို့ကွာ”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ”

“ငါပြောလိုက်ရင်လည်း ကျေနပ်တဲ့အဖြေမျိုး ထွက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး”

မိုးဦးက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ဘယ်လိုစဉ်းစားမိတာလဲ ဆိုတာလောက် တော့ ငါတို့လည်းသိခွင့်ရှိတယ်ထင်တာပဲ ... ” ဟု ပြောလာခဲ့ လေသည်။

“ဒီလိုကွာ ... အဲဒီဘတ်(စ်)ကားရပ်လာတော့ ငါက ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး ကားဘီးကိုကြည့်မိလိုက်တယ်။ ငါမြင်လာတာက အထဲမှာ ကားတာယာချုပ်စက ကွနေပြီကွ။ အဲဒါကြောင့် ရှေ့တစ်မှတ်တိုင် လောက်ရောက်ရင် ဘီးပေါက်မယ်လို့ ပြောလိုက်မိတာ”

အောင်ခိုင်က ဘီးပေါက်လို့ လမ်းဘေးတွင်ထိုးရပ်၍ထားသော ဘတ်(စ်)ကားကိုကြည့်ရင်း ...

“တိုက်ဆိုင်တာလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မှာပေါ့”

“သိဘူးလေ ။ အဲဒါကတော့ ...”

သူ့စကားအဆုံးမှာ မိုးဦးက အောင်ခိုင်စကားကိုနားထောင် ပြီးနောက် ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် သူ့ကိုဝင်ပြောလာခဲ့လေသည်။

“ငါကတော့ သိပ်မယုံဘူး။ မင်းက ငါတို့ကို ရုပ်တည်နဲ့ ကျုပ်,နေကြ”

သူကတော့ လမ်းဘေးတွင်ရပ်၍ ကျန်နေခဲ့သော ထိုကားကြီး ကိုသာ ကြည့်၍ သက်ပြင်းချမိတော့သည်။ တစ်လမ်းလုံးတွင် သူ ကိုယ်တိုင် ဘာစကားမှမပြောဖြစ်တော့ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နှင့်ပင် လိုက်လာခဲ့တော့သည်။ အောင်ခိုင်နှင့် မိုးဦးကတော့ နှစ်ယောက်ကြိတ်ပြီး ဘာတွေတိုင်ပင်နေကြသည်မသိ။ ဆင်းရမည့်မှတ်တိုင်ကိုရောက်တော့မှ အောင်ခိုင်က လက်တို့ပြီးပြောလေသည်။

တစ်စုံတစ်ရာ၏ ဆွဲအားကြောင့် သူ့၏မျက်လုံးများသည် တစ်နေရာတည်းသို့ စူးစိုက်ရောက်ရှိသွားလေသည်။ မိုးဦးက ဘေးမှနေ၍ တိုးတိုးလေး ပြောလာခဲ့သည်။

“ဧရာဝတီ ရောက်နေပြီ”

“အင်း ... ငါတွေ့တယ်”

“တွေ့ရင်သွားလေ။ ဒီမှာဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ”

“အေးပါ ... သွားမှာပါ”

“မဟုတ်ရင် ကျူရှင်ပေါ်တက်သွားလို့ မင်း,ကြောင်တောင် တောင်နဲ့ ကျန်ခဲ့ဦးမယ်”

သူတို့သုံးယောက်လုံး ဧရာဝတီ၏ ကျူရှင်ရှိရာသို့ ရောက်နေ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါ။ ကျောင်းတွင် ဧရာဝတီ အနား၌ အစောင့်လိုလို ဘာလိုလို လူနှစ်ဦးက အမြဲတမ်း ကပ်လိုက် နေခဲ့လေသည်။

ဧရာဝတီ၏ အနီးကပ်ပေါင်းနေသော လူတစ်ယောက်၏ သတင်းပေးချက်အရ သင်တန်းတွင်ရှိနေစဉ်သာ သူမတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ပင်။ စိတ်ထဲကတော့ တေးမှတ်ထားလိုက် မိသည်။

စိတ်ချပါဧရာဝတီ ... မင်းအနားမှာသာ နေခွင့်ရရင်
 မြူမှုန်တစ်စက်တောင် မင်းအနားမှာ ခံစားခွင့်မရှိစေရဘူး။
 ကိုယ်စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။

“ဒီနေ့ အစောင့်တွေ အိပ်ရာထနောက်ကျလို့လား”

“ရှင် ...”

သူ့ထံမှ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံကြောင့် သူမလန့်သွားသည်ထင်သည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ရှင်ကို ကျွန်မမြင်ဖူးသလိုပဲ”

“အင်း ... ကျွန်တော်တို့ တစ်ခန်းတည်းတက်လာကြတဲ့ ကျောင်းသားတွေပဲလေ”

“အထက်တန်းကျောင်းတုန်းကလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ...”

“ဒါဆို ... ဘယ်မှာရင်းနှီးပါလိမ့်”

တမင်မလုပ်သော သူမ၏ဟန်တစ်ချို့သည် တံခါးဖွင့်ထားသော သူ၏နှလုံးသားဆီသို့ ခုန်ပေါက်မြူးထူးပြီး ဝင်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“အထက်တန်းကျောင်းတုန်းကရော အခုလို အစောင့်တွေ ရှိလား”

“အင်း ... ရှိတယ်”

“မွန်းကျပ်မှု မဖြစ်ဘူးလား”

“သွားတော့မယ်။ ရပ်နေတာကြာပြီ”

“ခဏလောက်နေပါဦး”

“တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်ပဲရတဲ့ ကျွန်မရဲ့လွတ်လပ်မှုကိုတော့ ကျွန်မမြတ်နိုးတယ်။ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ငသစ် ... အဆင်ပြေလား”

“မင်းတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ”

“အာက္ခာ ... မင်းကလည်း ငါတို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲဆို ရပ်စကား ပြောတယ်လေ။ ဘာတွေပြောတယ်ဆိုတာကိုတော့ ငါတို့မကြားဘူး”

“ဒီလိုပါပဲက္ခာ ... ဒါပေမယ့် မလွယ်ပါဘူး”

သူပြောလိုက်သော စကားကြောင့် လားတော့မသိပါဘူး။ အောင်နိုင်ရော၊ မိုးဦးပါ “ဟာက္ခာ” ဆိုပြီး ပြိုင်တူရေရွတ်ပါတော့သည်။ ဖြစ်ပျက်သွားသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံး၏ ပုံစံတွေကိုကြည့်ပြီး သူ့အားနာသွားမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုလား ဧရာဝတီကိုလား မပြောတတ်ပါ။

သေချာတာတစ်ခုတော့ရှိသည်။ မမြင်ရသော်လည်း မျက်နှာကိုလားဟပ်သည့် သူမ၏နောက်ကွယ်မှ အလင်းဖိအားတစ်ချို့ပင်။ ဒါတွေဟာ တစ်ပတ်မှ တစ်ရက်ပဲရတဲ့ သူမရဲ့လွတ်လပ်မှုတဲ့လား။

ရှိပါစေတော့ ။

ငါ့လက်အစုံကိုအားကိုးပြီး

ရင်ခွင်လမ်းရာသီကို

ငါတူးဆွပျံ့မယ် ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တံခါးဝမှာရပ်ပြီး ဖုန်းပြောနေသော ဒေါ်စိုးသစ်ပွင့်က ရှင်းသစ်ကို မြင်မြင်ချင်း မျက်လုံးပြူးပြဲခဲ့လေသည်။ အခြားတစ်ဘက်နှင့် ဖုန်းပြောနေရသောကြောင့် ပါးစပ်မအားသော တီပွင့်က သူ့ကို အားနေသောမျက်လုံးဖြင့် ပြူးပြဲခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆ ရသည်။

ထို့ကြောင့် ပါးစပ်ရော၊ မျက်လုံးရော၊ လက်ပါ အား၊နေသော သူက တီပွင့်အား ပါးစပ်ထဲသို့ လက်နှစ်ချောင်းထည့်၍ ဖြဲပြဲကာ မျက်လုံးပါပြူးပြီး ‘ဖြဲ’ဟု လုပ်ပြလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူမပြန်လုပ်ပြမည့်အမူအရာကို မစောင့်တော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ဝင်ကာ ဧည့်ခန်းထဲမှပင် စောင့်နေလိုက်သည်။

“လာစေဦးတော့ ... အရင်ဦးအောင် ဆူပစ်ရမယ်”

ààà

ဖုန်းပြောပြီး၍ထင်သည်။ တီပွင့်တစ်ယောက် လေတစ်ချွန်ချွန်

ဖြင့် အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ဧည့်ခန်းထဲတွင် မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် ထိုင်နေသော သူ့ကိုတွေ့သောအခါ ...

“ဟဲ့အကောင် နင်”

တီပွင့်ကို စကားဆုံးအောင် ပေးမပြောဘဲ လက်ကာပြလိုက် ပြီး ...

“ထိုင်ဦးတီပွင့် ... မပြောမပြီး မတီးမမြည်ဆိုတဲ့အတိုင်း တီပွင့်ကို ပြောရဦးမယ်”

“အံ့မယ် ... နင်ကများ”

“အဲဒါပဲ တီပွင့် ... တီပွင့်တို့ခေတ်က လူကြီးတွေ အဲဒါတွေ ခက်တာ။ လူငယ်တွေက မျက်စိထဲမှာ အမြင်မတော်တာတွေတွေ့လို့ ထောက်ပြတယ်။ ဒါကို ငါတို့က ငယ်ရာကကြီးလာတယ်ဆိုတာနဲ့ပဲ ပြောတာတွေကို လက်မခံဘူး”

အသလွတ်ကြီးအပြောခံရသော တီပွင့်က အားကိုးတကြီးဖြင့် အောင်ခိုင်ကို လက်ကုပ်ပါသည်။ ဒီကောင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲဆိုသည့် သဘော။ သို့သော် သူမ၏ကြိုးစားချက်က အချည်းအနီးပင် ဖြစ်သွား ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် တီပွင့်ကိုဆူနေတာဗျ။ သူများကို လက်ကုပ်မနေ နဲ့။ လုပ်တုန်းကလုပ်ပြီးတော့”

“ဟယ် ... ငါဘာမှမလုပ်ရပါလား ရှင်းသစ်ရယ်”

“လုပ်တယ် လုပ်တယ်။ တီပွင့် လုပ်ကိုလုပ်တယ်”

တမင်သက်သက်ကြီး ပြဿနာပြန်ရှာခံနေရသော တီပွင့်ကို ကြည့်ပြီး မိုးဦးတစ်ယောက် အသည်းယားလာသည်ထင်သည်။

“ငါတက်တော့မယ်”ဟု ပြောကာ ထိုင်ရာမှထသွားခဲ့သည်။ အောင်ခိုင်လည်း ထိုနည်းတူပင်။

“အခုမှတော့ ပြောမှကိုရတော့မယ် တီပွင့် ... ။ တီပွင့် ယောက်ျားယူရင်ယူ၊ မယူရင်ကျွန်တော့်ကို မိန်းမပေးစား။ တစ်ခုတော့ လုပ်ဗျာ”ဟု အပြတ်ပြောခဲ့လိုက်ပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း အောင်ခိုင်တို့ မိုးဦးတို့နည်းတူ ထိုင်ရာမှ ထ၍ လစ်လာခဲ့သည်။

မကြာပါ။ ဒေါသကြီးသော အပျိုကြီးများ၏ စရိုက်အတိုင်း ပင် ...

ငါက ယောက်ျားတွေကို ခေါင်းခေါက်ပြီးရွေးချင်တာ ... ခေါင်းတော့ အခေါက်ခံမယ့်မိန်းမမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဘာညာဘာညာပေါ့။

အဲဒါပါပဲ။ ဒေါ်စိုးသစ်ပွင့်သည် အလွန်သဘောကောင်းပါ သော်လည်း ထိုတစ်ချက်ကိုတော့ဖြင့် ထိခိုက်လာလျှင် ဆတ်ဆတ်ထိ မခံတော့ပေ။

ပြဿနာက ယခုမှစခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်လိုလက်ရရှိလျှင် လုပ်ပေးလေ့ရှိသော ဒေါ်စိုးသစ်ပွင့်၏ လက်ဖက်သုပ်အစွမ်းဖြင့် တော်တော်ပင် အိပ်မရသော ရှင်းသစ်တစ်ယောက် နိုးလာသောအခါတွင် အချိန်သည် နာရီစက်ဝိုင်း၏ ဆယ့်နှစ်နာရီကို ညွှန်ပြနေလေသည်။

မနှိုးတာပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် နှိုး၍မရသောကြောင့်ဘဲလား မသိပါ။ အိမ်တွင် ဒေါ်ခင်ထွေးတစ်ယောက်သာ တံမြက်စည်းလှည်းရင်း ကျန်ရှိနေလေသည်။ ဒီတစ်ရက်တော့ ကျောင်းမသွားတော့ဟု စိတ်ကူး ပြီးကာမှ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသော သူမ၏မျက်နှာလေးကြောင့် ချက်ချင်းပင် ရေမိုးချိုးကာ ကျောင်းသို့ထွက်လာခဲ့၏။

အထက်တွင်ပြောခဲ့သော ပြဿနာဆိုသည်မှာ ဘတ်(စ်)ကား ပေါ်ရောက်သည့်အခါတွင် ပို၍ကြီးမားလာခဲ့လေတော့သည်။ တမင် တကာ ထိတွေ့ခြင်းမဟုတ်သော်လည်း မိမိနံ့ဘေးတွင်ရပ်နေသော

လူတစ်ဦး၏ ကျောပိုးအိတ်နှင့် သူ့၏လက်သည် ကားတစ်ခါ ဘရိတ်အုပ် လိုက်တိုင်း တစ်ခါလာ၍ ထိနေခဲ့လေသည်။

ထိနေခဲ့ခြင်းက အရေးမကြီးသော်လည်း အာရုံ၏နိုးဆော်မှုက သွေးကြောများမှတစ်ဆင့် သူ့၏အမြင်ကို ခိုင်းစေခဲ့လေသည်။ ထို ကျောပိုး အိတ်ကို ကြည့်လိုက်မိသည့်အချိန်တွင် အပြင်းဆုံးသော လှုံ့ဆော်မှုများ သည် သူ့၏သွေးကြောအတွင်း အပြင်းအထန် ယိမ်းထိုးနေကြသည်။

ဘိန်းဖြူတွေပဲဟု စိတ်ထဲမှနေ၍ အလန်တကြား ရေရွတ် လိုက်မိသည်။ တစ်စပ်တည်းမှာပင် ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးရတော့ သည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ထိုကျောပိုးအိတ်ပိုင်ရှင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သွားလိုရာကို စိတ်အေးလက်အေး သွားနေသည့်ပုံစံပင်။ တစ်ခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ထိုလူ့အနီးမှ မသိမသာခွာခဲ့ပြီး ကား စပယ်ယာအနားသို့သွားကာ အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

ကားစပယ်ယာထဲမှ အောင်မြင်စွာထွက်ပေါ်လာသည့် အသံ ကြောင့် ခရီးသည်အားလုံး ကားထဲတွင် ပွက်လောရိုက်ခတ်သွားကြသည်။

“ခါးပိုက်နှိုက်ပါလို့လား ...”

“မသိပါဘူးဗျာ။ သွားစရာရှိတာတွေတော့ နောက်ကျကုန်ပါ ပြီ...” စသည်ဖြင့် အသံတွေဖြင့် ဆူညံနေကြလေသည်။ သူနှင့် ကားစပယ်ယာလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘာဆက်လုပ်ရင်ကောင်းမလဲဟု မျက်လုံးများဖြင့် မေးနေကြသည်။

ရဲစခန်းသို့ရောက်သောအခါ စပယ်ယာကလိုက်ခဲ့ဟု ပြောသဖြင့်

စခန်းအတွင်းသို့ ဝင်သွားချိန် သူပါလိုက်သွားရသည်။ စခန်းမှူးကတော့ ခါးပိုက်နှိုက်အမှုပင်ဖြစ်သည်ဟု ထင်၍ သူ၏တပည့်များအား ခရီးသည် တွေကို အောက်ဆင်းပြီး တန်းစီခိုင်းလိုက်ဟု လှမ်းပြီးအမိန့်ပေးလေသည်။

သို့သော် စပယ်ယာပြောလိုက်သောစကားကြောင့် နဖူးကြောများ ရှုံ့သွားသည်အထိ စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် ဖုန်းတစ်ချက်လှမ်းဆက်ကာ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၏

အပြင်ရောက်ရောက်ခြင်း ပျာသွားခဲ့သူက သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ် သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့နားတွင်ရပ်နေသော လူသည် ယခု အချိန်ထိ သူနှင့်မည်သို့မျှ မပတ်သက်သည့်အလား စိတ်အေးလက်အေး နေနိုင်သောကြောင့်ပင်။ အခန့်မသင့်လျှင် သူများအမှုက ကိုယ့်အမှုဖြစ်နိုင် သောကြောင့် စခန်းမှူးအနားသို့သွားကာ ထိုသူအား လက်ညှိုးထိုးပြ၍ အိတ်အရွယ်နှင့် အရောင်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ စခန်းမှူးလည်း ရဲဘော်တစ်ယောက်အား တစ်စုံ တစ်ရာ တီးတိုးပြောဆိုပြီး ထိုလူ့အနားသို့ စေလွှတ်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူ့ဘက်သို့လှည့်ပြီး အထဲဝင်ရအောင်ဟုပြောကာ ရှေ့မှ ထွက်သွားလေသည်။

အထဲသို့ရောက်သောအခါ စခန်းမှူးက သူ့ကို ထိုင်ခုံတစ်လုံး တွင် ထိုင်စေပြီးလျှင် ...

“မောင်ရင် ဒီကိစ္စက အရမ်းအရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီတော့ အန်ကယ့်အနေနဲ့ မောင်ရင့်ကိုမေးရတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေးပါ”

“မောင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ”

“သေပါပြီ” ဟု စိတ်ထဲက အော်ပြောလိုက်ရတော့၏။ တကယ့်ကို သေချင်စိတ်ပေါက်သွားစေသော မေးခွန်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။

“သတိထားပြီးဖြေ။ ဒီကိစ္စက အခန့်မသင့်ရင် မောင်ရင်ပါ အထဲရောက်သွားနိုင်တယ်”

ခြိမ်းခြောက်သည့်စကားမဟုတ်သည့်တိုင် သူ့ချွေးများပင် ပျံသွားခဲ့ရသည်။

“ဒီလိုပါအန်ကယ် ... ကျွန်တော်ဘတ်(စ်)ကားပေါ်ကိုတက်တော့ သူ့အနားမှာသွားရပ်မိပါတယ်။ ပြီးတော့ ...”

စကားမဆုံးသေးခင်မှာ ရဲဘော်တစ်ယောက်ရောက်လာပြီး စခန်းမှူးကိုလာပြောခဲ့သည်။ ဘာပြောသလဲဆိုတာကိုတော့ တကယ်ပင် မကြားရခြင်းဖြစ်သည်။ စခန်းမှူး၏ မျက်နှာသွင်ပြင်မှာ နောက်ပိုင်းတွင် ရယ်ပြုံးလာသဖြင့် ကြည့်နေသောသူပင် ဘာဝင်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

ထိုလာပြောသော ရဲဘော်လေးထွက်သွားတော့မှ စခန်းမှူးက သူ့ဘက်ကိုပြန်လှည့်လာပြီး စောနကပြတ်သွားသောစကားကို ဆက်စေခဲ့သည်။

“မောင်ရင် ... ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ခဏလေးပါအန်ကယ်။ ကျွန်တော့်ကိစ္စကလည်း ပြောရုံနဲ့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ လက်တွေ့လုပ်ပြမှ ရမယ့်ကိစ္စဖြစ်နေတယ်”

“ဘယ်လို ...”

သူလည်း စကားကိုဆက်မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲတွင် တစ်စုံ

တစ်ခု ရှိလိုရှိငြား လိုက်ရှာမိ၏။ တွေ့ပါပြီ။ အခန်းထောင့်တွင် ချထားသော သေတ္တာတစ်လုံးပင်။ ထိုသေတ္တာရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

စခန်းမှူးကြီးကတော့ သူ့ဘာလုပ်နေလဲဆိုတာကို အဆက်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေသည်။ ယုံဟန်တော့ မတူပေ။

“အန်ကယ် ... ဒီသေတ္တာထဲမှာစာအုပ်ရှစ်အုပ်ရယ်၊ စာရွက်အဟောင်းတွေရယ်၊ ပစ္စည်းအချို့ကိုထုပ်ထားတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တစ်လုံးရယ် ရှိတယ်”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ စခန်းမှူးတစ်ယောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး ရဲဘော်တစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ ဖွင့်ခိုင်းလေသည်။ ထို့နောက် သူ၏နဖူးကြောများကိုရှုံ့ပြီး ...

“ဟေ ... မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ”

“အဲဒါ အဖြေရအခက်ဆုံးပဲ အန်ကယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး”

ဘဝင်ကျလောက်စရာမရှိသော ကျွန်တော့်၏အဖြေကြောင့် စခန်းမှူးကြီးသည် နဖူးကြောကိုပင် ထပ်မံရှုံ့လိုက်ပြန်တော့သည်။ ကြားထဲက မဆီမဆိုင် နဖူးကြောကိုပင် အားနာနေမိသေးသည်။

“ဆရာ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါပြီ”

“ဪ ... အေးအေး”

တစ်စပ်တည်းပင် သူ့ဘက်ကိုပါလှည့်လာ၍ ...
“မောင်ရင်မှာ တာဝန်သိစိတ်ရှိတဲ့အတွက် အန်ကယ် ဝမ်းသာ

ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိတ်ထဲမှာပါလာတဲ့ပစ္စည်းတွေက မောင်ရင်ထင်သလို ဘိန်းဖြူတွေမဟုတ်ပါဘူး။”

“ဗျာ ...”

စခန်းမှူးကြီး၏ စကားအဆုံးမှာ သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ မိုးကြိုးအစင်းတစ်ရာလောက် ပစ်ချလိုက်သလိုပင်။

“သိပ်လည်းစိတ်မပူပါနဲ့။ ကာယကံရှင်က မောင်ရင့်ကို စိတ်ဆိုးတဲ့ပုံစံ မပေါက်ပါဘူး။ မောင်ရင့်အနေနဲ့ သူ့ကိုနည်းနည်းလောက် တောင်းပန်လိုက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ စခန်းမှူးကြီး။ ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါ့မယ်”

“အေးအေး ... ပြီးသွားရင် အန်ကယ့်ဆီပြန်လာခဲ့ဦး။ မောင်ရင့်ကို အန်ကယ်မေးစရာရှိသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... စခန်းမှူးကြီး”

စခန်းမှူးကြီးကို ပြောသာပြောခဲ့ရသော်လည်း တကယ်တောင်းပန်ရမည်ဆိုသောအခါ အနည်းငယ်တော့ ဒူးတုန်၍နေမိသည်။ ဟုတ်သည်လေ။ ကိုယ့်ကြောင့် ကားပေါ်တွင်ပါသောလူများ အချိန်ကုန်လူပန်း ဖြစ်ခဲ့ကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

မတော်လို့ အကုန်လုံးဝိုင်းပြီး ဆူဆဲရိုက်မောင်းနေမှ ခက်နေချေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ရဲစခန်းအပြင်ရောက်သည်နှင့် မျက်နှာလေးကို အောက်ချကာ (မခိုးတရို)အပြုံးလေးဖြင့် အိတ်ပိုင်ရှင်လူကြီးထံ အရောက်သွားလိုက်သည်။

ထိုလူကြီး၏မျက်နှာမှာ ယခုပင် သူ့ကိုစားတော့ ဝါးတော့မတတ်

ဖြစ်နေချေသည်။

“အစ်ကို ... ကျွန်တော် စောနက အမြင်မှားပြီးပြောလိုက်မိတာကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါနော်”

“မင်းကွာ ... ငါ့ဟာငါ ပန်းချီဆွဲစားနေတာ မင်းနဲ့တွေ့မှ ငါလည်း ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်သွားတော့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအစ်ကိုရယ် ... ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိတော့တာနဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့ရတာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်နော် အစ်ကို”

“အေးအေး ... ရှိစေတော့။ နောက်ကို အဲဒီလိုအမှားမျိုး မဖြစ်စေနဲ့ ... ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

“အေးအေး ... ငါ့နာမည် ကိုဂျူးလို့ခေါ်တယ်။ ပန်းချီဆွဲတဲ့ နာမည်ကတော့ ‘ဂျူးပေါ့ကွာ’”

“ဟုတ်ကဲ့ပါအစ်ကို ... ကျွန်တော့်နာမည် ရှင်းသစ်ပါ”

“အေးအေး ...”

တော်ပါသေးသည်။ ဒီလောက်နှင့်ပင် ပြီးသွားခဲ့သော ကိစ္စဖြစ်သောကြောင့်။ နို့မို့ဆို အားလုံးက နှောင့်ယှက်မှုဖြင့် တရားစွဲလျှင် မည်သူမျှမဝင်ရဘဲ ထိုရဲစခန်းအတွင်းရှိ အချုပ်ခန်းထဲသို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝင်သွားရကိန်း ရှိနေလေသည်။

ထိုအိတ်ပိုင်ရှင်လူကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ကိုမှာထားသည့် အတိုင်းပင် စခန်းမှူးကြီးရှိရာဆီသို့ သူ့တစ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ရပြန်လေ

သည်။

ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း စခန်းမှူးကြီးက ဆောက်နှင့်ထွင်းသော စကားအချို့ကို ပြောလာခဲ့လေသည်။

“ဒီမှာ ... မောင်ရင်”

“ဗျာ ...”

“မောင်ရင်ပြောသလိုမျိုး ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်တယ်ပေါ့ကွာ ... ထားပါတော့။ အဲလိုမျိုး မြင်နိုင်တယ်ဆိုတာက မင်းပြောလို့ပဲ သိရတာ ... ။ ငါကတော့ အခုချိန်ထိ သိပ်မယုံချင်သေးဘူး”

“ခက်တော့ခက်နေပါပြီ စခန်းမှူးကြီးရယ်။ ကျွန်တော် တကယ် ပြောနေတာပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ .. ကျွန်တော့်ကို ဖြေရခက်စေမယ့် မေးခွန်းမျိုးတွေ ထပ်ပြီးမမေးပါနဲ့တော့”

“မဟုတ်ဘူး။ မေးချင်လို့မေးနေတာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ဘက်က မင်းကိုစစ်စရာဆေးစရာတွေ အများကြီးရှိသွားပြီ။ တာဝန်ကို ထိပါး နှောင့်ယှက်မှု မပါသေးဘူး။ မင်းအပေါ်မှာ မသင်္ကာမှုကတော့ လုံးဝပဲ”

“အာဗျာ ...”

သူ့ခေါင်းများပင် ချာချာလည်သွားခဲ့ရပြန်ပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှင်းပြရမှန်းပင် မသိတော့ချေ။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု အကြောင်းပြကာ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်စိုးသစ်ပွင့်ကိုသာ အကြောင်းကြား ရတော့သည်။

ààà

ယခုလည်းကြည့်ပါဦး။ တီပွင့်ကို စောင့်နေချိန်အတွင်း စိတ်ရှုပ် စရာကောင်းသော အရာတစ်ခုနှင့်ကြုံရလေတော့သည်။ သူ့အနားတွင်

အမည်းရောင်ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တစ်လုံးကို လာထားပြီး ခပ်ဝေးဝေးတွင် မသိမသာ စောင့်ကြည့်နေကြသော ရဲဘော်နှစ်ဦး။

စောင့်ကြည့်နေခြင်းက အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း ကိုယ့် အကြောင်းကို လောင်းကြေးလုပ်နေခြင်းက တော်တော်လေးကို ခံယူရ ခက်သော အရာတစ်ခုပင်။

တီပွင့် ငြီးတွားနေကြစကားလုံးအတိုင်းပင် ဒီကောင်တွေနဲ့တော့ ခက်နေပါပြီဟု တွေးလိုက်ရတော့သည်။ ထိုအလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ပြောနေကြသောအကောင်တွေကို အမြင်ကတ်လာသောကြောင့် ဘာများ ပြောနေကြသလဲဆိုသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် (ရှိန်ပြီးတော့ မကြည့်စေချင် တော့တာလည်း ပါမည်ထင်သည်) ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရဲဘော်လေးပဲ ကံဆိုးတာလား သူပဲကံကောင်းတာလားဆိုတာတော့ ဘုရားပဲ သိလိမ့်မည် ထင်သည်။

“ဟေ့လူ ... ဟေ့လူ”

သူ့ခေါ်လိုက်သောအသံကြောင့် သူ့ကို အကြောင်းပြုပြီး လောင်းနေကြသော ထိုလူနှစ်ဦး၏ စကားသံများသည် ချက်ချင်းပင် ရပ်တန့်သွားတော့သည်။ ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တာလားဆိုသည့် သဘော သက်ရောက်သော ရဲဘော်လေး၏အမူအရာကို သူ့ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် သည်။

သူ့အနားသို့ ရောက်လာသော ရဲဘော်လေးကို သေချာကြည့် ပြီး ...

“ခင်ဗျားဗျာ ... ဘာလို့ အိတ်ကပ်ထဲမှာ အပေါင်စာရွက်ကို

ထည့်ထားရတာလဲ”

သူ့ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ကြောင်တိကြောင်တောင် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီးမှ သူ့အနားသို့ ကပ်ကာ တိုးတိုးလေးဆို၏။

“ရှူး ... တိုးတိုးလေးပြောပါဗျ။ ဘာပေါင်ထားလဲ ခင်ဗျား သိလို့လား”

“သိပ်သိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကိုတော့ မပြောဘူး။ စခန်းမှူးကိုပဲ ပြောပြရလိမ့်မယ်”

“အာ ... တိုးတိုးလုပ်ပါဗျ ... ခင်ဗျားမသိဘဲနဲ့ လျှောက် ပြောမနေနဲ့”

“ကဲပါ ... ထားပါ။ ဒါနဲ့ တခြားရဲဘော်တွေခါးမှာ လက်ထိပ် ချိတ်ထားတာတွေတယ်နော်။ ခင်ဗျားခါးမှာကြတော့ မရှိပါလား”

သူ့စကားဆုံးလျှင်ဆုံးခြင်း လျင်မြန်သောလက်အစုံက သူ့ရဲ့ ပါးစပ်ကို လာပိတ်ပါတော့သည်။

“အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဗျာ ... တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါ”

“မရဘူးဗျာ။ အဲလိုပဲ ဗိုက်ဆာရင် ကျယ်ကျယ်ပြောတတ်တဲ့ အကျင့် ကျွန်တော့်မှာရှိတယ်”

“တကယ် အကုသိုလ်ဝင်တာပါပဲဗျာ။ လျှောက်တော့ မပြော ပါနဲ့။ ဘာစားချင်လဲ ကျွန်တော်ဝယ်ကျွေးပါ့မယ်”

“ဒီနားမှာ ဘာရှိလဲ”

“ဒီနားမှာ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ပဲရှိတယ်ဗျ”

“ကျွန်တော် ခေါက်ဆွဲမစားချင်ဘူး။ အအေးပဲမှာပေးပါနော်။ အေးအေးလေး”

“တော်တော် ရှိုးများတဲ့လူဗျာ”

ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်ပြောပြီး ထွက်သွားသော ရဲဘော်လေး ကိုကြည့်ပြီး သဘောကျမိသည်။ ဘိုင်ပြတ်နေသောအခါတိုင်းမှာ အောင်နိုင်နှင့် မိုးဦးကို အဖော်ညှိပြီး လမ်းဘေးတွင် အကြားအမြင်ဝိဇ္ဇာလို ဘာလိုလို ဝှင်ရိုက်ရင်ကောင်းမှာပဲဟုတောင် တွေးလိုက်မိသေးသည်။

သူတစ်ယောက်တည်း တွေးမိတွေးရာ တွေးနေတုန်း ဝရန်း သုန်းကားဖြင့် စခန်းထဲသို့ဝင်လာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့်စရာမလိုဘဲနှင့်ပင် သူ၏ ချစ်လှစွာသောအဒေါ် တီပွင့်ဖြစ်မည် ဆိုတာ အတတ်သိလိုက်သည်။ တစ်ခုတော့သေချာသည်။ အကြားအမြင် ရနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဒီလိုခြေသံမျိုးနင်းလျှောက်တတ်သူမှာ ဒေါ်စိုးသစ်ပွင့် တစ်ယောက်တည်းပင် ရှိခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် တီပွင့်သည် သူ့အား အတင်းပင် ပြူးပြုပြီး ပွစ်ပွစ် လုပ်လေတော့သည်။ ဒီအဒေါ်နှင့်တော့ ခက်နေပါပြီဟု တွေးလိုက်မိသေး သည်။ တော်ပါသေးသည်။ အချိန်မီ စခန်းမှူးရောက်ရှိလာသောကြောင့် နားစည်ကို လေတိုက်သည့်ဒဏ်မှ လွတ်ကင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စခန်းမှူးက အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့မှ အတန်ငယ် ငြိမ်သွားခဲ့တော့သည်။ တစ်ယောက်တည်းကျိတ်၍ စဉ်းစားမိသည်။ စခန်းမှူးက လူပျိုကြီးဖြစ်လျှင်ကောင်းမည်ဟု။ သူမမစီစဉ်သော သူမအနာဂတ်အတွက် တူဖြစ်သူ ရှင်းသစ်က ကြားဝင်စီမံပေးရတော့ မည်။ တီပွင့်က ...

“နင်က ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုအတတ်ပညာတွေ ရထား

ရတာလဲတဲ့ ... ” မေးပုံကိုက ကြည့်ပါဦး။

“ဒီလိုပဲ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေအရှည်ကြီးရှိတဲ့ မာမူကြီးတစ်ယောက်ကို ဘာသာကြော်တစ်ဆယ်ဖိုးလောက် ဝယ်ကျွေးပြီး သင်ထားရတာ ဟုပြောရင်လည်း စိတ်ဆိုးခံရဦးမည်။

မဖြေတတ်သည့်အဆုံးမှာ ငြိမ်၍သာ နေလိုက်ရတော့သည်။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်လာခဲ့သည်ဆိုတာလည်း မသိရတော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုရှိနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စခန်းမှူးကြီးနှင့် တီပွင့်တို့ ဆက်၍ဆွေးနွေးနေကြသည်။ သားရေးသမီးရေးတော့ ဖြစ်ဟန်မတူ။ သူတို့အနာဂတ်ကိုများ ကြိုတင်ဆွေးနွေးနေကြသည်ဟုလည်း မထင်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း နားထောင်နေလျှင် ဝင်ပြောမိနေမည် စိုးသောကြောင့် ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် နေပစ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ... ကျွန်မတူလေးကို ပြန်ခေါ်လို့ရပြီလား”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ရပါပြီ”
“ဟဲ့အကောင် ... လာပြန်မယ်”
“အာ ... ခဏလေးတီပွင့် အအေးသောက်လိုက်ဦးမယ်”
“ဘာအအေးလဲ ... ဘာမှမရှိပဲနဲ့ နင်က ဘာကိုသောက်မှာလဲ”

“အာ ... ခဏလေးတီပွင့် လာပို့လိမ့်မယ်”
တီပွင့်ကိုပြောပြနေစဉ်မှာပဲ အအေးသွားဝယ်သော ရဲဘော်ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ စခန်းမှူးကိုလည်းတွေ့ရော သတိအနေအထားဖြင့် အလေးပြုလေသည်။ ပြီးမှ ... “ရှေ့ .. သောက်”

ဟုဆိုကာ ပုလင်းကို သူ့အားထိုးပေးသွားပြီး သူ့နေရာ၌ သွားပြန်ရပ်နေတော့သည်။ တီပွင့်က ...

“အရေးထဲ ငတ်ကြီးကျနေပြန်ပြီ ရှင်းသစ်ရယ်”
“မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါက တန်ရာတန်ကြေးပါ”

သူ့စကားကိုကြားသွားသော ရဲဘော်လေးက သတိအနေထားဖြင့် ရပ်နေရာမှ သူ့အား မျက်လုံးလေးဆွေပြီး ကြည့်လေသည်။

“ကဲပါ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မြန်သောက်။ ငါအချိန်မရဘူး”
“အင်းပါ”

အအေးသောက်နေသည့်အချိန်တွင် စခန်းမှူးကြီးက တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် စကားအချို့ကို ဆိုလာခဲ့လေသည်။

“အစွမ်းရှိလာပြီဆိုရင် အဲဒီအစွမ်းနဲ့ တန်ပြန်ညီမျှတဲ့ တာဝန်ဆိုတာ မောင်ရင့် နှလုံးသားမှာရင်းတည်လာခဲ့ပြီ။ မောင်ရင့်ရဲ့ အစွမ်းအစကို မှားယွင်းသောအသုံးချမှုမျိုးနဲ့ မလုပ်မိပါစေနဲ့။ ခြင်္သေ့တွေကောက်ကျစ်တာ ပိုပြီးကြည့်ရဆိုးပါတယ်”

လူတစ်ယောက်ကိုကြည့်သည့် အမျိုးအစားပေါင်းများစွာထဲတွင် ယခု တီပွင့်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့၏ အကြည့်မျိုးက ပို၍ ခံရခက်သည်ဟု မှတ်ယူထားလိုက်ချင်သည်။ ပြောချင်တာပြော ငါတို့ ကတော့မယုံဘူးဆိုသည့် အကြည့်မျိုးပင်။ အစိမ်းရောင်ဆန်လှပေသည်။

“မင်းပြောလိုသာ ယုံရတာကွာ။ ဖြစ်နိုင်ချေကတော့ တစ်စက် ကလေးမှကို မရှိတာ”

အောင်ခိုင်က သူ့စကား၏အတိမ်အနက်ကို ထောက်ခံစေလို သည့် သဘောဖြင့် မိုးဦး၏ပေါင်ကို တစ်ချက်ပုတ်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“သား ... တီပွင့်ကိုသေချာပြောစမ်း။ လိုအပ်ရင် ဆရာဝန် တွေနဲ့တိုင်ပင်ရအောင်”

စိတ်လိုလက်ရရှိနေချိန်တွင် ပြောတတ်သည့်ပုံစံအတိုင်း တီပွင့်က ပြောလာခဲ့သည်။ ဘာမှပြန်ပြောစရာမရှိသော သူ့အတွက် ပခုံးတွန့်ပြုရုံ

သာ တတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဟုတ်သည်လေ။ ကိုယ်က အကြားအမြင်ရနေတာ လည်း မဟုတ်တော့ သူတို့နားလည်အောင် မည်သို့ရှင်းပြရမည်ကိုမသိ။ သူတို့အားလုံး နားလည်အောင်ထက် ကိုယ့်ဘာသာကိုနားလည်အောင် အတော်လေးကို ကြိုးစားရဦးမည် ဖြစ်သည်။

“တီပွင့် ...”

သူခေါ်လိုက်သောကြောင့် တီပွင့်တစ်ယောက် တစ်ခုခုကို သိရတော့မည့်အသွင်ဖြင့် စိတ်ဝင်စားလျက် သူ့ကို သေချာစိုက်ကြည့် နေလေသည်။

“ပြောလေ ...”

“ကျွန်တော်တို့ အကြားအမြင်ဟောသည် ဆိုပြီး အိမ်မှာ ဟောခန်းဖွင့်ရအောင်”

“အာ ... နင်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာလေ ပြောတာရော .. လုပ်တာပါ ဘယ်တော့မှ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဖြစ်မလာဘူး။ ငါက အကောင်းပြော တယ်ထင်လို့။ နင့်ကိစ္စကိုတော့ ငါတော်တော် စဉ်းစားရကြပ်နေပြီ ရှင်းသစ်ရယ်။ ငါ ... အစ်မကိုပြောပြလိုက်ရင်တောင် ကောင်းမလား မသိတော့ဘူး”

“မလိုပါဘူး တီပွင့်ရယ်။ အသက်အန္တရာယ်ရှိတဲ့ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဟာသူဖြစ်လာတာ။ အဲတော့ သူ့ဟာသူပဲ ပြီးသွား လိမ့်မယ်”

“ဒေါ်လေးကို သေချာပြောပြစမ်း။ သား အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ တွေကို ဘယ်တုန်းကတည်းကစပြီး သတိထားမိတာလဲ”

“ကျွန်တော်လည်း သေချာမမှတ်မိတော့ဘူး။ မှတ်မှတ်ရရ ဆိုရင်တော့ နယ်မှာတုန်းကပဲ။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတော့မှ စပြီး သတိထားမိတာ။ တစ်ရက်ကြတော့ အဖေက ကျွန်တော့်ကို သူ့ ကွမ်းအစ်ပျောက်လို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ကူရှာခိုင်းတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ရှာရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ အိမ်ကမသုံးတော့ တဲ့ ကျွန်းသေတ္တာထဲမှာရှိတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပြောတာပေါ့။ အဖေရာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ထားချင်ရာ လျှောက်ထားပြီး နောက်ဆုံး မတွေ့တော့မှ ဟိုလူကယ်ပါ ဒီလူကယ်ပါနဲ့ပေါ့။

အဖေက အဲဒီချိန်မှာကျွန်းသေတ္တာကိုဖွင့်ပြီးတော့မှ မင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲတဲ့ ... ဒီသေတ္တာသော့က ငါ့ဆီမှာပဲရှိတာ ...။ မင်းက ငါ့ဆီကမတောင်းဘဲနဲ့ သော့ကို ဘယ်ကဘယ်လိုရပြီး ဘယ်လို လုပ် ဖွင့်လိုက်တာလဲလို့ မေးလာခဲ့တယ်။

အဲတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်သုံးသပ်မိတာ။ ဟုတ်တာပဲပေါ့။ ငါ၊ သေတ္တာသော့ကိုမတောင်းဘဲနဲ့ ဒီထဲမှာကွမ်းအစ်ရှိ တာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ ဆိုပြီးတော့။

ဒါပေမယ့် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမဟုတ်တဲ့အတွက် အဖေကလည်း ထပ်မမေးတော့သလို ကျွန်တော်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ဆိုတာကို သူ့ကို မရှင်းပြလိုက်မိတော့ဘူး။

နောက်ပိုင်းတွေမှာတော့ ရက်ဆက်ပြီးမဖြစ်ဘူး။ တစ်လမှ နှစ်ရက် ဒါမှမဟုတ် သုံးရက် အဲလောက်တော့ ဖြစ်ဖြစ်လာတယ်။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး ဒီရက်ပိုင်းကျမှ ဆက်တိုက်နီးပါးဖြစ်တာ နှစ်ခါရှိပြီ။ ပထမတစ်ခါတုန်းက အောင်ခိုင်တို့ မိုးဦးတို့ရှိတယ်။ ဒုတိယအခါကတော့

အခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စပဲ”

သူလည်း ဒေါ်လေးတို့ကို ရှည်လျားစွာရှင်းပြလိုက်ပြီးနောက် သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို ချလိုက်မိသည်။ နားထောင်နေသော ဒေါ်လေး ကလည်း ထပ်တူထပ်မျှ စိတ်မောသွားသည်ထင်။ သူမကိုယ်တိုင် ကြုံဆုံ နေရသည့်အလား သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို ထပ်တူထပ်မျှ ချလိုက်လေ သည်။

“အင်းပါ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားအနေနဲ့ တစ်ခုခုထူးခြားတာ မျိုးဖြစ်လာရင် ဒေါ်လေးကိုပြောပြ။ တစ်ယောက်တည်းကျိတ်ပြီး ရှင်းမနေနဲ့။ ဟုတ်ပြီလား။ ပြီးတော့ အောင်ခိုင်ရော မိုးဦးပါ မင်းတို့ သူငယ်ချင်းကို မျက်ခြေမပြတ်စောင့်ကြည့်ကြတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်လေး”

နှစ်ယောက်စလုံးဆီက ပြိုင်တူထွက်လာကြတဲ့ အသံတွေပါ။ သူ့ကိုမယုံပေမယ့် ဒေါ်လေးကိုတော့ ကြောက်ကြရသည်မို့ ထိုကဲ့သို့ ငြိမ်ကုတ်စွာနှင့် ကတိပေးလိုက်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူကောင်းကောင်း သိခဲ့ပါသည်။

“ကဲကဲ ... မင်းတို့သွားနားတော့။ ဒေါ်လေးလည်း အလုပ်ကိစ္စ တွေ အများကြီးလုပ်ရဦးမယ်”

ဒေါ်လေးက အရင်ဦးအောင်ပြောဆိုပြီး နေရာမှထ၍ ထွက်သွား လေသည်။ ကျန်ခဲ့သော သူတို့သုံးယောက်ကတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဟု တိုင်ပင်နေကြရတော့ သည်။ အဓိကကတော့ အောင်ခိုင်နှင့် မိုးဦးပင် ဖြစ်လေသည်။ မိုးဦးက ...

“ကျောင်းရောက်ရင်တော့ ကေသီတို့ မိဖိုးတို့ကို ပြောရဦးမယ်။ ဒါမှ အကုန်လုံး ဒီကောင်ဖောတာလား မဖောတာလားဆိုတာ ခွဲခြား သိကြမှာ”

“ဟာ ... မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ။ ဒီဟာမတွေက ၁ ဆိုရင် ၁၀၀၀ လောက် လုပ်ချင်ကြတဲ့ဟာတွေက ...”

အောင်ခိုင်ကပင် ...

“မိုးဦးပြောတာ ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်ကွ။ တကယ်တော့ သူတို့တွေပြောတယ်ဆိုတာကလည်း မဟုတ်တာကြီးကို အဟုတ်လို လျှောက်ပြောပြီး ကြွားနေတဲ့လူမျိုးလောက်ကိုသာ ပြောကြတာပါ။ မင်း ကိစ္စက တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ဟာ ... သူတို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လျှောက်ပြော ကြမှာလဲ”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ... ငါကိစ္စနဲ့ပဲ မျက်နှာယူကြရဦးမယ်။ သောက်ရှက်တစ်စက်ကလေးမှ မရှိကြတဲ့ကောင်တွေ”

“ဟေ့အေး ... ငါတို့ကတော့ ဒူးဆိုဒူးတာနော်။ ဒိုင်းတဲ့ ကောင်တွေမဟုတ်ဘူး”

“အေး ... ငါကလည်းရတယ်လေ။ မင်းတို့ဒူးဆိုတာနဲ့ ဒိုင်းသွားအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတာ ပြနိုင်အောင် ပြရမှာပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား”

“အွန် ...”

သူ့အဲဒီလိုနည်းနည်းလောက် ခြိမ်းခြောက်လိုက်သောအခါတွင် တော့ နှစ်ယောက်စလုံး အနည်းငယ် ရှိုးတိုးရှန့်တန့် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ သို့ပေမယ့်လည်း အကြောင်းသိတွေဖြစ်နေသောကြောင့်လား မပြောတတ်။

ကြာကြာမကြောက်ကြတော့ဘဲ မင်းအစွမ်းအစရှိလျှင် လုပ်လေ ဆိုသည့် ပုံစံမျိုးများဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ကြည့်လာခဲ့ကြသည်။

“ရပါတယ် ... မင်းတို့ကလည်း မင်းတို့ကိုမင်းတို့ ယုံကြည်လို့ ငါ့ကိုစိန်ခေါ်တယ်။ ငါကလည်း ငါ့ကိုငါယုံကြည်လို့ မင်းတို့စိန်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံတယ်”

“ကြိုက်ပြီ ... ရှင်းသစ်။ လောလောဆယ်အထိတော့ ငါတို့က မင်းငါတို့ကို သက်သက်မဲ့ခေါင်းစားနေတယ်လို့ထင်တယ်။ တကယ် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာကိုတော့ မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာ ငါတို့သိရတော့မှာ ပေါ့ကွာ”

“အိုကေ ... သူငယ်ချင်း”

“အိုကေ”

တာဝန်တစ်ခုလိုဖြစ်နေခဲ့သော မနက်ခင်းတွင် နိုးထလာခဲ့ရသော သူ့စိတ်အစဉ်က ဒီနေ့တွင်တော့ အထူးတလည် လန်းဆန်းလို့ နေခဲ့လေသည်။

“နိုးပြီလား ငသစ် ...”

အခန်းထဲသို့ အသံနှင့်အတူဝင်လာသော မိုးဦး၏စကားသံကြောင့် သူ့အသာအယာပင်ပြန်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“နိုးရင်လည်းထတော့ ... မနက်စာအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ”

“မင်းတို့ရော ... စားပြီးသွားပြီလား”

“ဟေ့အေး ... ငါတို့လည်း အခုမှ ရေမိုးချိုးပြီးတာ”

“အေးအေး အဲဒါဆိုလည်း ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ငါ့ကိုစောင့်နေကြကွာ။ ငါ့ရေချိုးပြီးတာနဲ့ ဆင်းလာခဲ့မယ်”

ရေချိုးခန်းထဲသို့ တန်းမဝင်ဖြစ်ဘဲ မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် အနည်းငယ်

ရပ်ကြည့်နေမိသည်။ ကြာမြင့်စွာရပ်ကြည့်နေသော်လည်း သူ့မျက်နှာကို သူပြန်မမြင်ရချေ။ သူမြင်နေရသည်က ချစ်ရသော ဧရာဝတီ၏ ပုံရိပ်လေး။

စဉ်းစားကြည့်သည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့်များ သူမအနားတွင် အစောင့်အကျပ်တွေက ရှိနေရသည်နည်း။ သူမ၏မိဘများက သူမကိုစိတ်မချသောကြောင့်လား ...

“ဟေ့ကောင် ... မြန်မြန်လုပ်ကွ။ နောက်ကျနေပြီ”

အလိုက်ကန်းဆိုးမသိစွာဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ခေါ်လိုက်သော မိုးဦး၏အသံကြောင့် သူ့တွေးလက်စ၊စိတ်ကူးတချို့ကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်ရတော့သည်။

သစ္စာရှိသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က သူ့ရေချိုးပြီးသည်အထိ စောင့်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါမှ ဩော်... ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ငါ့ကို တကယ်ချစ်ရှာတာပဲဟု သတ်မှတ်လိုက်နိုင်တော့သည်။

“ကြာလိုက်တာ ငသစ်ရာ ... ငါတို့တော်တော်ဗိုက်ဆာနေပြီ”

“ဟ ... မင်းတို့ကလည်း ဆာရင် စားနှင့်ပေါ့ကွ”

“အာ ... အဲလိုကြီးမစားချင်လို့ မင်းကိုစောင့်နေတာပေါ့။ စားချင်မှတော့ မင်းကိုစောင့်မနေတော့ဘူး”

“အဟီး ... ငါသိပါတယ် မင်းတို့ ငါ့ကိုကြိတ်ကြိတ်နေတယ် ဆိုတာ ...”

“အွန် ... သေပါလား။ မင်းဆိုတာလေ ...”

“တွေ့လား စကားပြောတာတောင် မင်းအသံက နွဲ့နေတယ်”

“အာကွာ ... မင်းဆိုတဲ့အကောင်ဟာလေ စကားအကောင်းကို ပြောလို့မရတာ”

“စိတ်ဆိုးသွားတာလား ...”

“မဆိုးပါဘူး”

“မဆိုးရင် ဖလောင်းကစ်ပေး”

“အာ ... နေစမ်းပါကွာ”

“ဟာဟာ .. စိတ်ဆိုးနေတယ်”

“မဆိုးပါဘူးဆို”

“မဆိုးရင် ဖလောင်းကစ်ပေးလေ”

“အာ ...”

“ကဲ ... တော်တော့ အောင်ခိုင်။ မင်းကလည်း ဒီကောင်စားနေတာ မသိဘူးလား”

“ငသစ် ... မင်းလည်းတော်တော့။ ငါတို့ ဒီနေ့ ကျတိုရီယယ် ဖြေစရာရှိတယ်။ နောက်ကျလို့မဖြစ်ဘူး”

“အေးပါ”

“စကားမစပ် မင်းတို့နိုးတော့ တီပွင့် ငါ့အတွက် မုန့်ဖိုးထားခဲ့တာမြင်လား”

“ဟင့်အင်း ... မမြင်ဘူး”

“သေပါပြီကွာ။ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိတော့ဘူး”

“ငါ့မှာတော့ ၁၅၀၀ လောက်ကျန်သေးတယ်”

“ကောင်းသားပဲ ... ဒါဆိုလည်း ဘတ်(စ်)ကားဖိုးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရတာပေါ့”

“အောင်ခိုင် ... မင်းမှာရော”

“မရှိရေးချမရှိပါ”

“ငတုံး ...”

“ဘာလဲဟ ပိုက်ဆံမရှိတာနဲ့ပဲ ငတုံးဖြစ်ရရောလား”

“မသိဘူးကွာ ...”

သူ့စကားလည်းဆုံးရော အောင်ခိုင်တစ်ယောက် ပွစိပွစိလုပ်ကာ နေရာမှ ထထွက်သွားလေသည်။ သူနှင့်မိုးဦးသာ နှစ်ယောက်တည်း အောင်ခိုင်ကိုရယ်၍ ကျန်နေခဲ့လေသည်။

“လာ ... ငါတို့လည်းနောက်ကျနေပြီ။ သွားကြမယ်”

ဘတ်(စ်)ကားဂိတ်ရောက်တော့ အောင်ခိုင်က ရွဲသလို ပြောလာ ခဲ့သည်။

“ငသစ် ... ဘတ်(စ်)ကားရွေးဦးမှာလား”

“အာ ... ”

“အေးပါ။ ကြိုပြောထားတာ။ ရွေးမယ်ဆိုလည်း နောက်မှ ရွေးလို့။ ငါတို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ နောက်ကျနေပြီ”

ဘတ်(စ်)ကားပေါ်ရောက်တော့ မိုးဦးနှင့်အောင်ခိုင် နှစ်ယောက် သား လက်တို့ပြီး သူ့အကြောင်းပြောနေကြသည်။ သူလည်း ဝင်ပြောနေ လျှင် ပိုဆိုးလာမည်ဆိုတာ သိသောကြောင့် ခပ်တန်းတန်းပင် နေလိုက် တော့သည်။

ကျောင်းရောက်သွားတော့လည်း ငြိမ်ငြိမ်မနေရပါဘူး။ ဒီ နှစ်ကောင်က သူ့နောက်မှာနေပြီး ဘယ်အချိန် ဘယ်လိုအစွမ်းပြမယ်

ဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ တော်တော်လေးကို စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းစေသော အပြုအမူမျိုးပင်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ကန်တင်းသွားမယ်လေ”

“ဟင် ... မင်းတို့ပဲပြောတော့ နောက်ကျနေပြီဆို”

“အေးလေ ငါတို့နောက်ကျနေတယ်ပြောတာ ကန်တင်းထိုင်ဖို့ အချိန်ကိုပြောတာ”

“ဒီမှာ ဝှင်ဆင်ရဦးမယ် ငသစ်ရ”

အောင်ခိုင်စကားအဆုံးမှာ မိုးဦးက ဟုတ်တယ်ကွဆိုသည့် အကြည့်နှင့် ကြည့်သည်။ သူက ...

“ဘာဝှင်တွေလည်း အောင်ခိုင်ရ လုပ်စမ်းပါဦး”

“ပိုက်ဆံချီးရမယ်လေကွာ ...။ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ လက်ဖက်ရည် သုံးခွက်ဖိုး သိပ်မပြည့်ချင်တော့ဘူး”

“အေးကွ ... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ။ လုပ်ကွာ အောင်ခိုင် ကောင်းမယ်ထင်ရင် ဒန့်သာဒန့်ကွာ ...”

“ဒူးသာဒူး လုပ်စမ်းပါကွာ”

“မရဘူး။ ငါပြောချင်သလိုပြောတာကွာ ဘာဖြစ်တုန်း”

“အေးပါ ...”

ထိုစဉ် မိုးဦးက

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ခဏ မင်းတို့ပြောချင်တာ စွတ်ပြော မနေနဲ့။ ဟိုမှာ အေးအေးသီတို့ လာနေပြီ။ ပိုက်ဆံချေးရမယ်”

“အေးအေး ကောင်းတယ် မိုးဦးခေါ်လိုက်ကွာ”

“ဟဲ့ .. အေးအေးသီ ဒီကိုခဏလောက်လာစမ်းပါဟာ ..”

“ဘာလဲ ပိုက်ဆံမရှိဘူးနော်။ ချေးဖို့မကြိုးစားနဲ့”

“ဟာ ... နင်တို့ကလည်းဟာ စောစောစီးစီးမင်္ဂလာမရှိတဲ့ စကားတွေ ဆိုနေပြန်ပါပြီ”

“ပိုက်ဆံချေးဖို့မဟုတ်ဘူးလား ... ဒါဆိုဘာကိစ္စလဲ”

“ပိုက်ဆံငှားမလို့”

“သေပါလား ... မိုးဦးရဲ့ ပိုက်ဆံမရှိပါဘူးဆို”

“နင်နော် ... အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ ညာတတ် တာပဲ ...”

သူဝင်ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် အေးအေးသီတို့ ကြောင် သွားကြသည်။ ပြီးတော့မှ

“တကယ်ပြောတာပါ ရှင်းသစ်ရယ်။ ငါက နင်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ ညာရမှာလဲ”

“ဒါဆိုရင်လည်း နင့်အိတ်ထဲက တစ်ထောင်တန်အုပ်ကို ထုတ် လိုက်လေ”

“အာ ... အဲဒါ ငါ့အမေပေးခိုင်းလိုက်တဲ့ ပိတ်စဖိုးတွေဟာ။ အသွားထဲက ဝင်ပေးခိုင်းလိုက်တာ .. ငါ့အချိန်မရှိတာနဲ့ အပြန်ကျမှပဲ ပေးတော့မယ်ဆိုပြီး ယူလာ”

ဟင် ... နေစမ်းပါဦး။ ရှင်းသစ် နင်က ငါ့အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံရှိတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ”

“အဲ... အေး”

သွားပြီ။ ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုပြောပြ ရပါ့မလဲဟုပင် စိတ်ထဲကနေ ငိုသံကြီးဖြင့်တွေးလိုက်မိသည်။

“နင်နော် ... ဘယ်အချိန်ကတည်းက ချောင်းနေတာလဲ... မလုပ်ပါနဲ့ဟာ ငါတကယ်သွားပေးရမယ့်ပိုက်ဆံတွေမို့ပါ ... တော်ပြီ တော်ပြီ။ ငါသွားပေးလိုက်တော့မယ်”

ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ထသွားကြသော အေးအေးသီနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းမလေးကိုကြည့်ပြီး သူတို့အားလုံး အားမနာလျှာမကျိုး ရယ်လိုက်မိကြသည်။ တော်သေးတာပေါ့... ဒီထက်ပိုပြီး မမေးဘဲ ထ,သွားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလို့ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငသစ် ငါအကြံရပြီ”

“ဘာလဲဟာ ... ”

“မိုးဦး ဒီလိုလုပ်ရင်ကောင်းမယ်ကွာ။ မင်းက ကျောင်းထဲကို သုံးလေးပတ်လောက်ပတ်လိုက်။ ပြီးရင် ရှင်းသစ်တစ်ကောင် အကြား အမြင်ရနေတယ်ဆိုပြီး လိုက်ပြောကွာ။ မယုံလို့ရှိရင် ခေါ်လာခိုင်း လိုက်ကွာ”

“ဟာ ... အေး,ဟုတ်တယ်ကွ။ တစ်ယောက် ငါးရာစီပဲယူဦး။ ဆယ်ယောက်ဆို ငါးထောင်ရပြီ”

“မိုက်လိုက်တဲ့အကြံကွာ ...”

“ဟာ ... မလုပ်ကြပါနဲ့ကွာ။ ငါသက်သက်မဲ့ ဒုက္ခရောက် နေပါဦးမယ်”

“အာ ... မဖြစ်ပါဘူး။ စိတ်ချ ငသစ် ငါတို့ပိုက်ဆံရဖို့က ဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်”

“ကျွတ် ... ”

ခဏကြာအောင် သူ့စဉ်းစားနေလိုက်သေးသည်။ ဟုတ်တော့ လည်း ဟုတ်သည်။ သူ့တီပွင့်ဆီမှ မုန့်ဖိုးထုတ်ထားသည်မှာ တစ်ပတ်ပင် မပြည့်ချင်သေး။ ထပ်တောင်းမည်ဆိုရင်လည်း ရဖို့မလွယ်ကူ။ အိမ်ကနေလှမ်းတောင်းမည်ဆိုလျှင်လည်း တီပွင့်က ငါနှင့်ကို ဒီလောက်ပေးထားရဲ့သားနဲ့ ဘာတွေသုံးနေလို့လဲဆိုပြီး ပွစ်ပွစ်လုပ်ခံရဦးမည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် အောင်ခိုင်ပေးသော အကြံက ပို၍ သင့်တော်နေသောကြောင့် မလုပ်ချင်လုပ်ချင်ဖြင့်ပင် ခေါင်းညိတ်သဘောတူကာ လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။

- “အေးကွာ ... ကောင်းမယ်ထင်လို့ စီမံတာလုပ်ကွာ”
- “ဒါမှ ရှင်းသစ်ကွ” တစ်စပ်တည်းပင်
- “မိုးဦး ဒိုးတော့ ဒီကောင်စိတ်မပြောင်းခင် သွားသွား ...”
- “အေးပါ ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ သွားမှာပါပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထ,ထွက်သွားသော မိုးဦး၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း သူ့သက်ပြင်းချမိလိုက်လေသည်။

လူကြီးများကြိုက်သော ဝတ္ထုများထဲတွင်ပါသည့် ကြာမြင့်ချိန်ကို သုံးနှုန်းထားသည့်စကားအလုံးအရ ခဏယူ၍ သုံးစွဲရလျှင်ဖြင့် ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် ကြာသောအခါတွင်ပေါ့။

ဒီနေရာတွင် နည်းနည်းလောက်တော့ ရှင်းပြလိုပါသည်။သူ့ကိုယ်တိုင် ကွမ်းမစားဖူး၍မသိပါ။ စားဖူးသည့်လူကို မေးကြည့်သောအခါတွင်တော့ ကွမ်းတစ်ယာညက်ဆိုတာ ၁၀ မိနစ်စာလောက်ကိုပြောတာဖြစ်သည်ဟု ရှင်းပြခဲ့ဖူးတာကို ကြုံတွေ့ဖူးခဲ့လေသည်။

ထိုလူကြီးပြောသည့် စကားအတိုင်း မှတ်သားထား၍ တစ်နေ့တွင် အဖေကွမ်းစားသည်နှင့် ကြုံသောကြောင့် ကြည့်မိနေလိုက်သည်။ အဖေသည် ကွမ်းအရမ်းကြိုက်သောသူဖြစ်သောကြောင့်လားတော့ မပြောတတ်ပါ။ သူ့ကွမ်းတစ်ယာညက်သည် တစ်မိနစ်စွန်းစွန်း လောက်သာရှိသည်။

ညက်လားမညက်လားလည်း မပြောတတ်ပါ။ နှစ်မိနစ်လောက်ကြာပြီးသည့်အချိန်တွင် အဖေသည် ကွမ်းအစ်ထဲမှနေ နောက်တစ်ယာယူစားတတ်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် မိုးဦး၏ အသွားအပြန်ကြာမြင့်ချိန်ကိုတော့ သူက ထိုလူကြီးပြောသည့် ကြာမြင့်ချိန်နှင့်သာ ယှဉ်၍ပြောခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ (သူ့အဖေ၏ ကွမ်းတစ်ယာညက်နှင့် ယှဉ်ပြီး ပြောခြင်းမဟုတ်။)

ကြာလိုက်တာကွာ ... ဟူသော အောင်ခိုင်၏ ဆီးကြိုအပြစ်ပြောသောစကားကို ခံလိုက်ရသော မိုးဦး၏မျက်နှာသည် မကျေနပ်သည့် အသွင်ကို ဆောင်လျက် ...

- “မင်းပြောတော့လွယ်တယ် ... ငါလိုက်ရှာရတာ သေတော့မယ်”
- “တွေ့ရော တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”
- “အေး တွေ့ခဲ့တယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ရှင်းသစ်ရယ် မကြာခင် မင်းအနားမှာ လူတွေဝိုင်းအုံလာစေရမယ်”
- “ဟောဗျာ ... ပြောရင်းဆိုရင်း ကေသီ လာနေပါပြီ”
- “ဟင် ... ဟုတ်လား။ တစ်ခုခုသွားပေးလိုက်လေ။ တော်ကြာ

လမ်းပေါ်ကြီးမှာဆို မကောင်းပါဘူး”

“မင်းစကားကြီးကလည်း ဘာကြီးလဲ ရှင်းသစ်ရ ...”

“ဟင် ... ကေသီလာနေပြီဆို”

“ဟ ငါပြောတာ ငါတို့ဝိုင်းကိုလာနေပြီလို့ ပြောတာလေ”

“အေးလေ။ ငါပြောတာကလည်း ကေသီငါတို့ဝိုင်းကိုလာနေလို့ သူ့အတွက် ထိုင်ခုံလေးတစ်လုံးလောက် ယူပေးလိုက်ပါလို့ပြောတာ။ အဲဒါပဲ အောင်နိုင်။ မင်း၊ဆိုတဲ့ကောင်က စကားတစ်ခွန်းကို ကြားလိုက် ရပြီဆိုတာနဲ့ ခေါင်းနဲ့အရင်မစဉ်းစားတော့ဘူး။ နှာခေါင်းနဲ့ တန်းပြီး တွေးလိုက်တော့တာပဲ”

“အာကွာ ... မင်းကိုငါ သောက်စကားအကောင်းကို မပြောတော့ဘူးကွာ”

“စိတ်ဆိုးတာလား”

“ဆိုးတယ်ကွာ ဆိုးတယ်”

“ဟဲ့ ... နင်တို့ ဘာတွေဆိုးနေကြတာလဲ”

“နင့်ဟာနင်ပဲ မေးကြည့်တော့။ ငါ ဒီနှစ်ကောင်နဲ့အတူတူ နေရတာ ကြာရင်ရူးတော့မယ် ...” ဆိုပြီး စိတ်ပျက်သည့်ပုံစံဖြင့် မိုးဦးက ကေသီကိုပြောလာခဲ့သည်။

မိုးဦးက ထိုသို့ပြောလာသောကြောင့် ကေသီက ဂရုဏာသက် ပြီး ဒါဆိုလည်း ငါနဲ့လာနေလေ မိုးဦးရယ် ဆိုပြီးပြန်မပြောပါ။

“နင့်ကို ဘယ်သူကနေခိုင်းလို့လဲ ... နင်ဟာနင်ရှည်ပြီး နေနေပြီးတော့” ဟုသာ နားဝင်ချိုစေသည့်စကားတို့ကို ပြန်ပြောလေ သည်။

“ကဲ ... ငါလာပြီလေ။ ရှင်းသစ် နင်ဘာတွေအကြားအမြင် ရလဲ ငါ့ကိုပြော”

“အာ ... နင်ကလည်း ငါဘာတွေကို အကြားအမြင်ရလဲဆိုတာ အရင်မပြောခင် နင့်လွယ်အိတ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲဆိုတာ အရင်ပြော မယ်”

“အေး ... ပြော”

တစ်စပ်တည်းပင် ... “ဟုတ်ရင်တော့ဟုတ် မဟုတ်လို့ကတော့ နင်တို့အကုန်လုံး သေပြီသာမှတ်”

အောင်နိုင်က ...

“ငါတို့ဘက်က ဟုတ်လို့ရှိရင် နင်ညာဏ်ပူဇော်ခ ငါးရာ ပေးရမယ်”

“အေး ... ပေးမယ်”

“နေဦး ... မပြီးသေးဘူး။ ငါးရာပေးရမယ့်အပြင်ကို ငါတို့ ရဲ့အစွမ်းအစကို တစ်ကျောင်းလုံးသိအောင်လို့ နင်လိုက်ဖွပေးရမယ်”

“အေးဟာ ... ဟုတ်ပါပြီ။ တော်တော်ပေရှည်တဲ့ကောင်တွေပဲ။ ကဲ ... ပြောတော့ ရှင်းသစ်”

ကေသီရဲ့စကားလည်းဆုံးရော သူလည်း တကယ့်ကို အကြား အမြင်ရနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ပုံစံမျိုးဖြင့် ကေသီ၏လွယ်အိတ်ကို လက်ဖြင့် အသာအယာသပ်တင်လိုက်ရင်း ...

“နင့်အိတ်ထဲမှာ ...” ဆိုပြီးစကားကို ခဏရပ်ထားလိုက် သေးသည်။

ကေသီကတော့ ရွီးနိုင်ရင်ရွီးစမ်းပါဆိုသည့်ပုံစံဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံး

လုပ်နေလေသည်။ အောင်ခိုင်နှင့်မိုးဦးကတော့ အသည်းယားလာသည် ထင်သည်။ ပြောလိုက်တော့လေ၊ အာက္ခာ ... နှင့်ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

“နှင့်အိတ်ထဲမှာ ... ဇီးထုပ်တစ်ထုပ်ရယ် .. ကွန်ပါဘူးတစ် ဘူးရယ်၊ ပြီးတော့ စာအုပ်က ...

“စာအုပ်လေးအုပ်ရယ် .. ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ရယ် ...”

ပြောနေရင်းနှင့် စကားကိုခဏဖြတ်ထားလိုက်ပြီး ကေသီ မျက်နှာကို သူလမ်းကြည့်လိုက်သည်။

အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ မယုံကြည်သည့်အရာပါ ရောယှက်နေသော ကြောင့် ကေသီ၏သွင်ပြင်မှာ ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ငါ ... ဆက်ပြောရဦးမလား ကေသီ”

“ရပြီ ... ရှင်းသစ် ဆက်မပြောနဲ့တော့”

“ဒါဆိုလည်း ငါးရာပေးတော့” ဆိုသည့် မိုးဦး၏စကားသံ အဆုံးတွင် ကေသီထံမှ စောင့်ကြီးအောင်ကြီးထုတ်ပေးသည့် ငါးရာတန် တစ်ရွက်သည် ရှေ့တွင်ရှိနေသော စားပွဲဝိုင်းပေါ်သို့ ပျံ့ကျလာခဲ့သည်။

“နင် ... နင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲဟင် ရှင်းသစ်”

“ဒါက နင်မေးရမယ့်မေးခွန်းမဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ပြီးသွား ပြီပဲဟာ ... မမေးနဲ့တော့”

“ဟာ” ဆိုသည့် မကျေနပ်သော အာမေဋီတ်အသံ ထွက်ပေါ် လာပြီးသည့်နောက် ... ဒါဆိုလည်းပြီးရောဟု ဆက်ပြောကာ နေရာမှ ဝုန်းခနဲထပြီး ပြန်သွားလေသည်။

မိုးဦးက ...

“ကေသီ ငါတို့အကြောင်းကိုသိအောင် ဖွပေးဦးနော်” ဟု

လှမ်းအော်တာကိုပင် မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ ဆက်၍ထွက်သွား လေတော့သည်။

အောင်ခိုင်က ...

“ကေသီကတော့ ပိုက်ဆံငါးရာထွက်သွားလို့ ငါတို့ကို တင်း သွားပြီထင်တယ်”

“ပိုက်ဆံငါးရာကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး။ သူသိချင်တာကို မသိ လိုက်ရလို့ စိတ်ဆိုးသွားတာ။ မိန်းမသဘာဝလေကွာ။ ငါမင်းကို ဥပမာလေးနဲ့ပြောပြမယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး ကိုရှင်းသစ်ရဲ့” ဆိုသည့် စကားသံနှင့်အတူ မိုးဦး၏ ခနဲတုံ့တုံ့ ရုပ်ကိုပါ ပူးတွဲမြင်လိုက်ရသောကြောင့် အသံတိတ် ဆဲလိုက်ရသေးသည်။

ပြီးတော့မှ စကားကိုဆက်ကာ ...

“ဒီလိုကွာ ... မင်းမျက်လှည့်ပြတတ်တယ်ဆိုပါတော့။ မျက်လှည့်ပြတတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမကို မပြသင့် ဘူး။ ကိုယ်နဲ့နီးစပ်တဲ့ကလေးတွေကို မပြသင့်ဘူး။ ပြီးတော့ ချစ်သူ ရည်းစား အိမ်ထောင်ဘက်တွေကိုလည်း မပြသင့်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူတို့ကိုပြလိုက်တာနဲ့ မင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်က ချက်ခြင်းကို ပေါက်ကြားသွားပြီပဲ။”

“မင်းဟာက ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တယ်လေကွာ။ မင်းကောင်မလေးကို မင်းတတ်တဲ့ မျက်လှည့်တစ်ကွက်လောက်ပြကြည့်ပါလား”

“ဘာဖြစ်တုန်း”

“ဟ ... အောင်ခိုင်,မင်းအဲဒါကြောင့်ငတုံးဖြစ်နေတာ။ မင်းပထမအကြိမ် မင်းကောင်မလေးကို မျက်လှည့်ပြလိုက်ပြီကွာ။ အဲဒါကို မင်းကောင်မလေးက မင်းဘယ်လိုပြလိုက်လဲဆိုတာ မသိလိုက်ဘူး။ အဲဒါနဲ့ နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြခိုင်းတယ်။ အဲတော့ သူ့ကိုချစ်တဲ့အတွက် မင်းက နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ပြရတယ်။ ထပ်ပြတော့လည်း အဲလိုပဲ သဘော မပေါက်ဘူး။ သူ စဉ်းစားလို့မရတဲ့နောက်ဆုံးမှာ မင်းကိုပြောလာလိမ့် မယ်။ သူ့ကိုချစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်လဲပြောပြပေါ့”

“ငါက မပြောပြဘဲနေရင်ရော”

“နေကြည့်လေ။ ဒါလေးတောင် အလိုမလိုက်တဲ့ ရှင့်ကို ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ဘယ်လိုလက်တွဲရမှာလည်းဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ မင်းကိုပစ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်”

“အဲဒါနဲ့ ကေသီနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ ...”

“ဆိုင်တယ်မဆိုင်ဘူးကို ငါမပြောဘူးလေ။ ငါက တူညီတဲ့ အချက်လေးတွေကို ကောက်နုတ်ပြချင်တာ။ ကေသီနဲ့ငါနဲ့ ရည်းစားဖြစ် ကြည့်ပါလား ... ငါ့ကိုအတင်းမေးမှာပဲ ... ပြောပြ ဘာညာနဲ့”

“ဪ ... အေးဟုတ်တာပဲနော် အဲဒါလည်း”

မိုးဦးက ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ဟုတ်တာတွေ မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေ နဲ့တော့။ ဟိုမှာ လောလောဆယ်တော့ ကေသီနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ငါတို့ဆီပြန်လာနေပြီ”

မိုးဦး၏စကားသံနှင့်အတူ မိုးဦးလက်ညှိုးညွှန်ပြရာသို့ ကြည့် လိုက်သောအခါ သူ့မျက်စိထဲတွင် ငွေထုပ်ကြီးခြေထောက်ပေါက်ပြီး

လမ်းလျှောက်လာသလိုပင် ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

“ဟဲ့ ... ရှင်းသစ် နင်ခုနက ငါ့ကိုရွှီးလိုက်တာမှလား”

“ပေါက်ကရလေးဆယ်ဟာ ...”

“မယ့်ဘူး။ ဒါဆိုအခုပြန်ပြောပြ။ ငါ့ကိုမပြောနဲ့ ငါ့နဲ့ပါလာ တဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းကိုပြော”

“ပြီးရောဟာ ...”

“အေး ပြီးတယ်”

သူ့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲနှင့် ကေသီ သူငယ်ချင်းမလေး၏ အပြာရောင်ကျောပိုးအိတ်လေးကို လက်နှင့်အသာ ပွတ်ပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

ထို့နောက် သူ့ပြုံးလိုက်မိသည်ထင်သည်။ ကေသီထံမှ ‘နင်က ဘာဖြစ်လို့ပြုံးတာလဲ’ဆိုသည့် ရန်တွေ့သည့် စကားအချို့ ထွက်လာ ခဲ့လေသည်။

“ကေသီ ...”

“ဘာလဲ ...”

“ငါပြောလိုက်ရမလား”

“ပြောလိုက်လေ”

“သေချာတယ်နော် ... အေး နင့်သူငယ်ချင်းရဲ့အိတ်ထဲမှာ ခုနက နင့်အိတ်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အထုပ်လေးတစ်ထုပ်ရှိနေတယ်ဟာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအထုပ်လေးက အခု နင့်ဆီမှာရှိမနေတော့ဘူး”

“နင် ... နင်”

“မိုးဦးက ...”

“ဟေ့ကောင် ဘာအထုပ်လေးလဲ ...”

“ငါပြောပြလိုက်ရမှလား ကေသီ”

“ရှင်းသစ် နင်အကျင့်မယုတ်နဲ့နော် ... ငါအရုံးပေးပြီ။ ရော့ ... ငါးရာ” ဟုဆိုပြီး ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ဒုတိယတစ်ကြိမ်ခုံပေါ်သို့ ပစ်တင်ပေးခဲ့ပြီး စောင့်ကြီးအောင်ကြီး ထွက်သွားပြန်လေသည်။

မိုးဦးရော အောင်ခိုင်ပါ ကေသီလည်းထသွားရော ဘာလဲဟင် ဆိုပြီး ဝိုင်းမေးကြသည်။

သူက ...

“သိချင်ရင် ကေသီကိုသွားမေးတော့” ဟု ပြောကာမှ ငြိမ်သွား လေတော့သည်။

အောင်ခိုင်က ...

“ဟေ့ကောင် ငါတို့နည်းက ဆိုးတော့မဆိုးဘူးကွ။ အလုပ် တော်တော်ဖြစ်တာပဲ။ ငါတို့ နောက်နေ့တွေ ကျောင်းမှာမလုပ်စားတော့ဘဲ နဲ့ အပြင်မှာဆိုင်ခန်းဖွင့်ပြီး လုပ်စားရအောင်”

မိုးဦးကလည်း အဲဒီအကြံကောင်းတယ်ဆိုပြီး အောင်ခိုင်အပြောကို ထောက်ခံနေလေသည်။

“မင်းတို့နှစ်ကောင် ငါ့ကိုရုံသွင်းပြစားနေကြတာလား။ အဲလို ဆိုရင်တော့ ငါအခုထပြန်မှာနော်”

“မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ ကိုရှင်းသစ်ရယ်။ ငါတို့မှာ ပိုက်ဆံရမယ့် အပေါက်ဆိုလို့ လောလောလတ်လတ် ဒါလေးပဲရှိတာ”

“အေးပါ ... ဒါပေမယ့် အခုငါတို့ တစ်ထောင်တောင် ရနေပြီကွာ။ နောက်နှစ်ယောက်လောက် ပြီးရင် ငါတို့ရပ်လိုက်ကြ

ရအောင်”

“အာ ...”

“အာ ...ဆို မင်းတို့နှစ်ကောင်ပဲနေခဲ့ကြ။ ငါကတော့လစ်မယ်”

“အဲလိုမဆိုးရဘူးလေ။ ရှင်းသစ်ကလည်း ငါတို့ကြီးပဲရှိတော့ ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ”

“အဲဒါဆို ငါပြောတာနားထောင်”

နှစ်ကောင်စလုံး မညိတ်ချင်ညိတ်ချင်နဲ့ ကိုယ်စီခေါင်းညိတ် လိုက်ရလေသည်။

သုံးယောက်သား နောက်ထပ်ရောက်လာမည့် လူတွေကို စောင့်ရင်းနှင့် တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်ပြောနေကြလေသည်။ ထိုစဉ် အောင်ခိုင်က ...

“ဟေ့ကောင် ဒီတစ်ခါ ငါတို့ဆီကိုလာနေတာ ယောက်ျားကြီး ကွ ...”

“ငါတို့ဆီလာတာရော ဟုတ်ပါ့မလား”

“ခြေလှမ်းကတော့ ငါ့တို့ဘက်ကို ဦးတည်နေတာပဲ”

ပြောလို့မှမဆုံးသေးပါဘူး။ ထိုယောက်ျားကြီးသည် သူတို့ သုံးယောက်ထိုင်နေရာဝိုင်းသို့ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဝင်ထိုင်လေတော့သည်။

“ငါတူတို့သုံးယောက်အကြောင်းကို အန်ကယ် ကြားလိုက်ရ တယ်။ အန်ကယ်ကားထဲမှာထိုင်နေတုန်း ကားဘေးနားက ကောင်မလေး တစ်စု ဖြတ်သွားရင်းနဲ့ ပြောနေတဲ့အသံကို အန်ကယ်ကြားလိုက်ရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်တို့ ဘာများကူညီရမလဲ”

မိုးဦးကတော့ ဝှင်တစ်ဝှင်ထပ်မိပြန်ပြီဆိုပြီး အသေအလဲ ဖားနေတော့သည်။

“အကြားအမြင်ရတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ ...”

အောင်ခိုင်တစ်ယောက် သူ့ဘက်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်း “ သူပဲ အန်ကယ်” ဟု ပြောလာခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဆရာရုပ်ပေါက်စေရန်အတွက် ခပ်တည်တည်ပင် မျက်နှာဘေးကို မာနေအောင်လုပ်ပြီး ထိုင်နေလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် အန်ကယ်အိတ်ထဲမှာ ဘာတွေပါလဲဆိုတာ မောင်ရင် သိနိုင်တယ်ပေါ့”

“အင်း ... သိနိုင်တာပေါ့”

“ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီကွာ ... အဲဒါဆိုရင်လည်း ပြောပါဦး။ အန်ကယ်အိတ်ထဲမှာ ဘာတွေပါလဲလို့”

ထိုလူကြီး၏ စကားသံများထဲတွင် စိန်ခေါ်ချင်သောအရာ တချို့ ကပ်ငြိပါလာသလို သူ့ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုလူကြီး၏ စကား အဆုံးတွင် ထိုလူကြီး၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ဆင်သလိုလိုရှိသော်လည်း မည်သူနှင့်ဆင်မှန်း ကိုတော့ သူ့ကွဲကွဲပြားပြားမသိခဲ့ချေ။

သူ့အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်ရှူရှိုက်လိုက်ရင်းမှ စားပွဲခုံပေါ်တွင်တင်ထားသော ထိုလူကြီး၏ပိုက်ဆံအိတ်ကြီးကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်မှ သတိအနေအထားဖြင့် ပြောစရာရှိသော စကား

များကို သူတစ်ခွန်းချင်းပြောချလိုက်မိသည်။

“အန်ကယ်အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမပါလာဘူး”

“ဟေ ... မင်းဟာက သေချာလို့လား”

“သေချာပါတယ်။ အန်ကယ်အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံနဲ့တူတာ ဆိုလို့ ရှိကိုရှိမနေတာပါ”

သူ့စကားလည်းဆုံးရော သူ့ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော လူကြီးထံမှ နှစ်မြိုက်စွာရယ်မောသည့်အသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ မိုးဦးရော အောင်ခိုင်ပါ ဒီတစ်ခါတော့ကွဲပြီဟု သတ်မှတ်လိုက်ကြသည်ထင်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကိုကြည့်ကာ ပြေးပေါက်ကိုရှာနေကြသယောင်။

“မောင်ရင် ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ”

“ဒါကတော့ ကျွန်တော်ဖြေစရာမလိုပါဘူး။ ပြီးတော့ ဖြေရလောက်အောင်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက် ရှိမနေဘူး”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ထိုလူကြီး၏ စကားသံအချို့ တိတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ကွမ်းတစ်ယာညက် (သူ့အဖေ၏ ကွမ်းစားနည်း)ခန့် ကြာသောအခါမှ ...

“ဟုတ်ပါတယ်။ မောင်ရင်ပြောတာမှန်ပါတယ်။ အန်ကယ်အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မပါလာဘူး။ ဒါပေမယ့် အန်ကယ် သိချင်တာတစ်ခုရှိတယ်။ မောင်ရင်ရဲ့ အကြားအမြင်ဆိုတာ ဘာလဲ...”

“ဒါကိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း သေချာမသိတာပါ”

“ထားပါတော့။ မောင်ရင်က ဘာမေဂျာကလဲ”

“ကျွန်တော် အီးမေဂျာ နောက်ဆုံးနှစ်တက်နေတာပါ”

“အော် ...”

“ကဲပါ ... အန်ကယ်သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပိုက်ဆံငါးရာတော့ ဉာဏ်ပူဇော်ခအနေနဲ့ တင်ထားခဲ့ပေးပါ”

“အေး ... ဟုတ်သားပဲ။ ခဏလေးကွာ အန်ကယ်လာပေးခိုင်းလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထထွက်သွားသော ထိုအန်ကယ်ကြီး၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း သူတို့သုံးယောက်စလုံး အသံတိတ်စဉ်းစားနေကြသည်။ ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ ပိုက်ဆံလာမပေးရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုပြီး စဉ်းစားနေကြတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေသည်။

သူစဉ်းစားတာကတော့ ဘေးကကြားလိုက်သောစကား တစ်ခွန်းကြောင့်နဲ့တော့ လူကြီးလူကောင်းဆန်သော ထိုအန်ကယ်ကြီးက တကူးတကလာမေးစရာ အကြောင်းမရှိ။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီနေရာထိ ရောက်လာပြီး ပညာစမ်းသွားခဲ့ရသနည်း။

သူစဉ်းစားနေချိန်အတွင်း ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းသည့် ပုံစံရှိသော လူတစ်ယောက် သူတို့ဝိုင်းနားသို့ရောက်လာပြီး ပိုက်ဆံတစ်ထောင် လာပေးသွားလေသည်။

ငါးရာပြန်အမ်းတာကိုတောင် မစောင့်သော ထိုလူထွားကြီးကို ကြည့်ပြီးတော့လည်း သူ့ကိုမြင်ဖူးတယ်ဟုပဲ သူစဉ်းစားလိုက်မိတော့

သည်။

အောင်ခိုင်ကတော့ ...

“ငါတို့ကို စိတ်ဆိုးသွားတယ်ထင်တယ်”

“ဟားဟား ... ဖြစ်နိုင်တယ်ကွ ... ပြန်လိုက်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“ဟီးဟီး ... တော်ပါပြီကွာ ... ထပ်ကြားလို့ ပိုပြီးစိတ်ဆိုးသွားမှခက်နေမယ်”

“ကဲ ... မင်းတို့နှစ်ကောင် လိုချင်တဲ့ပိုက်ဆံလည်းရပြီ။ အတန်းလည်း အတော်နောက်ကျနေပြီ။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီးရင် ငါတို့ အတန်းသွားတက်ကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဆရာရှင်းသစ်ရယ်”

ကန်တင်းမှ အတန်းနားသို့သွားရာလမ်းတွင် ကားတစ်စီးရပ်ထားသည်ကို အမှတ်မထင်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကားထဲမှ ခုနက လာမေးသွားသော အန်ကယ်ကြီး၏ မျက်နှာသွင်ပြင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပြီး သူ့ကို ပြုံးပြနေသလို ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

အတန်းထဲရောက်တော့လည်း ကေသီ၏ပါးစပ်ဖွာလန်ကြိမှုကြောင့် တစ်ခန်းလုံးနီးပါ သိပြီးလောက်ပြီထင်၏။ ဆရာစာသင်နေသည်ကိုပင် ဂရုမစိုက်ကြတော့ဘဲ သူတို့ဝင်လာသော အပေါက်ဝကိုသာ အားလုံး အာရုံစိုက်နေကြတော့သည်။

အောင်ခိုင်က ...

“ဟေ့ကောင် ငါတို့တော့မချောင်လောက်ဘူး။ ဒီနေ့ အတန်း

မတက်တော့ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်**ဟုပင် ပြောလာသည်ကို ကြုံလိုက်ရလေသည်။

“ရှင်းသစ်ရေ ... ထတော့ ရှင်းသစ်”

မနက်နိုးနိုးချင်း ငှက်ကလေးများ၏ သာယာနာပျော်ဖွယ် အသံမျိုးဖြင့် နိုးထမှုမရှိခဲ့ရဘဲ တီပွင့်၏ ခုနစ်အိမ်ကြား ရှစ်အိမ်ကြား စိတ်ညစ်ရလောက်သော အသံမျိုးဖြင့် နိုးထလာရသောကြောင့် ကြည်လင်မှုမရှိသော စိတ်တို့ကို အရင်စုစည်းရပြန်တော့သည်။

အသံနှင့်နှိပ်စက်ရုံတင်အားမရဘဲ အခန်းတံခါးကိုပါ လူကိုယ်တိုင် လာခေါက်နေသောကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် အခန်းတံခါးကို ထဖွင့်ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်သောကြောင့် ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ ခွေခွေလေး အိပ်နေကြတုန်းပဲဖြစ်သည်။ မနိုးတာလည်းဖြစ်နိုင်သလို မကြားချင်ယောင်ဆောင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

“ဘာလဲ ... ဒေါ်လေးရယ် ... အစောကြီးရှိသေးတယ်။

ပြီးတော့ ကျောင်းပိတ်ရက်လေး အေးဆေးအိပ်ရတဲ့ဟာကို ...”

“မဟုတ်ဘူးဟဲ့ ... ငါအပြင်သွားစရာရှိလို့။ ပြီးတော့ နင့်ကို လည်း မှာခဲ့စရာလေးတွေရှိလို့”

“အင်း ... ဘာတုန်း”

“ဒီနေ့ အိမ်ကို ငါ့အလုပ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဧည့်သည် တစ်ယောက်လာဖို့ရှိတယ်။ အဲဒါ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဘယ်မှမသွားနဲ့တော့။ အိမ်မှာပဲနေ ... နင့်အတွက်မုန့်ဖိုးကို ငါ ရေခဲသေတ္တာပေါ်မှာ တင်ထား ခဲ့တယ်။ အောင်ခိုင်နဲ့မိုးဦးကိုလည်း နှိုးလိုက်တော့။ မုန့်စားပြီးရင် အိမ်ကို နည်းနည်းလောက်တော့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ထားဦး။ ကြားလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြားပါတယ်”

“ထတော့ ... ငါ့သွားပြီနော် ...”

ဒေါ်လေးထွက်သွားတော့မှ ဟိုနှစ်ကောင်က ပြုံးစိပြုံးစိဖြင့် ထ,လာလေသည်။

“မင်းတို့ကွာ ကြားရဲ့သားနဲ့ တမင်အိပ်ချင်ယောင်ဆောင် နေတယ်”

“ဟားဟား ... အဲဒါမှ ငါတို့ နားအေးသက်သာမှာလေ။ မင်းတစ်ယောက်တည်းနီးနေတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်းနားပူတာပေါ့”

“မင်းတို့ကွာ တော်တော်လေးကို ယုတ်မာတဲ့ကောင်တွေပဲ”

“ယုတ်မာတာမဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ညက အိပ်တာနောက်ကျ တယ်ကွ။ ဒေါ်လေးလာနှိုးကတည်းက ထ,လိုက်ရင် ခေါင်းကိုက်သွားမှာ စိုးလို့”

“ထားပါတော့...”

“ကဲပါကွာ ဒေါ်လေးလည်းသွားပြီပဲ။ ငါတော့ ဆက်အိပ်လိုက်ဦး မယ်”

“ပြီးရောကွာ ... မင်းတို့တောင် အိပ်နိုင်သေးတာပဲ။ ငါလည်း ဆက်အိပ်ရဲရမှာပေါ့”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ရှင်းသစ်ရယ် ...။ အိပ်တာတောင်မှ ဆက်အိပ်ရဲရတာပေါ့နဲ့ လာတွေ့နေတယ်”

“တော်ပြီကွာ ... ငါ့ကို စကားလာမပြောနဲ့တော့။ ငါအိပ် လိုက်ဦးမယ်”

ထိုသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင်တော့ သူတို့သုံးယောက်စလုံး စကား တစ်ခွန်းတစ်စဖြင့် ပြန်လည်၍ အိပ်ပျော်သွားကြတော့သည်။

တီတီတီ ... တီတီတီ ... တီတီတီ

ခပ်စူးစူးအော်သံတချို့ နားထဲသို့ စူးနစ်စွာဝင်ရောက်လာသော ကြောင့် မျက်လုံးကိုဖွင့်ဖို့မကြိုးစားဘဲ ခေါင်းအုံးကိုသာ နားပေါ်သို့ဖိအုပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရတော့သည်။

တီတီတီ ... တီတီတီ ... တီတီတီ

“ဟေ့ကောင် ရှင်းသစ် ဒေါ်လေးပြန်လာတာလား မသိဘူး”

တီတီတီ ... တီတီတီ

“ငသစ် ... ထကွာ ...”

“အာ ... မင်းတို့ကလည်း ...”

မင်းတို့ကြားတာ မင်းတို့ထပါလား”

“အာ ...”

ပါးစပ်ထဲတွင် စကားပေါင်းမြောက်များစွာကို ပလုပ်ပလောင်း ထည့်ပြီး အောင်ခိုင်တစ်ယောက် အိပ်ရာမှထကာ တံခါးသွားဖွင့် လေတော့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အိပ်လို့မရတော့သောကြောင့် အောက်ထပ်မှ စကားသံတချို့ကို နားစွင့်နေမိလိုက်သည်။

ဝုန်းခိုင်း ဝုန်းခိုင်းဖြင့် ပြေးတက်လာသော ခြေသံများအောက် တွင် အောင်ခိုင်တစ်ယောက် ဘာများဖြစ်ပြန်ပြီလဲဆိုသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် သူ့အိပ်ရာမှထကာ အခန်းဝသို့ သွားရပ်နေလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငသစ်”

“ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲကွာ ...”

“အောက်ထပ်မှာ လူကြီးတစ်ယောက်ကွ...။ ဒေါ်လေးနဲ့ ချိန်းထားလို့ဆိုလားမသိဘူး”

“ဟာ ... ”

အခုမှသတိရသည်။ တီပွင့်အပြင်မသွားခင်က သူ့ကိုသေချာ မှာသွားခဲ့သည်ပဲ။

“ဟုတ်သားပဲကွ ... တီပွင့်ရဲ့ ဧည့်သည်လာမယ်လို့ ငါ့ကို ပြောသွားတယ်”

“မင်းကတော့ လုပ်ပြန်ပြီ”ဆိုသည့် အသံနှင့် အိပ်မှုစုံဝါး ထလာသော မိုးဦးက သူ့ကိုအပြစ်တင်သောအသံနှင့် နှုတ်ဆက်လိုက် သည်။

“သွားပြောထားလိုက်ကွာ ...။ ငါ့မျက်နှာသစ်ပြီးဆင်းလာခဲ့ မယ်”

“အေးအေး ... မြန်မြန်လုပ်ဦးနော်”

“အင်းပါ ...”

ပြောပြီးပြီးချင်း သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဦးစွာ ဝင်ရတော့သည်။ မျက်နှာသစ်သည့်ကိစ္စတွင် ပေရှည်တတ်သော သူ့အဖို့ စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှနှင့် ပြီးဆုံးအောင်လုပ်ရခြင်းမှာ အင်မတန်ခဲယဉ်း သော အရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကို ယခုမှပင် သူ့သိရှိနားလည်သွားရ တော့သည်။

အောက်ထပ်သို့ရောက်အောင် မဆင်းသေးဘဲ လှေကားအကွယ် လေးနားမှနေ၍ ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်နေသောလူ၏ ရုပ်သွင်ကို သူ့ဦးစွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

တည်ကြည်သန့်ပြန့်သော ရုပ်ရည်နှင့်အတူ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စား ထားသော ထိုသူ့ကိုကြည့်ပြီး တီပွင့်ရည်းစားများလားမသိဘူးဆိုပြီး တွေးလိုက်မိသေးသည်။

သူ့ရောက်သွားသောအခါ ထိုလူထံမှ အေးမျှသောအပြုံး တချို့ ကို သူ့လက်ခံရရှိလိုက်လေသည်။ အေးမြမှုနှင့်အတူ ဝှက်သွယ်၊ ကဲခတ် သော ဟန်ပန်အချို့လည်း လွင့်စဉ်ဖိတ်ကျလာခဲ့သည်။

ထိုလူနှင့်အတူ ဘေးနားတွင် တစ်ပါတည်းရှိနေသော အိတ်ထဲ သို့လည်း သူ့၏သွေးသားများက လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် အလိုမတူပါဘဲနှင့် ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

“ဟင် ...”

အံ့ဩထုံဝေသည့်စိတ်တို့ဖြင့် သူ့ပါးစပ်ဖျားမှ ဟာခနဲ ဖြစ်သွား ခဲ့ရသေးသည်။

“ဒီက ... ဒေါ်စိုးသစ်ပွင့်ရဲ့တူ ရှင်းသစ်လားမသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ။ တီပွင့် မနက်ကမှာသွားပါတယ်။ ဧည့်သည်တစ်ယောက် လာစရာရှိတယ် ... ဧည့်ခံထားလိုက်ဆိုပြီးတော့”

“အေးကွယ် ... ကိစ္စတော့ ထွေထွေထူးထူးမရှိပါဘူး။ အလုပ် ကိစ္စလေး နည်းနည်းရှိတာနဲ့ ချိန်းလိုက်တာပါ”

“ချိန်းလိုက်တာ ...”

“အင်း”

“ဪ ...”

“ဒါနဲ့ မောင်ရင်က တက္ကသိုလ်တက်နေတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

“ဘာမေဂျာများလဲကွယ့်”

“အီးမေဂျာ နောက်ဆုံးနှစ်ပါ”

“အေးကွာ ... မင်းအဒေါ်နဲ့မတွေ့ရတာ သုံးလေးနှစ်လောက် တော့ ရှိပြီကွ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဒါနဲ့ မောင်ရင်က အီးမေဂျာကျောင်းသားဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်စာ ကြွယ်ဝမှာပေါ့”

“မဆိုစလောက်ပါဘဲ ခင်ဗျ”

“အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုတွေရော ဖတ်ရတာသဘောကျလား”

“ဟုတ်ကဲ့ တစ်ခါတစ်လေလည်း ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုစာပေမျိုးတွေ အဓိကထားပြီးဖတ်ဖြစ်လဲ”

“အဓိကရယ်တော့ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်မျက်စိအောက်ကို ရောက်လာတဲ့စာလုံးတိုင်းက ကျွန်တော်ဦးနှောက်ထဲကို တိုက်ရိုက်ဝင်သွား နိုင်တယ်ဆိုတာနဲ့ အဲဒီစာအုပ်ကို ကျွန်တော်ပြီးဆုံးအောင် ဖတ်လိုက် ပါတယ်”

“ကောင်းလိုက်တဲ့စကားကွာ။ မောင်ရင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်”

“အန်ကယ်နားလည်သလောက်ပေါ့နော် ...။ ထူးဆန်းတဲ့ အချက်လေးတွေကို အန်ကယ်က သတိပြုမိတာပါ။ မောင်ရင် စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဖတ်လိုက်တယ်ဆိုပါစို့။ အလွတ်ကျက်မှတ်လိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ စကားလုံးအများစုကို ဦးနှောက် က အော်တိုဆေဗ် (Auto Save) လုပ်ပေးနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“စကားဝိုင်းပြန်ဖွဲ့လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းစဉ်တစ်ခုကို ဦးတည်ပြီး ပြောနေတာမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မသိစိတ်က အလိုလိုပြန်လည်ပြောမိတတ်တဲ့ အချက်လေးတွေရရှိနေတယ်ဆိုတာ မောင်ရင်လက်ခံနိုင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... လက်ခံပါတယ်”

“သိစိတ်နဲ့ မသိစိတ်တို့ရဲ့ ခြားနားမှုတွေက အံ့ဩဖို့ကောင်း သလို လက်ခံဖို့ ခက်ခဲတဲ့အခြေအနေမျိုးတွေလည်း ရှိတယ်ကွဲ့”

သူနားလည်ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလူကြီးက တီပွင့်ကို လာရှာ သလိုနှင့် သူ့ကို စကားတွေပြောနေရတာလဲဆိုသည့် အကြောင်းကို။ အောင်ခိုင်နှင့် မိုးဦးတို့ကတော့ သူနှင့် အပေါက်လမ်းတည့်နေသည်

ကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်တို့ ကင်းစင်သွားခဲ့ရသည်ဆိုသည့်အကြောင်းကို နောက်မှပြန်ပြောပြသောကြောင့် သိလိုက်ရသည်။

“စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲက ဖတ်မိတာပါ။ ဘယ်စာအုပ်လဲဆိုတာ ကိုတော့ အန်ကယ်အတိအကျမသိတော့ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ”

“မသိစိတ်ရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်ပုံလေးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ကြာလာတော့ စကားပြောရတာတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုလူကြီးက တစ်ခုခုပြောပြီးသည့်နောက်တွင် သူက ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဆိုတာလောက်နှင့် အဆုံးသတ်နေရသည်မို့ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်နေမှန်းမသိ။ ရေလည်းမလိုက်ဘူးပါ။ ငါးလည်းမမျှားဘူးပါ။ သို့သော် ရေလိုက် ငါးလိုက်ဆိုတာများ ဖြစ်နေသည်လားဟုတောင် သူစဉ်းစားနေလိုက်ပါ သေးသည်။

“တစ်ခါက စာသင်ခန်းတစ်ခုထဲမှာ ဆရာတစ်ယောက်က သူ့ကျောင်းသားတွေကိုမေးတယ်။ မင်းတို့ ငါစစ်မယ့်စာမေးပွဲကို ဖြေနိုင် ကြပါ့မလား ...၊ ဖြေဖို့အတွက်ရော အဆင်သင့်ရှိပြီလားပေါ့။ တချို့ ကလည်း မရသေးဘူး ... တချို့ကလည်း အဆင်ပြေပါတယ်ပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာစစ်မယ့်စာမေးပွဲမှာ ဘာတွေမေးမလဲဆိုတာ သိနေပါပြီလို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီမှာဆရာက ... ကဲ၊မင်းသိရင်ပြောစမ်းကွာဆိုပြီး ပြော

လာတယ်။

ကျောင်းသားကလည်း သူ့ဆရာမေးမယ့်ပုစ္ဆာတွေကို တစ်ခုမကျန် ရွတ်ပြလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာက အံ့ဩတကြီးနဲ့ မင်းဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေရတာလဲ ... ဒါဟာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဘူး။ မင်း ငါ့ရုံးခန်း ထဲကိုဝင်ပြီး ငါရေးထားတဲ့မိတ္တူတွေကို ခိုးယူတာပဲဆိုပြီးပြောတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကျောင်းသားကိုလည်း စာမေးပွဲပေးမဖြေတော့ဘူးဆိုပြီး တော့ ကျောင်းအုပ်ကြီးဆီကို (report) တင်လိုက်တယ်။

စာအုပ်ထဲမှာတော့ ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာတွေကို ရှင်းချက် ထုတ်ထားတယ်။ ကျောင်းသားက ဘာဖြစ်လို့ ဒီပုစ္ဆာတွေကို ကြိုတင် သိနေရတာလည်းဆိုတဲ့အချက်က အရမ်းစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်။

အချက်တွေနဲ့ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီးတော့ အန်ကယ်လေ့လာ ကြည့်ဖူးတယ်။ ဆိုကြပါစို့ ...

(၁) ဆရာကိုင်နေကျ ဖိုင်တွဲ (သို့) လွယ်အိတ်ထဲကို သူက ထိုးဖောက်မြင်နိုင်စွမ်းရှိလို့ အဲဒီမေးခွန်းတွေကိုသိနေရခြင်းလား။

(၂) ဆရာပြောသလို သူ့ရုံးခန်းထဲကိုကျောင်းသားက ခိုးဝင် ပြီးတော့ မိတ္တူတွေကိုကူးယူခဲ့ခြင်းလား။

(၃) အခြားသော မသမာတဲ့နည်းလမ်းတစ်ခုခုကြောင့်များ မေးခွန်းပေါက်ကြားသွားခဲ့ခြင်းလား”

“ခဏလေး ... ကျွန်တော်ဖြတ်ပြောပါရစေ အန်ကယ်”

“အင်း ... ပြောပါ”

“အန်ကယ် ကျွန်တော့်ကိုပြောသွားတဲ့ အချက်သုံးချက်ထဲမှာ

စိတ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့အချက်ဆိုလို့ နံပါတ်(၁)အချက် တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ကျန်တဲ့(၂)နဲ့(၃)က သမားရိုးကျဖြစ်စဉ်တွေပါပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ အဲဒါဆို အန်ကယ်ကလည်း မောင်ရင့်ကို တစ်ခုလောက် ဖြတ်ပြောချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါအန်ကယ်”

“အန်ကယ်နဲ့မောင်ရင့် စကားစပြောကတည်းက ပြောနေတဲ့ စကားတွေပေါ်မှာ မောင်ရင့်ရဲ့ပုံစံက စိတ်ဝင်စားမှုရှိတယ်ဆိုတဲ့ပုံစံ မပြခဲ့ဘူး”

“အမ် ... ”

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ စကားစပြောသည့်အချိန်မှစ၍ ယခုချိန်ထိ ထိုလူကြီးသည် သူ့မျက်နှာကို တစ်စေ့တစ်စောင်းတောင် အကဲမခတ်သေးပေ။ သူကသာ ထိုလူကြီးကို ထောင့်ပေါင်းစုံမှ လေ့လာအကဲခတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါပေမယ့် ... မောင်ရင့်မသိစိတ်က အန်ကယ်ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့ မှတ်သားနေတာကို အခု တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အန်ကယ်က စိတ်နဲ့ပတ်သက် တဲ့အကြောင်းကို ပြောနေတဲ့အချိန်မှာ မောင်ရင့်မသိစိတ်က အန်ကယ် ပြောနေတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို နားထောင်နေတာမဟုတ်ဘူး။အန်ကယ် ရဲ့ပြောဆိုပုံ လေယူလေသိမ်း စကားလုံးအဖြတ်အတောက်တွေကို လိုက်ပြီးနားထောင်နေတာ”

ဒါတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် လုံးဝ သတိမထားမိခြင်းပင်။

အန်ကယ်ကြီးကိုလည်း ပြောကောင်းကောင်းဖြင့် စွတ်ပြောနေသူတစ်ဦး အဖြစ်သာ မြင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ...

“ဟယ် ... ကိုအောင်စိုး ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက် နေတာလဲ ... ”

“မပွင့်နဲ့ ချိန်းထားတဲ့အချိန်ပဲလေ။ မပွင့် ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး မကြာခင်ပဲ ကျွန်တော်ဒီကိုရောက်လာတာဗျာ”

“ရှင်းသစ် ... ဒါ တီပွင့်တို့နဲ့ တက္ကသိုလ်မှာကတည်းက ခင်လာတဲ့သူငယ်ချင်း ကိုအောင်စိုးတဲ့”

“တီပွင့်လိုပဲ အိမ်ထောင်မရှိ တစ်ကိုယ်တည်းသမားလား”

“ဒီလိုကွ ...

အန်ကယ်မိန်းမဆုံးသွားတာ ငါးနှစ်ကျော်ပြီလေ”

“စိတ်မကောင်းပါဘူးအန်ကယ် .. မေးမိတဲ့အတွက်လည်း ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ ... မပွင့်,တူလေးနဲ့ ကျွန်တော် စကားပြော နေတာ။ စကားပြောလို့ကောင်းတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်လို့လား ... ဒီကောင် ပေါက်ကရလေးဆယ်တွေ လျှောက်လျှောက်မပြောဘူးလား။ အစ်မဆိုရင်တော့ ဒီကောင့်ကို စကား ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျားဖင်သာ ပြေးနှိုက်လိုက်ချင်တယ်”

“ဟင် ... ”

ဒီတစ်ခါ ဟင်,သွားခဲ့သူက ဦးအောင်စိုးကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်နှင့်ပင် သူကပဲ ...

“တီပွင့်စကားကြီးကလည်း ဦးအောင်စိုးက ကျားဖင်နှိုက် ရတာပျင်းလာလို့ ကျွန်တော်နဲ့စကားလာပြောတာကျနေတာပဲ ...”

“အဲ ...”

“တွေ့လား ... ကိုအောင်စိုး အဲလို။ စကားအကောင်းကို ပြောလို့မရတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သားက ဒေါ်လေးပြောတဲ့အတိုင်းလေး ထပ်ကွန့်ပြီး ပြောကြည့်တာပါ”

“ကဲပါ ... နင်လုပ်စရာရှိတာသွားလုပ်တော့။ ငါဧည့်သည် နဲ့ စကားပြောလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ဟုသာ ပြောပြီးထွက်လာခဲ့လိုက်တော့သည်။ ထိုင်နေချင်စိတ် လည်း တစ်စက်ကလေးမျှ ရှိမနေတော့။ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သာ အသိဆုံးဖြစ်လေသည်။ သူ့ခုနစ် ဦးအောင်စိုး၏အိတ်ထဲတွင် မြင်လိုက် ရသည်က စိတ်ပညာနှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်အချို့ပင်။ စကားပြော နေသည့်အချိန်တွင် ဒေါ်လေးလွှတ်လိုက်သော ဆရာဝန်ထင်သောကြောင့် စကားကို အကောင်းမပြောခြင်းပင်။

သို့သော် ဒေါ်လေးပြန်ရောက်လာသော အချိန်တွင်တော့ သူ့ အတွေးများ တက်တက်စင်အောင်လွဲချော်သွားမှန်း ရိပ်မိလိုက်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တီပွင့်နှင့် ဦးအောင်စိုးတို့ပြောနေကြသော စကားသံများထဲတွင် ဟန်ဆောင်နေသော စကားသံအချို့နှင့် မျက်လုံး အရိပ်များကို သူလုံးဝပင် မတွေ့ရှိရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

စဉ်းစားရင်းနှင့်ပင် ခေါင်းတွေကျပ်ခဲ့လာလေသည်။ ထို

ဦးအောင်စိုးဆိုသည့် လူကြီးက အဘယ့်ကြောင့် သူ့ကို ဒီလိုစကားမျိုးတွေ လာပြောနေရသနည်း။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းတို့နှစ်ယောက်က လေပေးဖြောင့် လှပါလား”

အပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း မိုးဦးက ခနဲတဲ့တဲ့စကားဖြင့် ဦးစွာ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“အေးကွာ ... ငါလည်း အလိုက်အထိုက်ဆိုပြီး ပြန်ပြောရင်း နဲ့ သူ့စကားတွေထဲကို ငါမျောသွားတာဟ ...”

“နားထောင်တာနဲ့တင် ငါတို့ရိပ်မိပါတယ်။ စကားပြော ကောင်းတယ်ဆိုတာ ...”

“ထားပါတော့ ... ငါရေချိုးလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးမှပဲ ထမင်း အတူတူ သွားစားကြမယ်ကွာ”

“အေးအေး ... မင်းသာမြန်မြန်ပြီးအောင်လုပ်”

သူတို့ရေချိုးပြီးတော့ အပြင်သွားဖို့လုပ်သည့်အချိန်ထိကို တီပွင့်နှင့် ဦးအောင်စိုးတို့ စကားပြောလို့မပြီးသေး။ ပြောနေသည့်ကိစ္စများကလည်း သူ့အကြောင်း တစ်စက်မျှပင်မပါ။ တီပွင့်၏ကုမ္ပဏီတွင် အစုရှယ်ယာ ပါဝင်လိုသည့်အကြောင်းများကိုသာ ဆွေးနွေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ချက်တော့ သူ့ကိုယ်သူ မှားယွင်းစွာပင် အထင်ကြီး မိကြောင်းကို ဝန်ခံလိုက်ရတော့သည်။

တံခါးပေါက်ရောက်တော့မှ ဦးအောင်စိုးက သူ့ကို စကားတစ်ခွန်း လှမ်းပြောလာခဲ့လေသည်။

“မောင်ရင် ... မောင်ရင့်စိတ်ထဲမှာ အလိုမကျဖြစ်မှုတွေ များလာတဲ့အချိန်ကျရင် အန်ကယ်ကို အချိန်မရွေးလာတွေ့ပြီး တိုင်ပင်နိုင် ပါတယ်”

တီပွင့်က ဘာတွေလဲဆိုသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။ သေချာ သွားပြီ။ တီပွင့် ဘာတစ်ခုမှသိမည့်ပုံမပေါ်ချေ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါအန်ကယ် ... ကျွန်တော်လည်း အန်ကယ်ဆီကို တစ်ခေါက်လောက်တော့ ထပ်လာပြီး *Milton Erickson* ရဲ့ ကုထုံးတွေ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးချင်ပါသေးတယ်။

တီပွင့်ကတော့ ဘာမှနားမလည်သောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ကြားတွင် ဟိုဘက်ကြည့်လိုက် ဒီဘက်ကြည့်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေချေတော့ သည်။

အန်ကယ်ဦးအောင်စိုးထံမှာ သိုသိပ်ကျစ်လျစ်သော အပြုံးတချို့ ရိပ်ထင်လာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ...

“ကောင်းပါပြီ။ *Welcome* ပါ” ဟု သူ့ကိုပြန်ပြောသွား လေသည်။

တစ်လမ်းလုံးတွင်လည်း အောင်နိုင်နှင့်မိုးဦးတို့၏ အမေး အဖြေ ကစားနည်းကို လိုက်ကစားပေးနေရသေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း သူ့အိတ်ကိုကြည့်လိုက်မိသေးလား”

“အေး ... ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ ငါကြည့်လိုက်မိသေးတယ်”

“ဘာတွေလဲ ...”

“စာအုပ်တစ်အုပ် ...”

“ဟင် ... ဘာစာအုပ်လဲ”

မိုးဦး၏ အာသာငမ်းငမ်းမေးလာသော မေးခွန်းကို သူ ချက်ချင်း မဖြေသေးဘဲ လမ်းတဆုံးကို မျှော်ကြည့်မိလိုက်သေးသည်။ မိုးဦးက စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ဘာလဲဟင်၊ ဘာတွေလဲဟု အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိစွာ ဖြင့် ထပ်မေးလာသည်။

“တီပွင့်ကိုပေးဖို့ ရည်းစားစာတွေကွ ... စာအုပ်အပြည့် ရေးလာတာ”

စာသင်ခန်းထဲတွင်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတန်းမှနေ၍ သူ
ဧရာဝတီ၏ ရှည်လျားသွယ်လျှသော ဆံနွယ်များကို ရှုစားနေမိပြန်သည်။
ဆရာက သူ့လက်ချာများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပို့ချနေသလောက် သူ
ကိုယ်တိုင်ကတော့ ‘ဧရာဝတီ’၏ ဆံနွယ်ရှည်များကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်
ခံစားနေခဲ့လေသည်။

ချစ်တယ် ဧရာဝတီ ရယ် ...

သူမကို ချစ်ခဲ့ပုံကလည်း အဆန်းပင်။ မည်သို့မျှ မစဉ်းစားမိသော
ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခုနှင့် ဆင်တူနေခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့က သူတစ်ယောက်
တည်း ကန်တင်းတွင်ထိုင်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဧရာဝတီ
(နောင်တွင်သိလာရသော)တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး လက်ဖက်ရည်
တစ်ခွက် မှာ,သောက်ချိန်ဖြစ်သည်။

သူမ၏ရှည်လျားနက်မှောင်သော ထိုဆံနွယ်များကြောင့်ပင် သူမကို သတိထားမိသွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ထိုအချိန်က တိုက်မိလိုက်သော လေတစ်စ့ကိုပင် အပြစ်တင်ရမလို။ သူစားသောက်ထားသော အစားအစာများကိုရှင်းရန် ကောင်တာသို့ အသွားတွင် ဖြစ်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လူကျနေသည့်အချိန်ဖြစ်သောကြောင့် ပိုက်ဆံရှင်းရန်အတွက် မည်သည့်စားပွဲထိုးကိုမှ ခေါ်၍မရသောကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ကောင်တာသို့ထကာ ပိုက်ဆံရှင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ သူ့ကျောပိုးအိတ်စစ်နှင့် လေအတိုက်တွင် ဝေ့တက်လာသော သူမ၏ဆံနွယ်အချို့ ငြိမိသွားချိန်ဖြစ်သည်။ ကြုံတောင့်ကြုံခဲပင်။ တမင်တကာ အချိန်ယူပြီးလုပ်ခဲ့လျှင်တောင် ထိုမျှလောက် လျင်မြန်မှုမျိုးဖြင့် ဖြစ်သွားခဲ့မည်မထင်။

သူလည်း ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် သူမကို ပြောရမလို ကိုယ့်စစ်ကိုပဲ ကိုယ်ကျိန်ဆဲရမလိုဖြစ်နေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ကြိတ်၍ဖြုတ်ပါသော်လည်း ခန့်မှန်းခြေ တစ်မိနစ်လောက်စွန်းခဲ့သည်အထိ ကိုရွှေစစ်က ပြန်လည်မပါလာ။

ကိုယ်တိုင်ကလည်း ချွေးများပင်ပြန်နေသော အချိန်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်တော့ မထူးတော့ပြီမို့ ကာယကံရှင်ကို ပြောပြပြီး နှစ်ယောက်ဝိုင်းဖြုတ်လျှင်တော့ ရနိုင်လောက်သည်ဟု စဉ်းစားမိကာ ပြောမည်ကြံရုံရှိသေးသည်။

ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းမသိသော လူနှစ်ယောက်က သူ့ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်စီညှပ်ကာ ခေါ်သွားလေသည်။ အားခြင်းမမျှသော

အခါ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ပါသွားခဲ့လေသည်။ သူပါသွားတာက အရေးမကြီးသော်လည်း ဧရာဝတီ၏ ဆံနွယ်အချို့ကတော့ လေထဲတွင် လွင့်တက်ပျံဝဲခဲ့ချေပြီ။

“ဟေ့လူတွေ ... စွတ်စွတ်မလုပ်နဲ့ဗျ ... ဟိုကောင်မလေး နာသွားလိမ့်မယ်”

သူပြောသည့်အတိုင်းလည်း ဧရာဝတီတစ်ယောက် သူမဆံနွယ်အချို့ ပြတ်တောက်မှုကြောင့် နာကျင်သွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟ ... ကျွန်တော်ဘာလုပ်လို့လဲ ... ကျွန်တော်စစ်နဲ့ သူ့ဆံပင်နဲ့ နေရင်းထိုင်ရင်းငြိသွားတဲ့ဟာ ...”

“မဆိုင်ဘူး။ ဒါ တမင်တကာ ကြံစည်မှုပဲ ...။ ဒီကောင့်ကို ဆုံးမလိုက်ရအောင်”

ရုပ်ရှင်ထဲက လူကြမ်းရုပ်များလောက်တောင် သားနားမူမရှိသော ထိုလူတို့၏စကားကြောင့် သူ့အနည်းငယ်တော့ စိတ်ပျက်သယောင် ရှိခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ် ... သူမက

“ကိုဗလတို့ သူ့ကိုလွှတ်လိုက်ပါ ...”

“ဒီကောင် ...”

“လွှတ်လိုက်ပါ ... ကိုဗလရယ် ... အလကားနေရင်း သူများကို ရန်မရှာချင်စမ်းပါနဲ့...”

သိပ်မကျေနပ်သည့်အသွင်ဖြင့် သူ့အားလွှတ်လိုက်သော ထို

လူနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး သူတော်တော်လေး စိတ်ပျက်သွားခဲ့ရသည်။

သူတို့ဘာသာစကားနှင့် သူတို့တော့ ဟုတ်နေသော ထိုလူများနှင့် ထိုကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး 'ဘာလဲဟ'ဟုတော့ စိတ်ထဲမှ အမြင်ကတ်စွာပင် အကြမ်းဖျဉ်းတေးမှတ်ထားမိလိုက်သည်။

ဘာမှန်းမသိသော ထိုလူနှစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေး,ကတော့ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကန်တင်းမှ ထ,သွားခဲ့လေသည်။ သူ,တစ်ယောက်တည်းသာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ကန်တင်းတွင် ရပ်ကာ ကျန်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဘာတွေများနေသောကြောင့် ဘာမှဆက်၍ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အတန်းသို့သာပြန်ရန် စဉ်းစားလိုက်တော့သည်။ ဆက်ရပ်နေလည်း ဘာမှပေါ်မလာသည်ကို အလိုလိုသိနေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပိုဆိုးသည်က အတန်းရှေ့သို့ရောက်သောအခါ အခုနက ကန်တင်းတွင် သူ့ကိုဂုတ်ကဆွဲသွားသော လူကြမ်းကြီးနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ နောက်တစ်ကြိမ် ဘာမှန်းမသိ သူ,ကြောက်လန့် သွားရပြန်ခဲ့လေသည်။

“မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ ...”

“ဟ ... ကျုပ်အတန်းကျုပ်လာတာ ခင်ဗျားတို့ကို သံတော်ဦးတင်နေရဦးမှာလား”

“ဟာ ... မင်းစကားပြောတာ ရင့်လှချည်လား”

“အေး ... ရင့်တယ် ... မင်းကြားဖူးလား ဗဟန်းတခွင် ပြဲပြဲဆင်တဲ့ ဂျက်ကီရှင်းသစ်ဆိုတာ ...

လာလေ ... လာစမ်းပါ”

သူဖြူကိုယ်ဖြူဆိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သတ္တိတွေ ဘယ်က ဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိတော့။

သေချာတာတစ်ခုတော့ရှိခဲ့သည်။ ထိုလူနှစ်ယောက်သည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများတွင်ရှိသော ဥပမိရုပ် တစ်စက်ကလေးမျှပင် မပေါက်ခဲ့သောကြောင့်ပင်။

ကျောင်းသားနှင့် အပြင်ကလာသော လူတို့ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ခဲ့လျှင် ကျောင်းသားများဘက်က အမှန်ဖြစ်စမြဲ။ ထိုအချက်ကို အားကိုးပြီးတော့ စွာချင်တိုင်းစွာမိတာလည်း ဖြစ်နိုင်သလိုပင်။

ထိုစဉ် အောင်ခိုင်နှင့် အတန်းထဲမှသူငယ်ချင်းတစ်ဦးဖြစ်သူ ဇေယျတို့ ရောက်ရှိလာပြီး သူ့ကို အတန်းထဲဝင်ရန် ပြောလာခဲ့လေသည်။

ထိုအခါကျတော့မှ ထိုလူနှစ်ဦးသည် သူတို့အား လိမ်လည်ခြင်း မရှိသည်ကို ယုံကြည်သွားသည့်အလား ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ သူတောင်းစားခွက်ပျောက်ရပ်များဖြင့် သူ့အား လွှတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။

အတန်းထဲသို့ဝင်လိုက်မိသောအခါတွင် ကန်တင်းတွင် တွေ့ရသော ထိုကောင်မလေးကိုပင် ပြန်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ကိုယ့်ဘာသာကို မှတ်ချက်ချမိသည်။ မောင်နှမတော့ မဖြစ်တန်ရာ ဒီရုပ်နှင့်ဒီရည် တက်တက်စင်အောင်လွဲပါလိမ့်မည်။ အနည်းဆုံးတော့ လေးဘက်မထောက်သော်လည်း ကောက်ရိုးပုံစောင့်သော စာခြောက်ရုပ်များဖြစ်လောက်သည်ဟု ခန့်မှန်းသိရှိလိုက်ရသည်။

သူမကတော့ အပြင်တွင်ဖြစ်ပွားခဲ့သောကိစ္စများကို သူမနှင့် မဆိုင်သည့်အလား (မသိခြင်းလည်းဖြစ်နိုင်သည်) ကျောက်သင်ပုန်းတွင် ချရေးထားသည့် သီဝရီအချို့ကို ကူးရေးနေလေသည်။ ထိုစဉ်သူတို့

ရှေ့တန်းမှထိုင်သော ကေသီတစ်ယောက် သူ့ဘက်သို့လှည့်ကာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော စကားအချို့ကိုဆိုလာခဲ့လေသည်။

“ရှင်းသစ် ... နင်နဲ့ဟိုလူတွေနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“သိပါဘူးဟာ ... ငါ့ကို အတင်းကြီးဂုတ်ကနေဆွဲပြီး အတန်းထဲမဝင်နဲ့ လုပ်နေလို့”

“အဲဒါ ဧရာဝတီရဲ့အစောင့်တွေဟာ ...”

“ဟမ် ... ဧရာဝတီဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“ဟိုမှာဟာ ... ရှေ့ဆုံးတန်းက ထိုင်နေတဲ့တစ်ယောက်လေ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ ...”

ပြောလည်းပြော လက်ညှိုးလည်းထိုးပြသော ကေသီ၏ စကား အချို့ကြောင့် ညွှန်ပြရာနေရာသို့ သူကြည့်လိုက်မိသည်။ သူနှင့် ကန်တင်း တွင် ပြဿနာတက်ခဲ့ရသော ကောင်မလေးပင်။ ဘာပဲပြောပြော သူ စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ရသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းပင် သူမ၏အကြောင်း တချို့ကိုလည်း သိချင်စိတ်ပြင်းပြသွားခဲ့လေသည်။

“ဟဲ့ ... အဲဒီကောင်မလေးအနားမှာ ဘာဖြစ်လို့ အစောင့်တွေ ရှိနေတာလဲဟင် ...”

“အခုမှရှိတာတော့မဟုတ်ဘူး။ ငါသိသလောက် အထက်တန်း ကျောင်းမှာကတည်းက သူ့အနားမှာ အစောင့်အရှောက် တွေရှိနေခဲ့တာပဲ ... ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ ထားရတာလဲဆိုတာတော့ ငါ၊သေချာ မသိဘူး”

“ဟုတ်လား ... တစ်မျိုးတော့တစ်မျိုးပဲနော်”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... နင်ကစိတ်ဝင်စားနေလို့လား”

“အေးဟာ ... စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ဝင်စား တယ်ဆိုတဲ့ အဆင့်ထက်တော့ မပိုသေးဘူး”

“ဪ ... မပိုသေးဘူးဆိုတော့ ပိုလာနိုင်တယ်ပေါ့”

ကေသီ၏အမေးစကားအချို့ကို ထိုစဉ်က သူပြန်မဖြေဖြစ်ခဲ့။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းဟု ကေသီကတော့ ထင်သွားသည် လား မပြောတတ်ပေ။

“ဟဲ့ ... ရှင်းသစ် နင်ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

နောက်ဆီမှ လှမ်းခေါ်သံကြောင့် တွေးလက်စအတွေးတို့ ကွယ်ဝှက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မကျေမချမ်းဖြစ်စွာ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ ကေသီကိုတွေ့ရလေသည်။

“ကေသီ ... နင်ဟာလေ စပ်စပ်စုစုတော်တော်နိုင်တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို အောင်ခိုင်ကမကြိုက်တာ”

“အောင်မာ ... ငါက သူ့မကြိုက်တာကို ကြိတ်ပြီးတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရမှာလား”

“ဟဲဟဲ ... အဲဒါပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်မခံမရပ်နိုင်တော့ ဖြစ်သွားတယ်မလား”

“ဝေးသေး”

“ထားပါတော့။ ဒါနဲ့ နင့်ကို အောင်ခိုင်ကပြောတယ် သိလား နင်လေလည်ရင် အရမ်းနံ့တာပဲတဲ့”

“ဘာပြောတယ်။ ဒီမသာက ငါ့ကိုဒီလိုပဲပြောလား”

“အေး ... ပြောတယ်။ နင်ကလည်း နင်ပဲ .. ဟိုးတစ်နေ့”

က ဒီကောင်စာသင်နေရင်းနဲ့ အိပ်ငိုက်နေတာတဲ့ ... ဒါပေမယ့် သူ့နှာခေါင်းထဲကို တိုးတိုးပြီးဝင်လာတဲ့ အနံ့တစ်ခုကြောင့် သူ့ဘယ်လိုမှ အိပ်လို့မရတော့ဘူး။ အိပ်လို့မရတော့မယ့်အတူတူဆိုပြီး စာလုပ်တော့ မယ်လို့ ထလာတဲ့အချိန်မှာ နင်,ဖင်လေးကြွလိုက်တာကို မြင်လိုက်ရတယ် တဲ့။ တစ်စပ်တည်းဆိုသလိုပဲ အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ခုနက်ရလိုက်တဲ့ အနံ့နဲ့ ဆင်တူတဲ့ အနံ့တစ်ခုကို သူထပ်ရလိုက်တယ်တဲ့”

“ဟာ ... မသာ အောင်ခိုင် ငါ့ကိုဒီလိုပဲပြောလား”

“အေး ... ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်မမှားဘူးဟ။ နင်ကဖင်ကြွပြီး အိပ်ပေါက်လိုက်တာကိုး။ နင်ပေါက်တာ သူများမသိစေ ချင်ရင် ဘယ်တော့မှ ဖင်ကြွပြီးအိပ်ပေါက်နဲ့။ နင်ကြားဖူးတယ် မဟုတ် လား အသံထွက်တဲ့အိပ်ပေါက်နည်းက ပိုနံ့တယ်ဆိုတာ”

သူ့စကားလည်းဆုံးသွားရော ကေသီတစ်ယောက် အောင်ခိုင် ရှိရာဘက်သို့လှည့်ပြီး အံ့ကြိတ်ပြလေသည်။ ထိုအမှုအရာကိုမြင်သွား သော အောင်ခိုင်ကတော့ ဘာမျှမသိရှာဘဲ ကေသီကို လက်မထောင်ပြ လေသည်။

“နင်နဲ့ငါနဲ့ အတန်းပြီးရင်တွေ့မယ်”ဆိုပြီး ခပ်တိုးတိုး ကျိန်းကာ ကေသီတစ်ယောက် သူ့ကိုလည်း စကားမပြောတော့ဘဲ ကျောက်သင်ပုန်း မှ စာတချို့ကို ခေါင်းငုံ့ပြီး ကူးနေလေတော့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘာစာမျှမကူးဖြစ်ဘဲ ဧရာဝတီ၏ ဆံနွယ် ရှည်များကိုကြည့်ရင်း စာသင်ချိန်များကို ကုန်ဆုံးစေလိုက်ရတော့သည်။

စာသင်ချိန်ပြီးသည့်နောက်တွင် ကေသီတစ်ယောက် သူ

ပြောလိုက်သောစကားများကြောင့် အောင်ခိုင်ကို ပြဿနာသွားရှာလေတော့ သည်။

“ဟာ ... နင့်ကလည်း အိပ်ပေါက်လို့နဲ့တာကတစ်ခုပါ။ နင့်ကို လက်မထောင်ပြတယ်ဆိုတာက နင်ကငါ့ကို သွားဖို့ပြတာကိုး။ ငါက နင့်သွားတွေလှတယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ လက်မထောင်ပြလိုက်တာပါ။ တကယ်ပါဟာ ... နင့်အိပ်အနံ့ရလို့လဲ ငါနင့်ကိုဗွေမယူပါဘူး”

“နင် ပြောလေကဲလေမလုပ်နဲ့နော် အောင်ခိုင်”

“ဟောဗျာ ... စိတ်ဆိုးနေတယ်”

“ဆိုးတယ်ဟဲ့ .. ဆိုးတယ်”

“စိတ်ဆိုးတာကိုလက်ခံပါတယ် ...။ နင်အိပ်တော့ ထပ်မပေါက် နဲ့ဟာ နော် ...”

“ဟာ ... မသာ,သေချင်းဆိုး”

ကေသီကို ပြောချင်းတိုင်း ပြောသွားပြီးနောက် သူ့ဘက်သို့ ပြေးလာသော အောင်ခိုင်တစ်ယောက် သူ့ကို ...

“မင်းကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ”

“မလုပ်ပါဘူးကွာ .. ပါးပါးလေးပါ”

“အဲလိုတော့မရဘူး။ နစ်နာကြေးအနေနဲ့ ကော်ဖီလိုက်တိုက်”

“အေးကွာ ... တိုက်မယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို တစ်ခုတော့ ကူညီ”

“ဟင် ... မင်းဆိုတာကလည်း ...”

“ဟာ ... စိတ်ဆိုးနေတယ်”

“မဆိုးပါဘူး”

“မဆိုးရင် လုပ်ပေးကွာ”
 “အေးကွာ ... ပြော ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”
 “ဧရာဝတီ ဆီကိုသွားပြီးတော့ တစ်ခုလောက်ပြောပေးပါလား”
 “ဘာပြောပေးရမှာလည်း ... သောက်တလွဲတွေ မလုပ်ခိုင်းနဲ့ နော်”
 “အေးပါ ... အပြင်မှာတွေ့လား ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ ကောင်တွေ”
 “ ငါသွားရင် ဒီကောင်တွေ အထဲထိဝင်လာ ကြလိမ့်မယ်”
 “ငါသွားတော့ရော ဝင်မလာဘူးလို့ မင်းအာမခံနိုင်လား”
 “အာ ... မင်းကလည်း ဝင်လာလည်း ဘာပဲပြောပြော ရှင်းလို့ ရတယ်။ မင်းက၊ငါမဟုတ်ဘူး။ မင်းကိုအဲလောက် ဒီကောင်တွေပြောမှာ မဟုတ်ဘူး။”
 “အာကွာ ... အေးကွာ ပြော ပြော... ငါဘာပြောပေး ရမှာလဲ”
 “သူ့အိတ်ထဲမှာပါလာတဲ့ DVD အခွေ ငါ့ကိုခဏငှားပါလို့”
 “အဲဒါပဲလား”
 “အေး ... အဲဒါပဲ”
 “အိုကေ ... ပြီးရင် ကော်ဖီတိုက်ရမှာနော်”
 “အေးပါကွာ ... တော်တော် သောက်ငတ်ကျတာပဲ”
 ပါးစပ်က ပွစိပွစိလုပ်ပြီး ထွက်သွားသော အောင်ခိုင် နောက်ကျော ဘက်ကိုကြည့်ရင်း သူရယ်ပြီး ကျန်နေခဲ့လေသည်။

အောင်ခိုင်ဘာပြောလိုက်သည်မသိ။ ဧရာဝတီ တစ်ယောက် သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လာခဲ့လေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ယောင်တောင် တောင်ဖြင့် ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ဘာတုန့်ပြန်မှုမှပြန်မရရှိဘဲ သူမ ပြန်လှည့်သွားခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် အောင်ခိုင်ကို ဘာပြောလိုက်သည် မသိ။ အောင်ခိုင်တစ်ယောက် ပြုံးစိစိဖြင့် ပြန်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“မင်းကို ဘာပြန်ပြောလိုက်တာလဲ”
 “ကော်ဖီတိုက်ရင် ပြောပြမယ်”
 “အာကွာ .. အရေးထဲ မင်းကလည်း သောက်ငတ်ကြီးက ကျ၊နေသေးတယ်”
 “နေပေါ့ကွာ ... မတိုက်ရင်လည်း”
 “အရင်ပြောပြလေကွာ။ ပြီးရင်တိုက်မယ်”
 “စိတ်ဆိုးနေတယ်။ မရဘူး ... ကော်ဖီအရင်တိုက်မှရမယ်”
 “လာကွာ ... ဒါဆိုရင်လည်း တိုက်မယ်။ အေး ... ဟုတ်ရင် တော့ဟုတ် မဟုတ်လို့ကတော့ မင်းခေါင်းကိုဖြုတ်ပြီး ကေသို့ခေါင်းနဲ့ အစားထိုးပစ်လိုက်မယ်”

ထိုသို့ဖြင့် ရင်ခုန်စရာကောင်းသော အချိန်တစ်ခုကို ရင်ခွင်တွင် သိမ်းဆည်းရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သူ့ရယ်၊ အောင်ခိုင်ရယ် ရောက်လာခဲ့လေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ မိုးဦးကို အခန့်သားတွေ့လိုက်ရလေသည်။

- “မင်းတို့ကောင်တွေ လာမှလာပါ့မလားလို့ စောင့်နေတာ”
- “လာမှာပေါ့။ မင်းကဘာဖြစ်လို့ အတန်းလာမတက်တာလဲ”
- “ငါလား ... ကုလားကိုပါးပိတ်ရိုက်နေလို့”
- “အိုကေလား”
- “ဟင့်အင်း ... ရှုံးတယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်းတို့အလာကို မထ၊တမ်း ထိုင်စောင့်နေတာ”
- “မိုးဦး ... မင်းဆိုတာလေ”
- “အောင်ခိုင်ရာ ... တော်ပါပြီ။ ဒီကောင့်အကြောင်းသိချင်လို့ ငါမင်းကို ကော်ဖီတိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့အကြောင်းငါ သိချင်လို့ မင်းကို ကော်ဖီတိုက်တာ”

“အေးပါကွာ ... ခဏလေးပါ ပြောပြပါ့မယ်။ ကော်ဖီလေးတော့ မှာပါရစေဦး”

- “ညီလေးရေ ... ကော်ဖီနှစ်ခွက်လုပ်ကွာ”
- “ဟေ့ကောင် ... ဘာပြောလိုက်လဲဆို”
- “အရမ်းသိချင်နေပြီလား”
- “အာကွာ ...”
- “စိတ်ဆိုးနေပြန်ပြီ။ ပြောပြမယ် သေချာနားထောင်”
- “အေး ... နားထောင်နေတယ်”
- “အခွေကို မနက်ဖြန်ကျမှယူပါတဲ့။ သူလည်း ကြည့်ချင်လို့ ဒီနေ့မှ ဝယ်လာတာတဲ့”
- ဘာကိုမှနားမလည်သေးသော မိုးဦးကတော့
- “မင်းတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလည်းဟင် ...”
- အောင်ခိုင်က ...
- “ဒီကောင် ငသစ် ဧရာဝတီ ဆီကနေ အခွေငှားတာပါကွာ”
- “ဟ ... ဒါဆို ဧရာဝတီက မမေးဘူးလား ... သူ့ဆီမှာ အခွေရှိနေတာ ဒီကောင်က ဘယ်လိုသိလဲဆိုပြီး ...”
- “ဟုတ်သားပဲ” မိုးဦးပြောမှ သတိရလာခဲ့သည်။ အောင်ခိုင်ကပင် ...
- “အေးကွ ... မမေးလိုက်ဘူး”
- “တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း မစဉ်းစားမိလိုက်ဘူးကွ။ မေးလာခဲ့ရင် အောင်ခိုင်တော့ ကျွိုင်ပြီ”
- စားပွဲထိုးလေးလာချပေးသွားသော ကော်ဖီနှစ်ခွက်ကို ကြည့်ပြီး

မိုးဦးက စကားဆိုလာခဲ့လေသည်။

“မင်းနဲ့ ဧရာဝတီနဲ့သာ သမီးရည်းစားဖြစ်ရင် ရယ်ရမယ်နော်”

“ဘယ်လိုရယ်ရမှာလဲ”

မိုးဦးက သူမေးလာသော မေးခွန်းကိုမဖြေခင် ‘ငတုံးပဲ’ဟု သက်ရောက်သောအကြည့်ဖြင့် အရင်ကြည့်လာခဲ့သည်။

“နှစ်ပတ်လည်နေ့မျိုးပေါ့ကွာ ... မင်းအတွက်ဆိုပြီး ဧရာဝတီက လက်ဆောင်တစ်ခုခုကို ပါဆယ်ထုတ်လာမယ်ကွာ။ ပြီးရင် မင်းနဲ့တွေ့တော့ ဘာဖြစ်နိုင်မလဲမှန်းကြည့် ဘာညာဆိုပြီး ပြောမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် မင်းကမှန်းစရာမလိုဘဲ ကြည့်လိုက်တာနဲ့တင် သိနေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရင်ခုန်စရာကောင်းတော့မှာလဲ”

မိုးဦးပြောလိုက်တော့မှ သူတောင် နည်းနည်းတွေဝေသွားခဲ့ရသည်။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ သူမက surprise ဖြစ်စေချင်လို့ မေးလာ သည့်အခါတိုင်း သူ့ဘက်ကကြိုသိနေလျှင် ကြာတော့ ပျင်းစရာဖြစ်လာ လိမ့်မည်။

သူတို့စကားပြောနေစဉ် အချိန်တွင်း ဧရာဝတီ ၏ အစောင့် နှစ်ယောက် သူတို့ထိုင်နေရာဝိုင်းသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် အောင်ခိုင်ကိုကြည့်ကာ ...

“မင်းခုနက ဧရာဝတီအနားကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်လား ...”

“အေး ... ဟုတ်တယ် မင်းကိုပြောတာ”

“ခင်ဗျားက ရင့်လှချည်လားဗျ”

မိုးဦးက ပြောလည်းပြော ထလည်းထသည့်အချိန်တွင် လူကြီး

တစ်ဦးက မိုးဦးကို ပြန်တွန်းလိုက်ရင်း ...

“မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး။ ပြန်ထိုင်နေ”

“ကျွန်တော်ဘာသာ ဧရာဝတီ ဆီက စာအုပ်ငှားတာ ခင်ဗျား တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”

“ဆိုင်ဆိုင်မဆိုင်ဆိုင် ပြန်မေးစရာမလိုဘူးကွာ။ စာအုပ်ငှား တယ်ဆိုရင်တော့ ပြီးတာပဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေတော့ လုပ်မလာနဲ့ နော်။ ငါတို့က ညာမှာမဟုတ်ဘူး”

အသလွတ်ကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ကြာလာသောအခါ မနေနိုင်တော့ဘဲ

“ဒီမှာနောင်ကြီးတို့ ... ကျွန်တော်တစ်ခုတော့ ပြောမယ်။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်လေးထဲက ခွေးကိုက်မခံဖူးဘူးဗျ။ အကိုက်တော့ ခံဖူးချင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူကိုက်တတ်လဲ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းစကားကဘာလဲ”

“နားမလည်ရင်လည်း သေချာနားထောင်။ ကောက်ရိုးပုံ စောင့်တဲ့ခွေးတွေလို ဟောင်ရုံဟောင်တတ်ပြီး အမြီးရမ်းနေတတ်တဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ကြောက်နေမယ့် ကျီးလိုကောင်တွေတော့မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ရုပ်ကို သေချာကြည့်သွား။ ဧရာဝတီဘေးနားမှာ နောက်ကို ခင်ဗျားတို့ အမြဲတမ်းတွေ့စေရမယ်။ ထပ်ပြီးပြောလိုက်ဦးမယ်။ လာတော့ မဟောင် ပြန် ... ကိုက်ချင်ရင်ကိုက်လိုက်။ ကျုပ်နားငြီးမခံနိုင်ဘူး”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ဇွတ်ထွက်ခဲ့သော သူ့ကို ထိုလူကြီး နှစ်ယောက်လုံး ကြောင်ပြီးကြည့်နေမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ။

ပြောသာပြောရသည်။ ဗလခြင်းက မည်သို့မျှမမှီနိုင်။ ကိုယ့်ကို တကယ် လုပ်လျှင် တစ်ချက်တည်းနဲ့တင် ပြီးသွားနိုင်လေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်က ရှေ့ကထွက်သွားတော့ အောင်နိုင်နှင့် မိုးဦးပါ နောက်က ကပ်လျက်ပါလာခဲ့လေသည်။ အတန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ သူ့ဧရာဝတီ ရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားခဲ့လိုက်သည်။

“ဧရာဝတီ ...”

“ရှင် ...”

သူမထူးသံလေးနှင့်အတူ ခေါင်းလေးပါ မော့လျက် ကြည့်လာ ခဲ့လေသည်။

“ဧရာဝတီ အနားမှာ ဘာဖြစ်လို့ အစောင့်တွေရှိနေတာလဲ...”

သူမေးတာကို ပြန်မဖြေဘဲ ... သူ့ကို တော်တော်ကြာကြာ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ နောက်တော့မှ မှတ်မိသွားဟန်ဖြင့် ...

“ဟိုးနေ့က ကျူရှင်ကိုလာတာ ရှင်ကိုး”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ကြာတော့ ကိုယ်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ ဘာလဲ ... ဧရာဝတီ အတွက် စကားပြောခွင့်လေးတောင် သူတို့က မပေးကြဘူးလား”

သူ့ကိုကျော်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို သူမကြည့်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မှ နွမ်းလျှော့ဖြင့် စကားအချို့ကို ခပ်တိုးတိုးပြောလာခဲ့သည်။

“စနေနေ့ကျရင် ကျွန်မ ကျူရှင်သွားရမယ်”

ထို့ထက်ပိုပြီး သူမထံမှထွက်လာမည့်စကားအချို့ကို စောင့်ကြည့် နေခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ... ဘာစကားမှ ထပ်မကြားရသောကြောင့်

သူမအနားမှ အလိုက်တသိပင် သူ့ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။

စာသင်ချိန်တွေကို စဉ်းစားခြင်းပေါင်းများစွာဖြင့် ကုန်လွန်စေခဲ့ ရသည်။ စိတ်အစဉ်ကတော့ ဧရာဝတီ ဆီသို့ပဲ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။

ဧရာဝတီ ... မင်းရဲ့ဘဝကဘာလဲ။ လွတ်လပ်စွာ စီးဆင်းခွင့် ကိုတောင် မရရှိနိုင်တဲ့ မြစ်ပျိုမလေးတစ်ယောက်လား။ ကိုယ်ကတော့ မင်းရဲ့ရင်ခွင်ကျယ်ပေါ်မှာ တက်ထိုင်ပြီးစီးဆင်းနေမယ့် တံငါသည်လို ကောင်မျိုးတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ မင်းလိုရာကို စီးဆင်းနိုင်ဖို့အတွက် ငါ့လက်တွေကို အသုံးပြုပြီး ထွင်းဖောက်ပေးမယ့် လူတစ်ယောက်ပါ။

သူရောက်ချင်နေခဲ့သော စနေနေ့ကိုတော့ ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။
ဝီရိယကောင်းနေခြင်းလား၊ အချိန်ကပဲ စောလွန်းနေသည်လား
မပြောတတ်ပါ။ စနေနေ့မနက်ကိုတော့ မနက်(၇)နာရီလောက်ကပင်
သူနိုးထခဲ့ရလေသည်။

“အောင်ခိုင် ... ထတော့ကွာ”

“မိုးဦး ... အိပ်နေလိုက်တာကွာ သားရေတွေကိုကျနေတာပဲ
ရွံ့စရာကြီး”

ဆူဆူပူပူအသံများကြောင့်ထင်သည်။ အောင်ခိုင်နှင့် မိုးဦးတို့
နှစ်ယောက်စလုံး သူ့ကို အပြစ်တင်ဆဲဆိုသည့်အသံများဖြင့် အိပ်ရာမှ
ထကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြလေသည်။

“တီပွင့်ရေ ...”

“ဟေ ... ဘာတုန်း ရှင်းသစ်ရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း

အစောကြီးထပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘယ်ကစောရမှာလဲ ... နတ်သဘင်တောင်ပြီးလို့ မုန့်စား
နေကြပြီ”

“အာ ... ပေါက်ကရလေးဆယ် မပြောစမ်းနဲ့ဟေ့”

“တီပွင့် ... ဘာစားစရာရှိလဲ”

“ကောက်ညှင်းပေါင်းနဲ့ အကြော်နဲ့ရှိတယ်”

“ဟဟ .. ရှယ်ပဲဟေ့ အဲဒါကြောင့် ဒေါ်လေးကိုချစ်နေရတာ”

“တော်စမ်းပါ ... မျက်နှာသစ်ပြီးသွားပြီလား”

“နိုး ... သစ်ရသေးဘူး။ ဟိုနှစ်ကောင် ရေချိုးခန်းထဲဝင်သွား
လို့”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မနက်စာဝိုင်းကို သူဝင်ထိုင်တော့ ဒေါ်လေး
က ဟင်းချက်နေရာမှ အလန့်တကြားဖြင့်ပြေးလာပြီး သူ့လက်ကိုပုတ်
ထုတ်လိုက်ကာ ကောက်ညှင်းပေါင်းပန်းကန်ကို ယူသွားလေတော့သည်။

“အာ ... ဒေါ်လေး ဘာလုပ်တာလဲဗျ။ ဒီမှာဗိုက်ဆာနေတာ”

“သွား ... မျက်နှာသစ်ပြီးမှ စားရမယ်”

“ရေချိုးခန်း မအားပါဘူးဆို”

“ဟဲ့ ... ရေချိုးခန်းက ဒီတစ်ခန်းထဲရှိတာမှ မဟုတ်တာ။

အောက်ထပ်ကအခန်းကိုသွား”

“အောက်ထပ်ကအခန်းက မိုးဦးဝင်သွားပြီ”

“ဒါဆို ငါ့အခန်းကိုသွား”

“အာ ... ဒေါ်လေးကလည်း”

“သွားဆိုသွား ...”

“ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး။ အဲဒါကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ။
တကယ် ဒေါ်လေးကိုကြိုက်မယ့်သူ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်လာတဲ့ သူ့နောက်က တီပွင့်၏ အပျိုကြီး
မာနကို ထိခိုက်မခံနိုင်သော စကားအချို့တို့ဖြင့် သူ့ကို ပစ်ပေါက်လာခဲ့လေ
သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး ရေမိုးချိုးကာ အဝတ်
အစားပါ တစ်ခါတည်းလဲလိုက်ရတော့သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲသို့
ရောက်တော့ မိုးဦးနှင့်အောင်ခိုင်တို့ကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းတို့နှစ်ကောင်ကလည်း ... ဒါမျိုးကျတော့ စောစောစီးစီး
ရောက်တယ်နော်”

“မင်းဆိုတာကလည်း ... မင်းပဲ အစောကြီးနိုးပြီးတော့”

“ဒီနေ့ စနေနေ့လေကွာ ... ငါ ဧရာဝတီ ကျူရှင်ကို သွားရ
မယ်”

“အေးပါ ... သွားပါ။ အစောကြီးရှိသေးတဲ့ဟာကို ...”

“အေးလေကွာ ... ငသစ်ကလည်း ဧရာဝတီရဲ့ကျူရှင်က
(၁၀:၀၀)နာရီမှ စမယ့်ဟာကို”

“မင်းတို့ကလည်း ... အဲဒါတွေ ပြောရဆိုရကျပ်တာ။ကျူရှင်ကို
မသွားခင် ငါတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ကြမယ်လေ။ မင်းတို့ မထိုင်ဘူး
လား”

“ငါ့မှာတော့ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိဘူးနော်”

အောင်ခိုင်၏စကားကို မိုးဦးက ထောက်ခံလေသည်။

“အေး ... ဟုတ်တယ် ငါ့မှာလည်း တစ်ပြားမှမရှိဘူး”

“မင်းတို့နှစ်ကောင်ကလည်း မွဲချက်ကကမ်းကုန်။ ငါ့မှာတော့ နှစ်ပြား(နှစ်သောင်း အစား နှစ်ပြားဟုသုံးခြင်း)လောက်ရှိတယ်။အဲဒီနှစ်ပြားနဲ့ မင်းတို့ကို ငါလက်ဖက်ရည် တိုက်ပါ့မယ်”

“ပြီးရော ... အဲဒါဆိုလည်း။ လောလောဆယ်တော့ မင်းတိုက် မယ့် လက်ဖက်ရည်ကိုမသောက်ခင် ဒေါ်လေးပြင်ပေးတဲ့ ကောက်ညှင်း ပေါင်းကိုတော့ အစွဲလိုက်ဦးမယ်”

စားပြီးသောက်ပြီးကျတော့ တီပွင့်ကို အာဘွားတစ်ချက်ပေးခဲ့ပြီး တီပွင့်မသိအောင် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်ငါးရွက်လောက် အလစ်သုတ်ခဲ့ရသေးသည်။ သူတို့ကဲ့သို့မြင်နေရခြင်းအပေါ် တီပွင့်၏ စိုးရိမ်ပူပန်ချက်ကတော့ တစ်မျိုးပင်။

“နင်အဲလို ဖောက်ထွင်းပြီးမြင်နေရတာ မကောင်းဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ တီပွင့်ရဲ့ ..”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်ရမှာတုန်း ... ခါတိုင်းဆို ငါနင့်ကို လိမ်လို့ရသေး တယ်။ ငါ့အိတ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး ဘာညာနဲ့။ အခုတော့ ငါလိမ်လည်း နင်က ပိုက်ဆံရှိမရှိသိနေရတော့ တော်တော်လေးကိုဂွကျတဲ့ကိစ္စ ဖြစ်နေ တာပေါ့”

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း နောက်ပိုင်း များတွင် တီပွင့်ကို ပိုက်ဆံရှိလား ဘာညာ မေးမနေတော့ဘဲ ကိုယ့်ဟာကို သူ့အိတ်ထဲက ကြုံလျှင်ကြုံသလို အလစ်သုတ်,သုတ်လာခဲ့လေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားရာလမ်းတွင် အောင်ခိုင်တစ်ယောက် တွေးတွေးဆဆဖြင့် ပြောလာခဲ့လေသည်။

“မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဧရာဝတီက စနေနေ့ကျူရှင်ရှိတယ်လို့ ပြောလာခဲ့တာလဲ”

“အာ ... အောင်ခိုင်ရာ မင်းအဲဒါကြောင့် ရုပ်ဆိုးနေတာ။ ပြောချင်လို့ပြောတာမဟုတ်ဘူးလေကွာ။ ဒီကောင် ငသစ်က ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက ဧရာဝတီရဲ့ ကျူရှင်ကိုသွားပြီးတော့ ဒီနေ့ကျ အစောင့်တွေ မရှိဘူးလားလို့ သွားပြောတာကိုး။ အဲဒီတော့ ဧရာဝတီက စနေနေ့ဆိုရင် အစောင့်တွေမရှိဘူးဆိုတာကို ဒဲ့မပြောချင်လို့ စနေနေ့ ကျူရှင်ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့ ငတုံးရဲ့”

“ရှင်းပြီ ... မင်းဆိုတာကလည်း။ အဲလောက်တော့ ငါ့လည်း သိတာပေါ့။ မင်းရှင်းပြစရာတောင်မလိုဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ရတာလည်း... ဘာတွေကိုရှင်းပြချင်လို့ ငသစ်ကို ကျူရှင်ကိုလာခိုင်းရတာလည်း ... ပြီးတော့ ငသစ်နဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက စကားဆိုလို့ ဖြစ်ဖြစ်မြောက် မြောက် နှစ်ခါလားပဲ ပြောဖူးသေးတာ”

“အေးကွ ... အောင်ခိုင်ပြောတာဟုတ်တယ် မိုးဦး။ငါလည်း စဉ်းစားနေတာ တစ်ညလုံးနီးပါးပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာတော့ အဖြေက ထွက်မလာဘူးဖြစ်နေတယ်”

“အေးပေါ့ ... မကြာခင် အဖြေသိရတော့မှာပဲကွာ ... သိပ်စဉ်းစားမနေနဲ့တော့ လက်ဖက်ရည်တော့ သောက်ပါရစေဦး”

“အေးပါကွာ ... သောက်ရမှာပါ။ ရုပ်ကွက်ထဲမှာတော့ မသောက်နဲ့တော့ကွာ ... ဧရာဝတီတို့ ကျူရှင်လမ်းထဲက လက်ဖက်ရည်

ဆိုင်မှာပဲ ထိုင်သောက်တော့မယ်လေ”

“အာက္ခာ ... မင်းကလည်း လုပ်ပြန်ပြီ”

“အကောင်းပြောတာကွ ... ၃၂ လမ်းက လက်ဖက်ရည်
ကောင်းတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်”

“ငသစ်ရာ ... မင်းဟာကလည်း ကြားဖူးတယ်ဆိုတဲ့ အဆင့်ပဲ
ရှိသေးတာလေကွာ ... မင်းသောက်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ”

“လာစမ်းပါ ... ကောင်းတယ်မကောင်းဖူးဆိုတာ ထိတွေ့ကြည့်မှ
သိရတဲ့ အရာမျိုးတွေပါ”

နောက်ဆုံးတော့လည်း လက်ဖက်ရည်ဒကာက သူဖြစ်နေ
သောကြောင့် မည်သို့မှ စောဒကမတက်တော့ဘဲ သူသွားရာနောက်သို့သာ
တစ်ကောက်ကောက်ဖြင့် လိုက်ပါခဲ့လေတော့သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ လူကပြည့်နေသောကြောင့်
လူရှိပြီးသား ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းနှင့်ပင် ရော၍ထိုင်လိုက်ရလေသည်။

“ညီလေးရေ .. ပေါ့ဆိမ့်သုံးခွက်ကွာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရမယ်အစ်ကို”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ဘာ
စကားမှ ပြောခွင့်မရတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့နှင့် တစ်ဝိုင်း
တည်းထိုင်နေသော လူနှစ်ဦး၏စကားများကို သွား၍ အာရုံစိုက်မိနေသော
ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ သူထင်သလောက်တော့ ပြောနေသူက စာရေးဆရာ
တစ်ဦးဖြစ်ဟန်တူသည်။

“ဟိုတလောကဗျာ ... ကျွန်တော် ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးဖြစ်တယ်။
ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီကဗျာကို ကျွန်တော်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မဂ္ဂဇင်း
တစ်ပုဒ်ထဲမှာ ဖတ်မိသွားတယ်နဲ့တူပါတယ်။

ခင်ဗျား ... ရေးတာ ကဗျာလားဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို
ဖုန်းဆက်မေးလာတယ်”

“ဟုတ်လား .. အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“သူက ကဗျာလားလို့မေးတော့ ကျွန်တော်က ကဗျာလို့ပဲ
ပြန်ပြောလိုက်ရတာပေါ့”

“အဲတော့ သူကဘာပြန်ပြောလဲ”

“ခင်ဗျားကဗျာကြီးကဗျာ ဆိုပြီးတော့ မကျေမချမ်းနဲ့ ဖုန်းချ
သွားတယ်ဗျ”

“ဪ ...”

“ကြာတော့ ကျွန်တော်လည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နဲ့ပေါ့ဗျာ
.. တော်တော်လေးကြာတော့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ထပ်ရေးမိတယ်။ အဲဒါကို
လည်း မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖတ်မိသွားတယ်နဲ့တူပါတယ်။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေက
ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြောလာတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘာပြောလာလဲ ...”

“ခင်ဗျား ဘာတွေရေးထားတာလဲတဲ့ ...”

“ဟင် .. အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ..”

“ကျွန်တော်က ဘာပြောရမှာတုန်း ကျွန်တော်ရေးတာ
ဝတ္ထုဆိုတော့ ဝတ္ထုဆိုပြီးပဲ ပြောလိုက်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်လား ... အဲဒီတော့ သူက ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ဇာတ်လမ်းဆိုတာကို ခင်ဗျားသိလားတဲ့ ... ပြီးတော့ ပိုစံမော်ဒန်ဆိုတာကိုရော ခင်ဗျားက ဘယ်လောက် နားလည်လို့ အထင်တွေကြီးနေတာလဲတဲ့”

“ဟာ .. အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ဘာပြန်ပြောရမှာလည်း ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေက ဒါမျိုးတွေကိုပဲ သီးခြားဝေဖန်ချင်လို့ အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့ ကုတ်ကပ်နေတဲ့သူလေဗျာ။ ကျွန်တော်သူပြောသမျှတွေကို ပြုံးပြီးတော့သာ နားထောင်နေလိုက် ရတာပေါ့”

“အေးနော် ... ခင်ဗျား ဖုန်းထဲမှာမို့လို့ တော်သေးတယ်။အပြင်မှာ သာ ပြုံးပြလိုက်ရင် ခင်ဗျားအပြုံးကြီးက ကာရန်မဲ့တယ်ဆိုပြီး ဝေဖန် သွားရင် ဒုက္ခပဲ ...”

သူနားထောင်နေရင်းနဲ့မှ သက်ပြင်းတို့အကြိမ်ကြိမ်ချမိလေသည်။ လူတွေရဲ့ အတ္တစွဲတွေသည် အင်မတန် အဆိပ်ပြင်းမှန်းကို မှန်းဆမိလိုက် လေသည်။ ငါရေးတဲ့စာက ဘာလိုင်း မင်းရေးတာက ဘာလိုင်းဟု ဝေဖန် ခွဲစိပ်နေမည့်အစား ကိုယ်ရေးသည့်စာကို အားထည့်ရေးခြင်းက ပိုပြီး သင့်တော်မှန်း မစဉ်းစားမိလေလားမသိ။

တစ်ခုတော့ရှိခဲ့လေသည်။ သူနားလည်သလောက် စာရေးသူ တိုင်းကတော့ “ငါကတော့ ပိုစံမော်ဒန်ပုံဖြစ်အောင်ရေးမယ် ... မော်ဒန်ပုံ ဖြစ်အောင်ရေးမယ်” ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်မျိုး ရှားပါလိမ့်မယ်။တတ်သိ နားလည်သည့် လူကြီးများက ခွဲခြမ်းပေးပြီးသည့်နောက်မှာတော့ “ဪ ငါရေးလိုက်တာ ပိုစံမော်ဒန်ဝါဒနဲ့ ကိုက်ညီနေပါလား”ဟု သုံးသပ်ကြမည်

သာဖြစ်သည်။

စာမျက်နှာပေါ်မှာ စာတစ်လုံးမှ စမရေးခင် ပိုစံမော်ဒန်ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါ့မလားဟု တွေးမိပါက စာတစ်ပုဒ်လုံး ပြီးသွားသည့်တိုင်အောင် ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်ကို ပြန်လည်မသုံးသပ်ဖြစ်ဘဲ ပိုစံမော်ဒန် ဖြစ်ပါ့ မလား၊ ဖြစ်ပါ့မလားနှင့် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တို့က ရင်ထဲတွင် ကိန်းအောင်း နေမိမှာမလွဲ။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

မိုးဦး၏အသံကြောင့် သူတွေ့လက်စအတွေးအချို့တို့ ပြတ်တောက် သွားခဲ့ရတော့သည်။

“ဘာလဲကွာ ... အလန့်တကြားနဲ့ မင်းကလည်း”

“ဧရာဝတီ လာနေပြီ။ မင်းက လျှောက်ငေးနေတာကိုး။ မမြင်ဘဲ ဖြစ်မှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့လှမ်းပြောတာ”

“အေးပါ ... ဆောရီးပါ။ မင်းကလည်း စိတ်ဆိုးနေတယ်”

“မဆိုးပါဘူး”

“မဆိုးရင်လည်းပြီးတာဘဲ ... မင်းတို့ဒီကပဲ ထိုင်စောင့်တော့ ကွာ ... ငါ ဧရာဝတီဆီသွားပြီး စကားပြောလိုက်ဦးမယ်”

“အေး ... သွားသွား”

ထိုသို့ဖြင့် လက်ဖက်ရည်ပိုင်းလေးကို ကျောခိုင်းပြီး ဧရာဝတီ ရှိရာသို့ သူရဲကောင်းဆန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် လှမ်းလျှောက်ခဲ့လေသည်။

“ဧရာဝတီ ...”

သူ့ခေါ်သံကိုကြားလိုက်ရသော ဧရာဝတီက သူမ၊ကျောဘက်

တွင် ရပ်နေသော သူ့ကို လှည့်ကြည့်လာခဲ့လေသည်။

“အစောင့်တွေမပါဘူးလား”

“အင်း ... မပါဘူး”

“အချိန်ရလား ဧရာဝတီ ... ကိုယ် ဧရာဝတီ ကို စကား နည်းနည်းလောက်ပြောချင်လို့”

ဧရာဝတီ တစ်ယောက် သူမေးလာသောမေးခွန်းကို ချက်ခြင်း ပြန်မဖြေဘဲ လက်မှ ပန်းရောင်နာရီလေးကို ငုံ့ကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့ မှ ...

“အင်း ... နည်းနည်းလောက်တော့ရပါတယ်”

“ဒါဆို ဒီနားမှာ ထိုင်စရာ ဘာဆိုင်ရှိလဲ ...”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မမသိဘူးလေ”

သူမ၏ အငြင်းဝါကျအဆုံးမှာ ထိုင်စရာဆိုင်ကို လိုက်ရှာရပါ တော့သည်။ သို့သော်လည်း ထိုင်စရာဆိုင်ဆိုလို့ ခုနက သူထိုင်ခဲ့သော ဆိုင်လေးသာ ရှိခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် အားနာနာဖြင့်ပင် ...

“ဧရာဝတီ ... အဲဒီဆိုင်လေးဆို အဆင်ပြေမလား”

“အင်း ... ပြေပါတယ်”

သူမဆီက လက်ခံမှုကိုရရှိလိုက်ပြီးသည့် အချိန်မှာတော့ သူဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ထိုဆိုင်လေးရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက် လေသည်။ ဆိုင်ထဲရောက်တော့ လွတ်နေသော ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကို တွေ့ရ သောကြောင့် ပိုပြီးအဆင်ပြေသွားလေတော့သည်။

အောင်ခိုင်နှင့်မိုးဦးတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ဘာလဲဆိုသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် လှမ်းကြည့်လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ စူးစမ်းသော

အကြည့်များကို လျစ်လျူရှုပြီး လွတ်နေသောဝိုင်းလေးတွင် ဧရာဝတီ ကို နေရာချပေးပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဧရာဝတီ ... ဘာသောက်မလဲ”

“ပေါ့ဆိမ့် ...”

သူမအတွက် ပေါ့ဆိမ့်တစ်ခွက်မှာပေးလိုက်သည့် အချိန်တွင် တော့ ပြောစရာစကားများ ပျောက်ရှုသွားခဲ့ရလေသည်။ တစ်ပြိုင်နက် တည်းပင် ဖတ်ခဲ့ဖူးသော စာတစ်ပုဒ်ကို သတိရပြီး ပြုံးမိသွားခဲ့ရသည်။

“ရှင် ... ဘာဖြစ်လို့တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေတာလဲ”

“ဪ ... ဖတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ စာတစ်ပုဒ်ထဲကအတိုင်း ကိုယ်တို့ အဖြစ်က ဆင်တူနေလို့ပါ”

“ဘယ်လို ...”

“နေပါဦး ... အဲဒါကို အရင်မပြောခင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် အရင်ဆုံး မိတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်။ ကိုယ့်နာမည်က ရှင်းသစ်ပါ”

“ဟင် ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ... နာမည်တွေကလည်း အဆန်းတွေမို့ လို့ပါ။ ကျွန်မနာမည်က ဧရာဝတီ ... ရှင်နာမည်က ရှင်းသစ် ... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် လမ်းတွဲလျှောက်လို့ရှိရင် ဆပ်ပြာမှုန့်ကြော်ငြာလို ထင်နေကြရင် အခက်နော်”

“ဟမ် .. ဘယ်လို”

“ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းမှာ အဝတ်လျှော်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရဲ့ပုံကို မျက်စိထဲမြင်ကြည့်ပါလား။ လျှော်ပြီးသွားရင် အင်္ကျီလေးကို

ခါပြီးတော့ အခုမှပဲ ရှင်းသစ်သွားတော့မယ်ဆိုပြီး ပြောရင်လေ”

“ဟားဟား ... ဟုတ်တယ်နော် ကိုယ်တောင် ဧရာဝတီ ပြောမှ စဉ်းစားမိတယ်”

သူမပြောမှပင် ကိုယ့်နာမည်ကို စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ ထိုသို့ ပေါက်တီးပေါက်ရှာတွေးတတ်သော ထိုကောင်မလေးကိုလည်း ဖျစ်ညှစ် ချင်သည့်စိတ်များဖြင့် အသည်းယားသွားခဲ့ရသည်။

“နေပါဦး ... ရှင့်ရဲ့ ခုနကစကားကို ဆက်ပါဦး။ ကျွန်မတို့ အဖြစ်နဲ့ တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲ ..”

“ဪ...ဒီလိုပါ။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်မှာဖတ်မိတာလဲတော့ မသိတော့ဘူး။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အရမ်းချောအရမ်းလှတဲ့ မန်နေဂျာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီကောင်မလေးဟာ အရမ်းလှ သလို မာနလည်း အရမ်းကြီးတယ်တဲ့။ တစ်ရက်ကျတော့ ကုမ္ပဏီက လုပ်တဲ့ ဒင်နာတစ်ခုမှာ အဲဒီမန်နေဂျာကောင်မလေးကို ကြိုက်နေကြတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက ဒင်နာကအပြန်မှာ ကော်ဖီလိုက်သောက်ဖို့ ဖိတ်ကြတယ် တဲ့ ...”

“အစ်မ ... ပေါ့ဆိမ့်ရပြီ”

“ဪ .. အေးအေး”

စကားစပြတ်သွားသဖြင့် သူ့စားပွဲထိုးကောင်မလေးကို မျက်စောင်း တစ်ချက်လောက်တော့ ထိုးလိုက်မိသေးသည်ထင်သည်။ ထိုအချင်းအရာ ကိုမြင်သွားသော ဧရာဝတီက မည်သို့နားလည်ရမည် မသိသော အပြုံး တချို့ဖြင့် သူ့အား ဆက်ပြောစေခဲ့လေသည်။

“အဲလိုဖိတ်ကြတော့ မန်နေဂျာကောင်မလေးက ငြင်းတယ်တဲ့။ အဲလို ကြိုက်နေကြတဲ့အထဲမှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်လည်းပါတယ်။ အဲဒီကောင်လေးလည်း မန်နေဂျာကောင်မလေးကို ကော်ဖီလိုက်သောက်ဖို့ ဖိတ်လိုက်မိတယ်။

ဒါပေမယ့် ကံကောင်းချင်တာလား ဘာလားတော့မသိဘူး။ မန်နေဂျာကောင်မလေးက အဲဒီကောင်လေးရဲ့ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်ခံ လိုက်မိတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဒင်နာကအပြန်မှာ ကော်ဖီဆိုင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ထိုင်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကောင်လေးက ဘာကိုစပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကောင်မလေးကလည်း ကောင်လေးဘက်က စမပြောလာတော့ ဝှက်နေ တာပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ စားပွဲထိုးကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဘာသောက်မလဲဆိုပြီးမေးတယ်။ ကောင်မလေးက ကော်ဖီနှစ်ခွက်ဆိုပြီး မှာလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကောင်လေးက သတိရသွားတဲ့ဟန်နဲ့ သူ့ကော်ဖီ ထဲကို ဆားထည့်ပေးပါဆိုပြီး မှာတယ်။

ကောင်မလေးရော စားပွဲထိုးရောပါ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကြောင်သွားကြတယ်။ နောက်တော့မှ ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို ရှင်းပြတယ်။ ကျွန်တော်က ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းအရပ်ကလာတာလေ။ ပင်လယ်ထဲ ရေဆင်းကူးတဲ့အချိန်တွေဆို ပါးစပ်ထဲကို ပင်လယ်ရေတွေ ဝင်တာပေါ့။ အခုတော့ မွေးရပ်ဇာတိကိုစွန့်ခွာလာခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ အိမ်နဲ့ မွေးရပ်ဇာတိကို သတိရတဲ့စိတ်က အမြဲဖြစ်ပေါ်စေခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုသတိရလာပြီဆိုရင် ကော်ဖီထဲကို ဆားထည့်သောက်

တတ်တဲ့အကျင့်က ကျွန်တော့်မှာဖြစ်နေတာပါဆိုပြီး ပြောလိုက်တယ်”
သူပြောပြတာလေးကို ဧရာဝတီက သဘောကျသွားသည့်ဟန်
ဖြင့် ...

“သူ့စိတ်ကူးလေးက မဆိုးဘူးနော်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် မဆိုးဘူးပဲပြောရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
ဇာတ်လမ်းက မပြီးသေးဘူး”

“ဟုတ်လား”

“အင်း ... ”

“ကောင်လေးက အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ကောင်မလေးကလည်း
စဉ်းစားပြီ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အိမ်နဲ့ မွေးရပ်ဇာတ်ကို
အဲလိုအမှတ်တရရှိတာ ရှားတယ်ဆိုပြီး ကောင်လေးကို စိတ်ထဲကနေ
ကြိတ်ပြီး အမှတ်တွေပေးနေတာ။

နောက်ပိုင်းမှာ ကောင်လေးက ကောင်မလေးဆီက လိုချင်တဲ့
အဖြေကိုလည်း ရလိုက်ပြီးတော့ သူတို့လက်ထပ်ဖြစ်သွားကြတယ်ပေါ့။
ယူပြီးသွားတဲ့နောက်ပိုင်းလည်း ကောင်မလေးက ကော်ဖီဖျော်တိုင်း
ကောင်လေးအတွက် ဆားထည့်ပြီး ဖျော်ပေးတတ်တယ်။ အသက်တွေ
ကြီးလာတဲ့အထိပေါ့။

ကောင်လေးဆုံးသွားတဲ့အချိန်မှာ ကောင်မလေးက သူ့ယောက်ျား
ရဲ့ ဘီဒိုထဲက စာတစ်စောင်ကို အမှတ်တမဲ့သွားတွေ့ပြီး ဖတ်လိုက်မိတယ်။
စာထဲမှာဘာရေးထားလဲဆိုတော့ ...

မင်းနဲ့ငါနဲ့ ကော်ဖီဆိုင်မှာ စတိုင်တုန်းက ဘာစကားမှ မပြော
ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ အခြေအနေဖြစ်နေလို့ အဲဒီအခြေအနေကို ပြောင်းလဲချင်တာ

နဲ့ပဲ ခေါင်းထဲပေါ်မိပေါ်ရာ စဉ်းစားရင်းက ကော်ဖီထဲကို ဆားထည့်ခိုင်း
လိုက်မိတာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအခြေအနေလေးကပဲ မင်းနဲ့ငါနဲ့ကို
လင်မယားဘဝထိရောက်အောင် တွန်းပို့ပေးလိုက်နိုင်တာလေ။

ဒါပေမယ့် ... ကော်ဖီသောက်တိုင်း ဆားထည့်ပေးတတ်တဲ့
မင်းကြောင့် နောက်ပိုင်းမှာ ကော်ဖီသောက်ရမှာကို ကြောက်လာမိတယ်။
ဒါပေမယ့် မင်းကိုအရမ်းချစ်တဲ့အတွက်ကို ငါလိမ်သလိုဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။
တစ်သက်လုံး လိမ်သွားခဲ့ရပေမယ့် ငါမသေခင်မှာတော့ မင်းကို
ရှင်းပြချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်နေလို့ ဒီစာကိုရေးပြီး မင်းကို ရှင်းပြခဲ့ရတာပါ ...
ဆိုပြီး၊ ကောင်လေးက စာရေးပြီးထားခဲ့လိုက်တယ်။

ကောင်မလေးကလည်း ဖတ်မိပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပေါ့။
သူ့ကို တစ်သက်လုံးလိမ်ထားတဲ့အတွက်ပေါ့။ အဲဒီမှာ အမျိုးသမီးက
စဉ်းစားမိသွားတာ ... ချစ်တယ်ဆိုတာ လိမ်ညာမှုတွေ ရောစွက်နေတဲ့
အရာလားဆိုပြီးတော့ ...”

ဧရာဝတီကတော့ သူပြောပြတဲ့ ပုံပြင်လေးကိုနားထောင်ပြီး
ပေါက်ကရအတွေးမျိုးနဲ့ သူ့ကိုပြန်ပြောလာတယ်။

“ကျွန်မကတော့ ... အဲလိုမထင်ဘူး”

“ဟမ် ... ”

“သူလိမ်တာကို ဝန်ခံချင်တာထက်၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက သေဆုံး
သွားတဲ့ သူ့အမျိုးသားအတွက် ကော်ဖီကပ်တိုင်း ဆားထည့်နေမှာစိုးလို့
နောက်မထည့်တော့အောင် ပြောသွားတာလို့ပဲ ထင်တယ်”

“ဧရာဝတီရယ် ... ” လို့သာ ပြောလိုက်နိုင်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်
တောင် အီလည်လည်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

တော်တော်လည်း ပေါက်တီး ပေါက်ရှာပြောနိုင်တဲ့ကောင်မလေးလို့လဲ
စိတ်ထဲက ထပ်မံ သတ်မှတ်လိုက်ရတော့သည်။

“ဧရာဝတီ ...”

“ရှင် ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ဧရာဝတီအနားမှာ အစောင့်တွေရှိနေတာလဲ”

“ကျွန်မလည်း ရေရေရာရာတော့မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖေဖေက
ကျွန်မကို အရမ်းချစ်တာ။ ကျွန်မငယ်ငယ်လေးကတည်းက မေမေ
ဆုံးသွားခဲ့တာလေ။ ပြီးတော့ ဖေဖေက အချစ်တွေအားလုံးကို ကျွန်မ
အပေါ်မှာ စုပုံပြီးထားတော့တာလို့တော့ ဖေဖေကပြောဖူးတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“အင်း ... ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ကျွန်မတစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးလို့
အစောင့်တစ်ယောက်ထားခဲ့ပေးတယ်။ ပိုဆိုးတာက ကျွန်မ ဆယ်တန်း နှစ်
တုန်းက ကျွန်မကို လိုက်နှောင့်ယှက်တဲ့လူတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်မ
ကို ချစ်တယ်လို့ပြောတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကိုခိုးပြေးဖို့ အကြိမ်ကြိမ်
ကြိုးစား ဖူးတယ်”

“စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူးလား”

“ဖြစ်တော့ဖြစ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူးလေ”

“အဲတော့...”

“အင်း ... ဖေဖေက နဂိုကတည်းက ကျွန်မကိုမခွဲချင်တာနဲ့
အဲဒီ လူလုပ်လိုက်တော့မှ ကျွန်မဘဝက လုံးဝကို လှောင်ချိုင့်ထဲရောက်သွား
တော့တာပဲ”

“အခု ... အဲဒီလူရော”

“ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းတော့ သတိမထားမိဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြီးခဲ့တဲ့
လကတော့ တစ်လလုံးလုံး ကျွန်မအနားမှာ အရိပ်လိုရှိနေခဲ့တာ။ ပြီးတော့
သူကလည်း ဖေဖေဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြောတယ်။ ကျွန်မကို တစ်ချက်
ကလေးမှ မလွတ်အောင်စောင့်ကြတဲ့ ... လွတ်တဲ့နေ့ကတော့ သူ့ခိုးတဲ့
နေ့ပဲတဲ့”

“ဘယ်လိုကြီးလဲ ဧရာဝတီရယ်”

“အင်း ... ရှင်တောင် ကြားရတာနဲ့တင် စိတ်ရှုပ်သွားပြီလား”

“အင်း ...”

“ရှင်တောင် အဲလိုဖြစ်မှတော့ ကာယကံရှင် ကျွန်မနေရာကနေ
ရှင်ဝင်ကြည့်။ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလိုက်မလဲလို့”

“ဒီနေ့လို နေ့မျိုးကြတော့ရော ...”

“ဒါကတော့ ဖေဖေရဲ့ယုံကြည်မှုကို မရ၊ရအောင် ယူထား
ရတာပေါ့”

“မတော်လို့ တွေ့သွားကြရင်ရော”

“ကိုဗလက ကျွန်မကိုစောင့်နေတဲ့လူဆိုပေမယ့် ကျွန်မနဲ့ဆို
မောင်နှမဝမ်းကွဲလောက်တော့ တော်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်းတော့
ဝေးတာပေါ့နော်”

“ကိုယ်နဲ့ရန်ဖြစ်တဲ့ ဟိုဝိတ်ပေါကြီးလား”

“အင်း”

“ကိုယ်စဉ်းစားမိတာ တစ်သက်လုံးကြီး ဧရာဝတီအနားမှာ
အစောင့်တွေ ထားထားမှာလား။ ဒီထက်ပိုပြီး ပြင်ဆင်ထားဘူးလား”

“အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဖေဖေသိအောင် စုံစမ်းနေတာပဲ။

တစ်ရက်က ဖေဖေ ကျွန်မကို အေးဆေးခေါ်ပြီး စကားပြောတယ်။ ကျွန်မကို သူ့အနားကနေ ခွဲမသွားပါနဲ့ဆိုပြီး ပြောတယ်”

“ဧရာဝတီရယ် ...”

သူတောင် မဆီမဆိုင် ဧရာဝတီအစား စိတ်မောသွားခဲ့ရသေးသည်။

“ကျွန်မနဲ့စကားပြောချင်ရင် အတန်းထဲမှာ ပြောလို့ရပါတယ်။ ကိုဗလတို့နဲ့တော့ ပြဿနာအဖြစ်မခံပါနဲ့။ အဲဒါတွေလည်း ပြောပြချင်လို့ ရှင့်ရဲ့တောင်းဆိုမှုတွေကို ကျွန်မလက်ခံလိုက်ရတာ”

“အင်းပါ ... နောက်ဆို ကိုယ်ဆင်ခြင်ပါ့မယ်”

“အဲဒါဆို ကျွန်မသွားလိုက်ဦးမယ်။ သင်တန်းချိန်နီးနေပြီ”

“ဟုတ် ... ကိုယ်လိုက်မပို့တော့ဘူးနော်”

သူပြောလိုက်သည့်စကားအဆုံးမှာ သူမ ခေါင်းလေး အသာညိတ်ပြပြီး ထွက်သွားလေတော့သည်။ သူမ၏ ရှည်လျားသော ဆံနွယ်လေးတွေကိုကြည့်ပြီး သူ့ထံမှ မောလျသော သက်ပြင်းအချို့ ကြွဆင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ... အဆင်ပြေလား”

“မင်းတို့မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲလေ”

“အေးလေ ... ငါတို့မြင်တာက မင်းအိုကေနေလို့ မေးကြည့်တာ။ မင်းကလည်း မာနလာကြီးနေသေးတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... အဆင်ပြေတယ်ဆိုပေမယ့် ကော်ဖီထဲကို ဆားထည့်သောက်ရတဲ့ အရသာမျိုးကြီးပါကွာ”

ထိုပုံပြင်ကိုမသိသော အောင်ခိုင်နှင့်မိုးဦးတို့ကတော့ ခေါင်းတခါခါဖြင့် ရှိနေလေတော့သည်။ အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း ဧရာဝတီအကြောင်းကို အထပ်ထပ် စဉ်းစားနေမိသည်။ သူမ၏ လွတ်လပ်မှုအတွက် သူ့ဘက်က ဘယ်လိုလုပ်ဆောင်ပေးရပါ့မလဲဆိုသည့် အတွေးအချို့ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ဖြတ်သန်းစီးဆင်းနေခဲ့လေသည်။

ဧရာဝတီ အကြောင်းစဉ်းစားနေတာနှင့်ပင် အိပ်မပျော်သော ည သည် နှစ်ရက်ဆက်တိုက်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အကြိမ်ကြိမ် ဆက်အိပ် ပါသော်လည်း မည်သို့မျှ အိပ်မပျော်တော့သောကြောင့် နောက်ဆုံးတွင် စိတ်လျှော့ကာ သူ့အိပ်ရာမှ နိုးထခဲ့ရတော့သည်။ ဘေးဘက်ကို ကြည့် လိုက်တော့ သင်္ကေတသားနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်လျက် နှစ်ဦးစွာ အိပ်ပျော်လျက်နေကြသည်။

နာရီကိုကြည့်လိုက်မိတော့ မနက်ခြောက်နာရီခွဲပင် ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားခန်းထဲတွင် တီပွင့်ဘုရားရှိခိုးနေသည့် အချိန်ဖြစ်သော ကြောင့် မနှောင့်ယှက်ချင်တာနှင့်ပင် မနက်စာပြင်ဆင်ရန် မီးဖိုချောင်ထဲသို့ သွားလိုက်လေသည်။ ဒေါ်ခင်ထွေးတစ်ယောက် ဒီအချိန်ဆို ဈေးဝယ် ထွက်လောက်ပြီဖြစ်သောကြောင့် မီးဖိုချောင်ထဲတွင် သူ့စိတ်ကြိုက် လုပ်နိုင်ရန် အခွင့်အရေးရရှိသွားလေသည်။

မီးဖိုချောင်ထဲရောက်တော့မှ ပဲပြုတ်နှင့်ထမင်းကြော် စားချင်

လာသောကြောင့် ထမင်းကျန်မကျန်ကို အရင်ကြည့်လိုက်သည်။ ထမင်းကြမ်းများတွေ့သောအခါမှ ပဲပြုတ်ဝယ်ရန် သူ့ခြံရှေ့ထွက်လာခဲ့ တော့သည်။ ခြံရှေ့အုတ်ခုံပေါ်တွင် ပဲပြုတ်သည်အလားကို ထိုင်စောင့်နေခဲ့ သည်။

ထိုစဉ် စိတ်ထဲတွင် မသင်္ကာသလို ဖြစ်မိလာသောကြောင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အနည်းငယ်တိမ်းစောင်းကြည့်မိလိုက်သည်။ တစ်ဖက် လမ်းအကွယ်မှနေ၍ သူ့အား အကဲခတ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို သူ ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ကြည့်လိုက်သောအချိန်တွင် ထိုလူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စောင့်နေသောအသွင်ဖြင့် လက်မှနာရီကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် လမ်းထဲသို့ပြန်ဝင်သွားပြီး ခြံနှင့်ကွယ်လျက်စောင့်နေသည်ကို သူ့ထွင်းဖောက်မြင်လိုက်မိသည်။

သိပ်ပြီးမစပ်စုမိတော့ဘဲ သူ့အား လာချောင်းတာလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါဆိုပြီးတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့တွေးထားလိုက်မိသည်။ ခဏလောက် စောင့်ပြီးချိန်တွင် ပဲပြုတ်သည်ရောက်လာသောကြောင့် သူ ပဲပြုတ် နှစ်ဆယ်သားဝယ်ကာ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်ခဲ့လိုက်လေသည်။

တီပွင့်တစ်ယောက် ဘုရားရှိခိုးပြီးသွားသောကြောင့် မီးဖိုခန်း ထဲဝင်ကာ ထမင်းကြော်ရန်စီစဉ်နေလေသည်။ အသံမပေးဘဲ နောက်မှ တိတ်တိတ်လေးဝင်ကာ တီပွင့်ကို သိုင်းဖက်လိုက်လေသည်။

“ဟဲ့ ... ဘုရားငုတ်တုတ် ...”

“အာ ... တီပွင့်ကလည်း ယောင်စရာရှားလို့။”

“အလန့်တကြား ရှင်းသစ်ရယ် ... ဘာစိတ်ကူးတွေပေါက်ပြီး အစောကြီးတွေ ထ၊နေရတာတုန်း။”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောင်းပိတ်ရက်လေး တီပွင့်ကို ဝိုင်းကူ ပေးချင်ရုံသက်သက်ပါ”

“မဖြစ်နိုင်တာဟေ ... နောက်ဘုရားတစ်ဆူတောင် မြန်မြန် ပွင့်လာဦးမယ်”

“ဟောဗျာ ... ဒီမှာပဲပြုတ် တွေလား။ တီပွင့် ထမင်းကြော်မယ် ဆိုတာ ကြိုသိလို့ ကျွန်တော် ပဲပြုတ်ထွက်ဝယ်ပေးနေတာ”

သူ့စကားလည်းဆုံးရော တီပွင့်တစ်ယောက် ခြေတကာကာ လက်တကာကာဖြင့်

“နင်ပြောတော့ ... ထွင်းဖောက်ပြီးပဲ မြင်တာဆို။ အခု ကြိုမြင်တဲ့အဆင့်တွေပါ ရောက်ကုန်ပြီလား”

“အာ ... တီပွင့်ရာ စိတ်ညစ်ပါတယ်။ တကယ်ပဲ”

“မဟုတ်ဘူးလား”

“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ ... ကျွန်တော် မီးဖိုချောင်ထဲရောက်တော့ ထမင်းကြော်စားချင်စိတ်ဖြစ်လာတာနဲ့ ထမင်းအိုးလှန်ကြည့်တော့ ထမင်းတွေအများကြီး ပိုနေတာတွေ့တယ်။ အဲဒါနဲ့ တီပွင့် ထမင်းကြော် မယ်ထင်ပြီး ပဲပြုတ်ထွက်ဝယ်ပေးတာ”

“သိပါဘူးဟေ...”

“နေဦး တီပွင့်ကိုမေးစရာရှိတယ်”

“ဘာမေးမလို့လဲ”

“တီပွင့်ကို လူကြီးတစ်ယောက် လာချောင်းတယ်ဗျ”

“အာ ... ပေါက်တီးပေါက်ရှာ”

“တကယ်ပြောတာ ... မယုံရင် အိမ်အပြင်ထွက်ကြည့်။

တစ်ဖက် လမ်းမက ခြံထောင့်ကိုအကာယူပြီး ကျွန်တော်တို့အိမ်ဘက်ကို ကြည့် နေတာ”

“တကယ် ...”

“အာ .. တီပွင့်ကလည်း မယုံရင်သွားကြည့်ဗျာ”

“တော်ပါပြီဟယ် ...”

“အကောင်းပြောတာ တီပွင့် ကျွန်တော် ထမင်းကြော်ထား လိုက်မယ်။ တီပွင့် ခြံအပြင်ထွက်ပြီးသွားကြည့်”

“နင့်ဟာကလည်း ... ဟုတ်ရောဟုတ်လို့လား ငသစ်ရယ်”

“တကယ်ပါဗျာ ... တီပွင့်ကိုလာချောင်းတာ မဟုတ်ရင်တော့ ပစ္စည်းခိုးမလို့ ချောင်းနေတာလားမသိဘူး။ ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြား သင့် ကြားရအောင်လို့ ပြောနေတာ”

“အေးဟာ ... အဲဒါဆိုလည်း ငါသွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“အင်း ... သွားကြည့်လိုက်”

အပျိုကြီးတစ်ယောက် ရင်ခုန်စွာဖြင့် အိမ်ရှေ့သို့ထွက်သွား ခဲ့လေတော့သည်။ သူလည်း ထမင်းကြော်ဖို့ရာ စီစဉ်စရာရှိသည်များ ကို စီစဉ်နေလိုက်တော့သည်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ ကြာသွားသောအခါ တီပွင့်တစ်ယောက် အမောတကောဖြင့် ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

“ဟဲ့ ... ရှင်းသစ်”

“ဗျာ ...”

“လာချောင်းတာ တစ်ယောက်တည်းတောင် မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ယောက်တောင်”

“ဟင် ... တကယ်”

“အာ ... ငါကလူကြီးတန်မယ့် နင့်ကို,နောက်ပါမလား”

“ဒါဆို တီပွင့်တော့ စန်းပွင့်တာပဲ”

“ဟဲ့အကောင် ... ငါ့လိုအရွယ်ကို လာချောင်းစရာလား။

သူတို့ပုံစံတွေက ရုပ်ရှင်တွေထဲကလူကြမ်းတွေလို ဝတ်စုံဆင်တူကြီး တွေနဲ့ဟ ...”

“ဟင် ...”

တီပွင့်ပြောလာခဲ့သော စကားများကြောင့် သူ့စိတ်ထဲတွင် မသင်္ကာမှုများ တန်းစီသွားခဲ့ရသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲကလို ဆင်တူဝတ်စုံများနှင့် ... သေချာပြီ။ အဲလို ပေါတောတောလုပ်သည့်လူမှာ လက်ချိုး ရေတွက်လို့ပင် ရလောက်သည်။ ဒါ ဗလတို့အုပ်စုပင်ဖြစ်ရမည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ သေချာပြီ တီပွင့်ရေ ... အဲဒါတီပွင့်ကို လာချောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုလာချောင်းတာ”

“အာ ... နင်ဘာတွေပေါက်ကရ လျှောက်လုပ်ထားပြန်ပြီ တုန်း”

“တီပွင့်ကလည်း ထစ်ကနဲရှိ ကျွန်တော် ဘာတွေလုပ်ထားလဲပဲ မေးနေတော့တာပဲ ... ကျွန်တော်ပြောတာလည်း ဆုံးအောင် နားထောင် စမ်းပါဦး”

“အေး .. အဲဒါဆိုလည်း ပြောဟာ”

“ကျောင်းမှာ ကျွန်တော်ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးရှိတယ်ဗျ။ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့အနောက်မှာ အမြဲတမ်း အစောင့်နှစ်ယောက်က

ကပ်ကပ်ပါနေတာ။ ပြီးတော့ ဟိုးတစ်နေ့က ကျောင်းမှာ အဲဒီအစောင့်တွေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွိုင်နည်းနည်းတက်ခဲ့တယ်။ အကြီးကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီကောင်မလေးအနားကို မကပ်နဲ့ ဘာညာပေါ့ဗျာ။ အပေါစား ဆန်ပါတယ်”

“ဟဲ့ ... အဲဒီကောင်မလေးက နင်တို့နဲ့ မေဂျာတူတူပဲလား”

“အင်း .. ဟုတ်တယ်။ အတူတူပဲ”

“နာမည်ကရော ...”

“ဧရာဝတီ တဲ့”

“နာမည်လေးက လှသားပဲ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။ ဝှတီးဝှကျ လှတီးလှတလေးထဲမှာ ပါတယ်”

“ကဲကဲ .. ငသစ်ရေ .. နင်နဲ့စကားပြောနေလို့လည်း ထမင်းစားရမှာမဟုတ်ဘူး။ ထမင်းကြော်ဖို့ စီစဉ်ရဦးမယ်။ သွားတော့ နင့်ဟာနင် လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်ချေ”

အဲဒါပဲကြည့် အပျိုကြီးတွေများ စကားပြောရတာ ဘယ်လောက် များ လက်ပေါက်ကပ်လိုက်လဲလို့။ တခြားမိန်းကလေးများ လှသည့် အကြောင်းပြောလျှင် နေရင်းထိုင်ရင်း စိတ်မရှည်ဖြစ်တတ်သည်။ သူမေးလို့ ကိုယ်ကဖြေသည့်ကိစ္စကို ကိုယ့်ကို ပြဿနာပြန်ရှာနေလေသည်။ ကြာလာလျှင် ဆူညံဆူညံဖြစ်တော့မှာကို ကြိုသိနေသောကြောင့် အလိုက်အထိုက်ပင် အပေါ်သို့ပြန်တက်ပြီး ကြိုးစား၍အိပ်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်လေသည်။

အိပ်ခန်းထဲသို့ပြန်ရောက်သောအခါ အောင်ခိုင်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။ အိမ်သာတံခါးကို သွားခေါက်ကြည့်တော့ အိပ်ချင်မူးတူးအသံဖြင့် ပြန်ထူးသည်ကို ကြားရလေသည်။

“ဘာလဲကွာ ...”

“အိပ်စရာရှားလို့ကွာ အိမ်သာထဲဝင်အိပ်နေရတယ်လို့”

“မင်းကြီးတော်လင် အိမ်သာထဲအိပ်ရမှာလားကွ။ ဝမ်းသွားနေရတဲ့ကြားထဲကွာ”

“ဟေ့ကောင် မင်းကိစ္စပြီးရင် မြန်မြန်ထွက်လာ။ ငါမင်းကို အရေးကြီးတာ ပြောစရာရှိတယ်”

“အေးကွာ ... အရမ်းပြောချင်နေသပဆိုရင်လည်း ဟိုကောင်ကို နှိုးပြီးပြောလိုက်။ ငါ့ကိုပဲ ပြောချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ခဏလောက်တော့ စောင့်ပေးကွာ”

“အေး ... မင်းကိုလည်းပြောမယ်။ ဟိုကောင်ကိုလည်း ပြောမယ်”

အိမ်သာထဲမှ ဘာသံမှ ထပ်မကြားရတော့သောကြောင့် ဆက်မပြောဖြစ်တော့ဘဲ မိုးဦးကိုနှိုးရန် အားယူလိုက်လေသည်။

“မိုးဦး ... မိုးဦး ...”

တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ထပ်နှိုးသည်။

“မိုးဦး ... မိုးဦး”

ဝေဝါးစွာဖြင့် မိုးဦးတစ်ယောက် မျက်လုံးတစ်ဖက် အရင်ပွင့်လာခဲ့လေသည်။ ဒါဆို အခြေအနေတိုးတက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အားမလျှော့ဘဲ အသံကို ထပ်မြှင့်လိုက်ပြီး နှိုးလိုက်ပြန်သည်။

“မိုးဦး ... မိုးဦး”

“တော်ပြီကွာ ... ငါမစားတော့ဘူး”

“ဟင် ...။ ဘာကိုမစားတာလဲ ...”

“မုန့်ဟင်းခါးလေ”

“ဘယ်တုန်းက မုန့်ဟင်းခါးလဲ ...”

“ဒေါ်ပု ဟာ ...”

ပြောရင်းပြောရင်း လွဲလာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးကတော့ ဖွင့်လျက်သားပင်။

“ဟေ့ကောင် ... ထကွာ ...”

“မစားတော့ဘူးကွာ ...”

“အာ ...”

ကြာလာတော့ စိတ်မရှည်တော့သောကြောင့် နှိုးနေရာမှရပ်ပြီး မိုးဦးဖင်ကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပိတ်ကန်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ထိုအခါကျမှ ဝူးဝါးလုပ်ပြီး ထလာလေသည်။ ဒါတောင်ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ...

“ဗိုက်ဆာလိုက်တာကွာ ...”

“အေး .. ဗိုက်ဆာရင်လည်း အောင်ခိုင်ပြီးအောင်စောင့်။ ပြီးမှ ဝင်စား”

“ဟေ့ကောင် ... ထစမ်းပါကွာ ... မင်းကိုနှိုးရတာ အသေကောင်ကြီးကို မီးမြှိုက်နေရသလိုပဲ”

“အာကွာ ... ရှင်းသစ်ရာ ငါထင်တော့ထင်တယ် မင်းပဲလို့”

“ဟေ့ကောင် ... ကယောင်ကတမ်းတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့။

ငါ့ကိုလည်း သေချာကြည့်ဦး။ ဒီထက်ပိုပြီး နှိုးနေရရင် မင်းမျက်နှာကို ငါလျှောက်ခြစ်ပစ်မှာနော်”

“မင်းဆိုတဲ့ကောင်ဟာ အိပ်မက်ထဲထိတောင် ငါ့ကိုဒုက္ခလိုက် ပြီးပေးတဲ့ကောင်ပဲ ...”

“အောင်မာ ... မင်းကို ငါဘာများဒုက္ခပေးနေလို့တုန်း”

“ငါ့ကို မုန့်ဟင်းခါး အတင်းလိုက်ကျွေးနေလို့”

ထိုစဉ် အိမ်သာထဲမှ အောင်ခိုင်တစ်ယောက် ပြန်ထွက်လာခဲ့ လေသည်။ ဗိုက်လေးကိုနှိပ်ရင်း သူ့တို့နှစ်ယောက်ကို အလိုမကျသော မျက်ဝန်းများဖြင့် လှမ်းကြည့်လေသည်။

“အိမ်သာတက်တာတောင် ကောင်းကောင်းမတက်ရဘူးကွာ။ မင်းတို့နဲ့တော့ ငါစိတ်ညစ်ပါတယ်”

“ကဲ ... အောင်ခိုင် မင်းလည်းတော်တော့။ မိုးဦး မင်းလည်း ငါပြောတာကို သေချာနားထောင်”

“ဘာလဲကွာ ... ဘာတွေပေါက်ကရလုပ်လာပြန်ပြီလဲ”

“အေး ... ပေါက်ကရတော့ ပေါက်ကရပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါလုပ်တာတော့မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူလုပ်တာလဲ ...”

“ငါလည်းမသိဘူး ... ”

“မင်းဟာကြီးကလည်းကွာ ...”

“ငါအတည်ပြောမယ်ကွာ ...”

“မင်းက အခုထိ အတည်မပြောရသေးဘူးလား”

“အေးကွာ ... အခုပြောပြီ။ ငါမနက်က ထမင်းကြော်ဖို့ ပဲပြုတ်သည်ကို ထွက်စောင့်တော့၊ ငါတို့အိမ်ကိုချောင်းနေတဲ့ လူတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါတွေ့လိုက်ရတယ်”

“ဟင် ...”

“အဲဒါ ဘယ်သူတွေလို့ထင်လဲ ...”

“ဘယ်သူတွေလဲ ...”

“ဧရာဝတီ အနားမှာ စောင့်နေတဲ့ကောင်တွေပေါ့”

“ဟင် ...”

“ဟာ ...”

သူ့စကားလည်းဆုံးရော မိုးဦးက ခဏလေးဆိုပြီး ရေချိုးခန်း ထဲဝင်ကာ မျက်နှာသစ်လေသည်။ အောင်ခိုင်ကတော့ ဗိုက်နာတာတောင် ပျောက်သွားတယ်ဆိုပြီး သူ့ထပ်ပြောလာမည့် စကားအချို့ကို သေချာ နားထောင်ရန် အားစိုက်သည့်ပုံစံဖြင့် စောင့်နေလေသည်။

ခဏလောက်ကြာတော့ မိုးဦးပြန်ထွက်လာလေသည်။

“အဲတော့ ... ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒါပဲလေ”

“အာကွာ မင်းဟာကြီးကလည်း ပြောစရာတွေ ကျန်သေးတဲ့ ပုံစံနဲ့”

“အွန် ... မင်းတို့ဘာသာမင်းတို့ ငါပြောတာကို ဆုံးအောင်မှ နားမထောင်တာ ...။ ကိုယ့်ဟာကို စိတ်ကူးတည့်ရာလျှောက်လုပ်နေကြ ပြီးတော့”

“ထားပါတော့ ... အဲဒီတော့ ငါတို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”
ခဏတော့ တိတ်ဆိတ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ တော်တော်
ကြာတော့မှ မိုးဦးက ...

“ဧရာဝတီက အဲလောက်တောင် ကြောက်စရာကောင်းလား”

“မဟုတ်ဘူး မိုးဦးရဲ့ ... ။ ဧရာဝတီက ကြောက်စရာ မကောင်း
ဘူး။ သနားဖို့ကောင်းတာ။ သူ့ကို သူ့အဖေက အရမ်းချစ်တာကွာ။
ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ဒီတစ်သက် ဧရာဝတီကို ယောက်ျားတောင်
ပေးစားဖို့အစီအစဉ် မရှိလောက်ဘူး။ ပိုဆိုးတာက ဧရာဝတီ ဆယ်တန်း
တုန်းက ဧရာဝတီကို လိုက်နှောင့်ယှက်တဲ့လူရှိတယ်တဲ့။ အဲဒီလူကလည်း
ဧရာဝတီကို အသေရရ အရှင်ရရပဲ”

“ဟုတ်လား ...”

“အေး ... အခုထိကို နှောင့်ယှက်နေတုန်း။ အဲဒါကြောင့်လည်း
သူ့အဖေက အစောင့်တွေကို ပိုပြီးတင်းကျပ်လိုက်တာတဲ့။ ငါ့ကိုပါ
နှောင့်ယှက်တဲ့ လူတို့ထင်သွားမှာပေါ့ကွာ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကွာ ...”

“အဲဒါတော့ ဧရာဝတီအဖေနဲ့ တွေ့မှပဲသွားပြောတော့”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ငါပြောတာ ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ကိစ္စထဲ
မှာ မင်းက ကြားညပ်ခံနေမှာလား။ ဧရာဝတီနဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး နီးစပ်ဖို့ကို
မင်းမကြိုးစားတော့ဘူးလား”

“မိုးဦးက ...”

“ဒါဆို မင်းလုပ်ရမှာ တစ်ခုပဲရှိတော့တယ်။ ဧရာဝတီဆီက
အချစ်ကို မြန်မြန်ရအောင်လုပ်။ ပြီးရင် သူ့အဖေကြီးကို ထိပ်တိုက်

ရင်ဆိုင်။ ဒါပဲရှိတယ်”

နှစ်ယောက်စလုံးက ဝိုင်းပြောလာသောကြောင့်လားတော့မသိ။
သူ့ထံတွင် အမည်မသိသော အားအင်အချို့တော့ ယှက်ဖြာသွားခဲ့ရသည်။

စိတ်ချပါ ... ဧရာဝတီ
မင်းရဲ့ကောက်ကြောင်းတွေအတိုင်း
မင်းရဲ့အနာဂတ်ကိုလျှောက်လိုက်ဖို့
ငါလက်ပစ်ကူးရဲ့ပါတယ်။

မနေ့ညကတော့ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်ခဲ့သောကြောင့် ထင်သည်။ မနက်နိုးလာသောအခါ သူ့စိတ်တို့ လန်းဆန်းနေခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပင် ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေမိုးချိုးလိုက်ပြီး ကျောင်းသို့ စောစီးစွာသွားရန် သူစိုင်းပြင်းလိုက်သည်။ ရေမိုးချိုးပြီးသောအခါ အောင်ခိုင်နှင့် မိုးဦးကို နိုးလိုက်ပြီး သူ့ကျောင်းသို့ စောစောသွားခြင်းကြောင့် ပြောသောအခါ ထိုနှစ်ကောင်လည်း သဘောကောင်းစွာဖြင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ရေမိုးချိုးကြလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့သုံးယောက်စလုံး တီပွင့်ပြင်ပေးသော မနက်စာကိုမစားကြဘဲ ကျောင်းသို့အမြန်ရောက်ရှိရေးကိုသာ ဦးတည်လျက် အိမ်မှထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ကျောင်းရောက်သောအခါတွင်မူ ထိုင်နေကျကန်တင်းမှာပင် မထိုင်နိုင်ဘဲ ဧရာဝတီအား ကျောင်းလာပို့သော ကားကိုမြင်နိုင်စေသည့် ကန်တင်းကိုသာ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ရွေးချယ်

ခဲ့ကြလေသည်။

ထိုင်နေရင်းနှင့်မှ သူတို့ကျောင်းရောက်လာသော အချိန်သည် အတော့်ကို စောနေသေးကြောင်း သိရှိရသောကြောင့် သုံးယောက်သား တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်ပြောနေကြသည်။ တစ်ချီတွင် မိုးဦးက စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ပုစ္ဆာအချို့ကို မေးခွန်းထုတ်လာခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... မင်းတို့ဘယ်လိုချစ်သူမျိုးနဲ့ တွေ့နိုင်တယ် ဆိုတာ မသိချင်ဘူးလား”

“မသိချင်ပါဘူး ...”

အောင်ခိုင်၏ ဘုကလန့်စကားပင်။ သူကတော့ ခပ်ဆိတ်ဆိတ် ဖြင့်ပင် မိုးဦးဘာဆက်ပြောမလဲဆိုတာကိုပဲ နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“အာက္ခာ ... အောင်ခိုင် မင်းအဲဒါကြောင့် ဟိုမမို့ ဒီမမို့ ဖြစ်နေရတာ”

“ဘာဆိုလဲ”

“မင်းမသိချင်ရင် မင်းကိုမပြောဘူးကွာ။ ငသစ် မင်းရော သိချင်လား”

“အရမ်းကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်တော့ ဝင်စား တယ်။ မင်းဘာပြောလာမလဲဆိုတာကိုပေါ့”

မိုးဦးက သူ့ဘက်မှရပ်တည်ပေးသော လူရှိလာသောကြောင့် အောင်ခိုင်ကို တွေ့လားဆိုသည့် ပုံစံဖြင့် ပြုံးပြပြီး ကိုယ့်ဘက်ကိုလှည့် ကာ စကားဆက်ပြောလာခဲ့သည်။

“စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ် ရှင်းသစ်ရဲ့ ... မှန်တယ် မမှန်ဘူး ဆိုပေမယ့် မင်းရဲ့စိတ်နဲ့ တိုင်းတာပြီးရွေးရတဲ့အတွက် ရင်ခုန်မှုအသစ်လေး

တော့ မင်းရသွားနိုင်တယ်”

ဘာမှန်းမသိသေးပေမယ့် မိုးဦးပြောသော အညွှန်းကို စိတ်ဝင်စား သောကြောင့် ဆက်ပြောလာမည့်စကားများကို အာရုံစိုက်လိုက်မိသည်။

“ငါလည်း မနေ့ကမှ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီကနေ သိလာ ရတာ။ *multiple choice* ပေါ့။ ဘေးရန်ပဲ။ ပြီးရင် အမှတ်တွေ ရှိတယ်။ မေးခွန်းက ခြောက်ခုထဲ။ အားလုံးပေါင်းပြီးသွားရင် မင်း ဘယ်လို ချစ်သူမျိုးရမလဲဆိုတာ သိရလိမ့်မယ်”

စိတ်မဝင်စားဘူးဟုပြောသော အောင်ခိုင်ပင် မသိမသာဖြင့် သူတို့ဘက်သို့ ခေါင်းလှည့်လာလေသည်။ ထို့နောက် မိုးဦးက သူ့ လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုထုတ်လိုက်ပြီး ကျောဘက်တွင် ရေးထား သော စာမျက်နှာကို သူတို့ဘက်သို့ ထိုးပေးလေသည်။

“မေးခွန်းနံပါတ် (၁)က ...

သင်လိုချင်တဲ့ ချစ်သူရဲ့ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်။

(၁) ... သိပ်ချော့သိပ်လှရမယ်။

(၂) ... ကြည့်ကောင်းရင်ပြီးတာပဲ။

(၃) ... ရုပ်ရည်က အရေးမကြီးပါဘူး။

မေးခွန်းနံပါတ် (၂) ...

သင်လိုချင်တဲ့ ချစ်သူရဲ့အရည်အချင်း

(၁) ... ဘာမဆိုစွမ်းဆောင်နိုင်ရမယ်။

(၂) ... အေးချမ်းတဲ့ဘဝလေး ဖန်တီးနိုင်မယ်။

(၃) ... ကိုယ့်အတွက် အမြဲတမ်းသူရဲကောင်းပေါ့။

မေးခွန်းနံပါတ် (၃) ...

ချစ်သူကို ကိုယ့်အတွက် ဒီလိုဖြစ်နေစေချင်တယ်။

- (၁) ... အမြဲတမ်းကိုယ့်အတွက် အဆင်သင့်။
- (၂) ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နားလည်ပေးနိုင်သည့်အခြေအနေ။
- (၃) ... သူနှင့်ကိုယ် စိတ်ချင်းဆက်နေစေချင်သူ။

မေးခွန်းနံပါတ် (၄) ...

သူ့ရဲ့ မိသားစုနှင့်ယှဉ်လျှင် ...

- (၁) ... ကိုယ်ကအမြဲ နံပါတ်တစ်ဖြစ်ချင်သူ။
- (၂) ... သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ညီညီမျှမျှပေါ့။
- (၃) ... နားလည်ပေးရမှာပေါ့။

မေးခွန်းနံပါတ် (၅) ...

ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးခဲ့ရင် ...

- (၁) ... တိုက်ကြီးကြီး ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့နေချင်တယ်။
- (၂) ... သီးသီးသန့်သန့် အေးအေးချမ်းချမ်းလေးနေချင်တယ်။
- (၃) ... မိဘတွေနဲ့ အတူတူပေါ့။

မေးခွန်းနံပါတ် (၆) ...

လက်ထပ်ပြီးရေရှည်မှာ ...

(၁) ... အရင်လိုပဲ ကိုယ့်ကိုဦးစားပေးရမှာပေါ့။

(၂) ... သူ့ဦးဆောင်မှု အောက်မှာပဲ နေရတာပေါ့။

(၃) ... ညီညီနှိုင်းနှိုင်းနဲ့ နေကြရတာပေါ့။

မေးခွန်းများကိုဖတ်ပြီးသည့်အချိန်တွင် မိုးဦးက သူ့စကားကို ဆက်ပြောလာခဲ့သည်။

“မေးခွန်းတိုင်းရဲ့ အဖြေနံပါတ်ပေါ်ကို မူတည်ပြီး အမှတ်ရမယ်ကွာ။ (၁) ကို ရွေးရင် ၁မှတ်။(၂) ကို ရွေးရင် ၂မှတ်။ (၃) ကို ရွေးရင် သုံးမှတ်ပေါ့။”

အောင်ခိုင်က ...

“အားလုံးပေါင်းလို့ သိလာရမယ့် အဖြေကဘယ်မှာတုန်း။”

“မင်းကလည်း စိတ်မဝင်စားဘူးလဲ ပြောသေးတယ်။”

“အေးပါကွာ ... အခုစိတ်ဝင်စားလာပြီ။ ပြော ...”

“အရင်ရွေးလိုက်ကွာ .. အဖြေကိုကြိုသိနေရင် မင်းတို့က စိတ်ထဲရှိရာမရွေးဘဲ အဖြေအတိုင်းလိုက်ပြီး ရွေးမှာပေါ့။”

“အေးကွာ ... အောင်ခိုင် မိုးဦးပြောတာတော့ ဟုတ်တယ်။ ကလေးဆန်ပေမယ့် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါတယ် ... ကိုယ့်အတွက်ယှဉ်ပြီး တော့ ရလာမယ့် ချစ်သူပေါ့ကွာ ...”

သူ့ကိုယ်တိုင်ကပြောလာသောကြောင့် အောင်ခိုင်တစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးခွန်းတွေကို ဆွဲယူဖတ်ရှုနေလေသည်။အောင်ခိုင် ဖတ်နေသည့် အချိန်အတွင်း သူကတော့ ဧရာဝတီကို လာပို့သော ကားဝင် လာမည့်လမ်းကိုသာ တစိုက်မတ်မတ် ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

အောင်ခိုင်ကတော့ သေသေချာချာဖတ်ရှုပြီး အဖြေများကို

ရွေးချယ်နေခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ် ...

“ဟေ့ကောင် ... ကားတစ်စီးတော့ ဝင်လာပြီ”

“အေး ... ငါလည်း ကြည့်နေတယ်”

မိုးဦးပြောသည့်အတိုင်း ကားဝင်လာရာတောက်လျှောက်ကို သူ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုလိုပင် ဧရာဝတီကို ကား ရှေ့ခန်းတွင် သိမ်မွေ့စွာထိုင်လျက် လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ သွားမယ်”

“အေးအေး ... အောင်ခိုင် နောက်မှဖြေတော့ သွားတော့မယ်”

“အေးအေး ...”

လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းခဲ့ပြီး သုံးယောက်သား စာသင်ခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့လိုက်လေသည်။

ပြဿနာတက်မည်ဆိုးသောကြောင့် ကားရပ်ထားသည့်ဘက်မှ မဝင်ဘဲ အနောက်ဘက်မှပင် သုံးယောက်စလုံး ပတ်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ စာသင်ခန်းထဲတွင် လူသိပ်မရှိသေးချေ။ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ကိုယ့်အဖွဲ့နှင့် ကိုယ် စကားပြောနေကြသည့်အထဲတွင် ဧရာဝတီ မပါခဲ့ချေ။

ကံကောင်းစွာဖြင့်ပင် ကေသီကိုတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သူမ ထိုင်နေရာ နေရာသို့သွားပြီး အကူအညီတောင်းရသေးသည်။

“ကေသီ ...”

“ဘာတုန်း”

“ငါ့ကို တစ်ခုလောက်ကူညီစမ်းပါဟာ ...”

“ဟင် ... နင်နော် အစောကြီးရှိသေးတယ် ... ပေါက်ကရ လေးဆယ်တွေ ငါ့ကိုလာပြီးအကူအညီမတောင်းနဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ ... ငါတကယ်ပြောနေတာပါ”

သူ့တောင်းဆိုမှုကို ကေသီတစ်ယောက် ချက်ခြင်း လက်သင့် မခံဘဲ၊ သူ့ကိုသေချာစိုက်ကြည့်ပါသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ဘာလဲ ...”

“ငါ .. ဧရာဝတီနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ငါ့ကိုနည်းနည်းလောက် ကူညီပါလား”

“ငါ ... ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ ... နည်းနည်းတော့ လန့်တယ် ဟာ ...”

“ဒီလိုဟာ ... နင့်သူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ်ယောက်ကို ဧရာဝတီဘေးကနဲ့မှ ထိုင်ခိုင်းလိုက်။ ပြီးတော့ နင်တို့ကျန်တဲ့ လေးငါး ယောက်က အဲဒီကောင်မလေးကို ဝိုင်းလိုက်ဟာ ... ငါ ပြောချင်တာက အပြင်ကကြည့်ရင် ဧရာဝတီကို မမြင်အောင်ပေါ့။

အပေါက်ဝမှာ အောင်ခိုင်နဲ့ မိုးဦးကို တခြားကောင်တွေနဲ့ အတူရပ်ခိုင်းလိုက်မယ်ဟာ ... ပြီးတော့မှ ငါနင်တို့နဲ့ကွယ်ပြီး ဧရာဝတီရဲ့ နောက်ခုံကနေထိုင်ပြီး စကားပြောမယ်ဟာ ... ကူညီပါနော်”

ကေသီတစ်ယောက် တွေးတွေးဆဆဖြင့် စဉ်းစားနေပုံရသည်။ အတော်ကြာအောင် အဖြေမပေးသေးချေ။

“ကေသီ ... ကူညီပါဟာ ...”

တောင်းတောင်းပန်ပန်ဖြင့် ပြောလာသော သူ့မျက်နှာနှင့် စကားလုံးများကြောင့် ကေသီတစ်ယောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး သူမ

သူငယ်ချင်းများကို သွားခေါ်လေတော့သည်။ သူလည်း အောင်ခိုင်၊ မိုးဦးနှင့် အခြားသူငယ်ချင်းလေးယောက်လောက်ကို အခန်းဝရှေ့သို့ သွားကာ ရပ်ခိုင်းရလေတော့သည်။

သူကိုယ်တိုင်ကတော့ အားလုံးကိုကွယ်ပြီး ဧရာဝတီနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေလိုက်သည်။ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီဆိုတော့မှ ဧရာဝတီ မသိအောင် သူမနောက်မှ ထိုင်ခုံတွင် သွားထိုင်လိုက်ရသည်။

“ဧရာဝတီ ...”

ရုတ်တရက်ခေါ်လိုက်သော သူ့အသံကြောင့် ဧရာဝတီ လန့်သွားသည်ထင်သည်။ သူ့ကိုတလှည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတလှည့် ကြည့်လေသည်။

“ကိုယ် ... အကာအကွယ်တွေ ယူထားပါတယ်”

“အင်း ... ပြောလေ ရှင်းသစ် ဘာကိစ္စလဲ”

“အခွေငှားမလိုလေ”

“အော် ... အင်း ပါလာတယ်။ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန်တော့ ပြန်ပေးနော်”

“အင်း ... ပြန်ပေးမှာပါ။ ဧရာဝတီ ...”

“ရှင် ...”

“ကိုယ်လည်း ကော်ဖီထဲကို ဆားထည့်သောက်ချင်တယ် ... အဲဒါ ကိုယ့်ကော်ဖီခွက်ထဲကို သတိတရနဲ့ ဆားထည့်ပေးမယ့် မိန်းကလေး လိုအပ်နေတယ်”

“အဲဒါ ... ကျွန်မက ရှင်းသစ်အတွက် ရှာပေးရမှာလား”

“ဟင့်အင်း ... ကိုယ့်ကော်ဖီခွက်ထဲကို ဧရာဝတီကလွဲပြီး

ဘယ်သူမှ ဆားထည့်ခွင့်မရှိစေရဘူး”

“အို ...”

ရုတ်တရက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မြစ်ပြင်ကျယ်မှာ ဝေပွင့်လာသည့် ပန်းတစ်ပွင့်၏ ရသမျိုးပင်။ သူမရှက်ခြင်းနှင့်အတူ ခေါင်းငုံ့နေခဲ့သည်။ ရှက်ခြင်းတရားနှင့် ရောယှက်နေသည့် သူမ၏ ပကတိအလှတရားက သူ့နှလုံးအိမ်ကို ချည်ကြိုးတစ်စနှင့် တုပ်နှောင်ထားလိုက်သလိုမျိုးပင်။

သူမနန်းကျပ်သလိုဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ သေချာဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်တော့မှ သူ့ရင်ခုန်သံများနှင့်ပင် သူ့အချည်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့သော ရစ်နှောင်မှုမျိုးကိုတော့ မည်သည့်အားနှင့်မျှ ဖြေလျှော့ဖို့ သူ့ကြိုးစားကြည့်မည်မဟုတ် ဆိုတာတော့ အသေအချာပင်။

“ဧရာဝတီ ...”

“ရှင် ...”

“ကိုယ် ဧရာဝတီကို အရမ်းချစ်တယ်။ ဘယ်လို အနှောင့်အယှက် တွေဖြစ်နေပါစေ .. ကိုယ့်နှလုံးသားကို ဓားလိုသွေးပြီး ဧရာဝတီ ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့မြစ်ပျံ့မလေးကို ကိုယ်စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်”

သူမ နေရခက်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ပြောချင်နေခဲ့သော စကားများ ကုန်ဆုံးသွားသည့်အချိန်တွင် နေရာမှပင် အလိုက်တသိဖြင့် သူထခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ကေသီတို့ရှေ့မှဖြတ်ကာ အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသော အောင်ခိုင်တို့ရှိရာသို့ သူလှမ်းလျှောက်သွားခဲ့လေသည်။

အပေါက်ဝရောက်သည့်အချိန်တွင်တော့ စာသင်ခန်းထဲကို တစေ့

တစောင်းလေ့လာနေသော ဗလတို့အုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ကန်တင်းပြန်သွားရအောင် ...”

သူပြောပြီးပြီးချင်း ရှေ့မှ အရင်ထွက်ခဲ့လိုက်လေသည်။ ဗလတို့ အနားအရောက်တွင် (ဖြစ်ချင်တော့) သူ့ရှေ့ကဖြတ်သွားသော ခွေး တစ်ကောင်ကို အနားရှိ ခဲလုံးတစ်လုံးကောက်ကာ ထုပစ်လိုက်သေးသည်။

နကန်းတလုံးမျှပင် နားမလည်သော ထိုဝိတ်ပေါကြီးများကတော့ နာရကောင်းမှန်းသိမည်မထင်။ အခန်းဝကိုသာ အစဉ်မပြတ်ကြည့်နေလေ သည်။ ထိုသို့ဖြတ်လျှောက်သွားသည့်အချိန်တွင် အမှတ်မထင် ကားထဲသို့ ကြည့်မိလိုက်လေသည်။ သေချာကွဲပြားစွာ မမြင်လိုက်ရသော်လည်း ကားထဲမှလူတစ်ယောက် သူ့ကို စူးစိုက်စွာကြည့်နေသည်ကို သတိထား မိလိုက်သည်။ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်မိပြီး ဧရာဝတီ အဖေဖြစ်ရမည်ဟုပါ ဆက်စပ်တွေးတော မိလိုက်သေးသည်။

ကန်တင်းရောက်သည့်တိုင်အောင် ကားထဲမှ လူကြီး၏အကြည့် တချို့သည် သူ့အား ရစ်ပတ်နေသလို ခံစားနေရသည်။ စိတ်ကို အနည်းငယ် လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ပေါ့ဆိမ့်တစ်ခွက်ကို မှာလိုက်ကာ အောင်ခိုင်တို့ ရောက်အလာကို စောင့်နေလိုက်ရတော့သည်။ သိပ်မကြာသည့်အချိန်တွင် အောင်ခိုင်၊မိုးဦးနှင့်အတူ အခြားသူငယ်ချင်းများပါ လိုက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အဆင်ပြေလား ရှင်းသစ် ...”

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ရောက်ရောက်ချင်း သူ့အား မေးလာခဲ့လေသည်။

“အင်း ... ငါသူ့ကို ရည်းစားစကား ပြောခဲ့လိုက်ပြီ”

“ပိုင်လိုက်တာကွာ ... ငသစ်ရာ”

“ဒီလိုပါပဲကွာ ... အောင်ခိုင် ဘာပဲပြောပြော မင်းတို့အားလုံး ကို ငါကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး ရှင်းသစ်ရာ ... ငါတို့လည်း အောင်ခိုင် ရှင်းပြလို့ သိရတာ ... အဲလိုကြီးတော့ ခေါင်းငုံ့ပြီး မခံနိုင်ပါဘူး။ လူငယ်သဘာဝ ကွာ ချစ်တာကြိုက်တာတော့ရှိမှာပေါ့။ လုပ်ကွာ ... ငါကတော့ အားပေး တယ်။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ ဧရာဝတီက လိုက်တယ်ကွ”

ထိုသူငယ်ချင်းပြောလိုက်သော စကားများကြောင့်ပင် သူ့အား တွေ တက်လာခဲ့ရလေသည်။ ဟုတ်သည်။ ချစ်သူကို ချစ်သည်လို့ ပြောခဲ့ ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းများတွင်တော့ ချစ်သူအတွက် အရာအချို့ကို သူပေးဆပ်နိုင်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်သင့်ပြီဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တွင် မိုးဦး၏မေးခွန်းများကို အောင်ခိုင်က တခြား သူငယ်ချင်းများကို ပြောပြပြီးသည့်နောက်တွင် အားလုံးက အလှအယက် ဖြင့် မိုးဦးထံမှ မေးခွန်းကို တောင်းယူကြည့်ကာ ဖြေနေကြတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ”

သူ့ခေါ်သံအဆုံးမှာ မိုးဦးရော အောင်ခိုင်ရော လှည့်ကြည့်ကြ သည်။

“မင်းတို့နေခဲ့လိုက်တော့ကွာ ... ငါ ... အိမ်ပဲပြန်တော့မယ်”

သူတို့ပြန်ပြောလာမည့်စကားများကို နားထောင်မနေတော့ဘဲ အားလုံးအတွက် လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပေးကာ သူ့အိမ်သို့ တန်းမတ်စွာ ပင် ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ခြံတံခါးဖွင့်ရက်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်
ယောက်တော့ ရောက်နေလောက်ပြီဟု သူ့အတတ်တွေးမိလိုက်သည်။
အိမ်ထဲသို့မဝင်ခင် သူ့နားစွင့်ကြည့်လိုက်တော့ တီပွင့်ရည်းစားဟု ထင်နေခဲ့
သော ဦးအောင်စိုးဆိုသည့် လူကြီးဖြစ်နေလေသည် ပြောနေသည့်
အကြောင်းများကလည်း

“မပွင့် ... မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အဲဒါ ရောဂါလို့ခေါ်လို့ရသလို မခေါ်
ရင်လည်း ရပါတယ်။ အဲလိုဖြစ်နေတဲ့လူတွေဟာ နိုင်ငံတကာမှာ ရှိနေတာ
ပါ။ သာမန်ထက်နိမ့်ကျတဲ့ ဦးနှောက်ပိုင်ရှင်တွေမှာ အဲလို လက္ခဏာမျိုး
ရှိနေခဲ့ရင် သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားနိုင်တဲ့ အနေအထားပါ။ ဒါပေမယ့်
ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ *bright* ဖြစ်တဲ့ လူမျိုးတွေမှာဆိုရင်တော့ ဒါဟာ
စိတ်ပူစရာမရှိတဲ့ကိစ္စပါ”

“အဟမ်း အဟမ်း ...”

သူ့လှန်လိုက်သော ချောင်းသံကြောင့် တီပွင့်ရော ဦးအောင်စိုးပါ

သူ့ကိုလှည့်ကြည့်လာခဲ့သည်။

“ရှင်းသစ် ... ကျောင်းမသွားဘူးလား”

“သွားတယ်လေ ... ဒါပေမယ့် မတက်ချင်တော့တာနဲ့
ပြန်လာတာ”

“နင်ဟာလေ ... အဲဒါပဲ မိဘက ပညာတွေတတ်စေချင်လို့
သူတို့နဲ့ဝေးရာမှာ နင့်ကိုထားပြီး ပညာတွေသင်ခိုင်းတယ်။ နင်ကတော့...”

“အာ ... ဒေါ်လေးရယ် တစ်ရက်လေးပဲ မတက်မိတာပါ။
ပြီးတော့ နေသိပ်မကောင်းချင်တာနဲ့ ပြန်လာခဲ့တာ”

“မပွင့်ရယ် ... ကလေးမှမဟုတ်တော့တဲ့ဟာကို ဘာဖြစ်လို့
အဲလောက်လိုက်ပြီး ဆူနေတာတုန်း”

“အင်းလေနော် ... အန်ကယ် ပြောပြလိုက်ပါဦး”

တီပွင့်ကတော့ သူ့ကို မျက်စောင်းလောက်သာထိုးပြီး ဦးအောင်စိုး
ကတော့ ပြုံးပြုံးကြီးရှိနေခဲ့သည်။

“ကဲကဲ ... လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောဦး ... ကျွန်တော်
အခန်းထဲသွားပြီး နားလိုက်ဦးမယ်”

လူကြီးလေသံဖြင့် ပြောဆိုခဲ့ပြီးနောက် ကိုယ့်အခန်းကိုသာ
တက်ပြီး အိပ်နေလိုက်သည်။ အိပ်ချင်သော်လည်း အိပ်လို့မရပေ။ ဧရာဝတီ
၏ကားထဲမှ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းအစုံကိုသာ သူ မှတ်ထင်
နေမိပြန်သည်။

ကြာလာတော့ အိပ်မရတော့သောကြောင့် အောက်ထပ်သို့ ပြန်
ဆင်းလာပြီး လူကြီးနှစ်ယောက်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။ သို့သော် သူဆင်းလာသောအခါတွင် ဦးအောင်စိုး တစ်ယောက်

ပြန်ဖို့ပြင်ဆင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကလင် .. ကလင်

ဖုန်းသံမြည်လာသောကြောင့် အနားတွင်ရောက်နေသော သူ့ပင် ဖုန်းကိုင်လိုက်ရသည်။ တီပွင့်ကို ဆက်သောဖုန်းဖြစ်သောကြောင့် ...

“တီပွင့် .. တီပွင့် ဖုန်း ...”

“ဪ .. အေးအေး”

ဖုန်းပြောနေရင်းမှ တီပွင့်က ...

“သားရေ ... ရှင်းသစ် ကိုအောင်စိုးကို လိုက်ပို့လိုက်ပါဦး။

တီပွင့်အလုပ်ကိစ္စဖုန်းဖြစ်နေလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ .. တီပွင့်ရေ ...”

ထိုသို့ဖြင့် ကိုအောင်စိုး(ခ)ဦးအောင်စိုးကြီးကို သူ့ခြံရံထိ လိုက်ပို့ရလေတော့သည်။ လမ်းလျှောက်နေရင်း ဦးအောင်စိုးကြီးက သူ့အား စကားတစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစလောက် ပြောလာခဲ့လေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... နေရတာ အဆင်ပြေလား”

“မပြေဘူးဗျ”

“ဘယ်လိုတွေမပြေတာလဲ ငါ့တူရ .. ပြောပြပါဦး”

“မျက်လုံးတွေ ... ကျွန်တော့်ကိုကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် ရင်းနှီးနေသလိုပဲ”

“ဟေ ... မျက်လုံးတွေ”

“ဪ ...” ဟုအစချီကာ ဦးအောင်စိုးကို ကျောင်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်ကိစ္စများကို ပြန်လည်ရှင်းပြလိုက်ရသည်။ တစ်စပ်တည်း

ပင် သတိရသွားသဖြင့်

“အန်ကယ် ... ကျွန်တော် မေးစရာရှိလို့”

“အေး .. မေးလေ”

“အဲဒီလို ချက်ခြင်းကြီးတော့ မေးလို့မရဘူး။ အချိန်ယူပြီး မေးမှ ရမယ့် မေးခွန်းမျိုးဗျ”

“ဟေ ...”

ဦးအောင်စိုးတစ်ယောက် ချက်ခြင်းပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ သူ့၏ ထူထဲ သောမျက်ခုံးများကို ပင့်တင်လိုက်ပြီးနောက် သတိထားသည့် ဟန်မျိုးဖြင့် သူ့ကို စကားပြန်ဆိုလာခဲ့သည်။

“သားက ... ဘာတွေများမေးစရာရှိလို့လဲ”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စလေးပါ။ တိုင်ပင်စရာရှိတယ်လို့ ပြော ရင်တော့ ပိုမှန်မယ်ထင်တယ်”

“အင်း ... ဟုတ်ပြီလေ။ ဒါဆို ဒီနေ့တော့မလုပ်နဲ့။ အန်ကယ် အချိန်ရတဲ့ရက်ကို တစ်ရက်ကြိုပြီး သားဆီဖုန်းဆက်ပေးမယ်”

“ဟုတ် ... ကျေးဇူးပဲ”

ခြံတံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ချက်ခြင်းပြန်မဝင်ဖြစ်သေး ဘဲ ဦးအောင်စိုး၏ ကျောပြင်ကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ဘာကြောင့် မှန်းမသိ သူပြောလိုက်သော စကားများ၏အဆုံးတွင် ဦးအောင်စိုးထံမှ ပြန်ပြောလာခဲ့သော အကြောင်းအရာများက သူ့အတွက် အား တစ်ရပ် ဖြစ်စေမည်ဆိုတာကို ပထမဆုံးအကြိမ် ယုံကြည်မိလိုက် ခြင်းပင်။

အိမ်ထဲပြန်ဝင်သည့်အချိန်ထိ တီပွင့်ဖုန်းပြောနေတာ မပြီးသေး ပေ။ မနှောင့်ယှက်ချင်တော့သောကြောင့် အိပ်ခန်းထဲသို့သာ သူ တန်းတန်း

မတ်မတ် ပြန်ခဲ့လေသည်။ ကုတင်ပေါ်သို့ သူ့လှဲချလိုက်ပြီးနောက်တွင် သူ့ရင်းနှီးနေသော ထိုမျက်လုံးကို သူ့ပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ စဉ်းစားနေရင်းနှင့်ပင် ဧရာဝတီ၏ လှပနုပျိုသောမျက်နှာလေးကို သူ့မြင်ယောင် လာပြန်၏။

‘ချစ်တယ် ... ဧရာဝတီ ရယ်’

စဉ်းစားလိုက်မိတော့လည်း သူ့ဘယ်ဘက်ရင်အုံက နွေးခနဲ။ ထိုစဉ် ဧရာဝတီဆီမှ ငှားလာသော DVD အခွေကို သတိရသွားခဲ့ရသည်။ ကြည့်ဦးမှပါဟု စိတ်ကူးလျက် သူ့အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ရပြန်သည်။

သို့သော်လည်း အောက်ရောက်တော့ တီပွင့်က သူ့အား ဦးစွာ စကားဆိုလာခဲ့လေသည်။

“သားရေ ... ရှင်းသစ်”

သေချာပြီ။ နှစ်ယောက်တည်းရှိနေတုန်း ‘သားရေ .. ရှင်းသစ်’ ဆိုလိုကတော့ နာပြီသာမှတ်။ တစ်ခုခုခိုင်းချင်လျှင် ထိုသို့ခေါ်တတ်သော တီပွင့်အကြောင်းကို သိထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် တီပွင့်ဆက်မပြောလာခင် သူကပင် ဦးအောင်ပြောလိုက်ရတော့သည်။

“ဘာခိုင်းချင်လို့လဲ ... တီပွင့်”

“တီပွင့်ကို မြို့ထဲသွားပြီးတော့ ရုံးအတွက်လိုတဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေ ဝယ်ပေးပါလား”

“မြို့ထဲထိသွားမှ ရမှာလားဟင်”

“အဲလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ရှိတဲ့နေရာမှာ ရှာဝယ်လိုက်ပေါ့။ ရော့ ပစ္စည်းစာရင်း ...”

တီပွင့်ထိုးပေးလာသော စာရွက်ကိုဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ *City-Mart* နဲ့တင် ကိစ္စပြီးနိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် အနီးဆုံးဖြစ်သော ရန်ကင်းစင်တာသို့ပင်သွားရန် သူ့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ပေး ... ကားခ”

“အင်း ... ပေးမှာပေါ့ သားကလည်း”

“တော်ပါပြီ တီပွင့်ရယ် ... သားလိုခေါ်ရင် ကြောက်လွန်းလို့”

“နင်ဟာလေ ... စကားအကောင်းကိုပြောလို့မရတာ။ ရော့... ဒါက ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ ... ဒါက နင်မြို့ဖို့ဖို့နဲ့ တက္ကစီခ”

“ဟားဟား ... အဲဒါတွေကြောင့်လည်း တီပွင့်ခိုင်းတာဆို ကျွန်တော်က လုပ်ပေးချင်နေတာ”

“အေးနော် ... ပစ္စည်းဝယ်ခိုင်းလိုက်တာနော် ... ပြဿနာရှာခိုင်းလိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ရုံးရောက်ဂတ်ရောက်တွေ မလိုချင်ဘူးနော်”

“အင်းပါ ... တီပွင့်ရယ် စိတ်ချပါ”

“အေးပါ ... စိတ်ချပါတယ်။ ဒါဆို အိမ်သော့ယူသွားတော့။ ငါရုံးသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ကြိုတော့မှာထားပါရဲ့နော် ... ရုံးပဲသွားပါ .. ဦးအောင်စိုးနဲ့ ချိန်းတွေ့တာတွေ ဘာတွေမလိုချင်ဘူးနော်”

“ဟဲ့ အကောင် .. ဟိုက ငါ့သူငယ်ချင်းဟဲ့ .. ပြီးတော့ မုဆိုးဖို့ ငါလို အပျိုကြီးစစ်စစ်က ကြိုက်စရာလား။ ဝေးသေး”

လူငယ်ဆန်ဆန်တွေ့သော တီပွင့်စကားကြောင့် သူ့ရယ်ချင်သွားမိသည်။ ထို့နောက် အပြင်သွားရန်အတွက် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ကာ အင်္ကျီလဲရပြန်တော့သည်။ ဒီနေ့တော့ ကံမကောင်းသောနေ့အဖြစ်

သူ့ကိုယ်သူ သတ်မှတ်ချင်လာခဲ့သည်။ ဒီအပေါ်ထပ်နှင့် အောက်ထပ်ကို ဆင်းလိုက်တက်လိုက်နှင့် သူတစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေခဲ့ခြင်းပင်။

သူ့, ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးသွားတော့ တီပွင့်ကို မတွေ့ရတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အိမ်တံခါးကို သေချာပိတ်ပြီးနောက် သူ ရန်ကင်းစင်တာသို့ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ကားငှားစီးသော ပိုက်ဆံကို မသုံးဘဲထားပြီး လိုင်းကားပဲစီးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သူ ဘတ်(စ်)ကားဂိတ်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

လျှောက်ရင်းနှင့် လမ်းထိပ်သို့ရောက်သောအချိန်တွင် သူ မသင်္ကာသလို ဖြစ်လာသောကြောင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဘယ်တုန်းကတည်းက လိုက်ချောင်းနေမှန်းမသိသော သဘောက်မသားတစ်ယောက်ကို သတိထားမိသွားခဲ့ရသည်။

စိတ်ထဲကလည်း ဒီလောက်တောင် ချောင်းချင်တဲ့ကောင် လိုက်ခဲ့စမ်းဆိုပြီး တေးမှတ်ထားလိုက်မိသည်။ ဆက်လျှောက်လာရင်းနှင့် မသိမသာပင် နောက်သို့ခေါင်းလှည့်ပြီး ကြည့်မိသည်။ ပေကပ်ကပ်နှင့် သူ့နောက်ကို ဆက်လိုက်နေသော ထိုလူကိုလည်း ပို၍ပင် အမြင်ကတ်သွားခဲ့ရတော့သည်။

ဘတ်(စ်)ကားဂိတ်သို့ရောက်သောအခါ ကားဂိတ်တွင် လူအနည်းငယ်ရှုပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ထိုလူအုပ်ကြားထဲသို့သာ သူ့, အတင်းတိုးဝင်ပြီး ရပ်လိုက်တော့သည်။ သဘောက်မသားကတော့ ယောင်လည်ယောင်လည်

နှင့်ပင် ကပ်လိုက်နေဆဲ။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ လူအကွယ်ကနေ သူ့၏ လှုပ်ရှားမှုအလုံးစုံတို့ကို စောင့်ကြည့်နေသည်ဆိုတာကို သေချာစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရတော့သည်။

ထိုစဉ် ရန်ကင်းဘက်သို့သွားသော ဘတ်(စ်)ကားတစ်စီး ထိုးစိုက်လာသောကြောင့် သူ့, လျင်မြန်စွာပင် တက်လိုက်သွားတော့သည်။ ကားပေါ်တွင် ထိုလူလည်းပါလာသည်ကို သူရှင်းလင်းစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ထိုလူ့အနားမှာပင် သူ့သွားရပ်လိုက်သည်။ မထင်ထားသော လုပ်ရပ်ကြောင့်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ ထိုလူ ကြောင်တော့ကြောင်သွားလောက်သည်ဟု သူ့ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။

ထိုသူ့ကို သူ့ရှေ့မရောက်ရောက်အောင် အတင်းတွန်းထိုးပြီး ထိုလူ့နောက်မှာပင် သူ့ရပ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကံကောင်းချင်တာလား ကံဆိုးချင်တာလားမပြောတတ်။ သူ့တို့ရှေ့နားသို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် လာရပ်လေသည်။

“ညီမလေး ... ကိုယ့်ရှေ့ကိုဝင်လိုက်လေ”
“ရှင် ...”

ပြောလိုက်တာကတော့သူပင်။ ပြောပြီးပြီးချင်း သူ့, မပြောသည့်ပုံစံဖြင့် ခပ်တည်တည်ပင် ရပ်နေလိုက်သည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ထိုလူက သူ့စကားသံကြားလိုက်သောကြောင့် အသံသွားရာဘက်ကို လိုက်ကြည့်မိသည်ထင်သည်။ ထိုကောင်မလေးကတော့ ထိုစကားကို ထိုလူပြောလိုက်ခြင်းဟု ထင်သွားပုံရသည်။

“နာဘူးကြီး ...”

“ဗျာ ...”

ထိုဗျာသည်လည်း သူပြောလိုက်ခြင်းပင်။ သို့သော် သူကတော့ ခပ်တည်တည်နေခဲ့ပြီး ထိုလူကတော့ ဘုမသိဘမသိဖြင့် အသံသွားရာ ဘက်သို့ ထပ်ကြည့်ပြန်လေသည်။ ကောင်မလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိ သောအခါတွင် ကောင်မလေး၏ ခက်ထန်သောမျက်ဝန်းများနှင့် ရင်ဆိုင် လိုက်ရသောကြောင့် အနီသဘောက်မသားသည် မျက်လုံးလေး ကလယ် ကလယ်ဖြင့် ပြုံးပြလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုလူစားမျိုးနဲ့ လာတွေ့နေတယ်မသိဘူး”

“ချောပါတယ်ဗျ”

“ဘာပြောတယ် ...”

“အဲ ... ဟို ကျွန်တော်ပြောတာမဟုတ် .. မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟ .. ရှင်မပြောလို့ ဘယ်သူပြောမှာလဲ အရှက်ကိုမရှိဘူး။

ရှင်ရုပ်ရှင်ရည်ကိုများ ချောတယ်လို့ပြောထွက်သေးတယ်”

ကောင်မလေးက စွာတေးလေးဖြစ်ပုံရသည်။ ထိုလူကြီးအား ခွက်ခွက်လန်အောင် ပြန်ပြီးရန်တွေ့လေသည်။ ဉာဏ်မရှိသော ထို အကောင်ကြီးကလည်း ရပ်နေသောနေရာမှ ခွဲထွက်ရန် ကြိုးစားနေပေ တော့သည်။ နောက်တွင်ရပ်နေသော သူ့ကိုကျော်ပြီး ထွက်နိုင်ရန် မဖြစ်နိုင် သောကြောင့် အောင့်သက်သက်ဖြင့်ပင် ရပ်နေရပုံပေါက်လေသည်။

“နင့်ရုပ်ကရော ဘယ်လောက်ချောလို့လဲ ... ခွေးကျွေးလို့ ဝက်မစားတဲ့ရုပ်နဲ့ ...”

အမှတ်သည်ခြေမရှိသော သဘောက်မသားကြီးကတော့ ထုံးစံ အတိုင်းပင် ကောင်မလေးကို လှည့်ကြည့်ပြန်လေသည်။ သူကတော့

ခပ်တည်တည်ပင် တန်းတစ်ဘက်ကိုကိုင်ထားသော လက်ပေါ်တွင် ခေါင်း တင်ပြီး မှေးနေလိုက်သည်။

ဒေါင် ...

သူအပါအဝင် ခရီးသည်အချို့ လန့်ဖြန့်သွားရတော့သည်။ အတော်ကျယ်သည့်အသံပင်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စတီးဂျိုင့်ဖြင့် ထိုလူကြီး၏နဖူးကို ဆော်ထည့်ပလိုက်ခြင်း ပင်။

“နင်ဘာလုပ်တာလဲ နာလိုက်တာ သေတော့မယ်”

“ရှင်ဘာလို့ ကျွန်မကိုပြောလဲ”

အခြေအတင်ဖြစ်နေသော နေရာသို့ စပယ်ရာပင်ရောက်ရှိ လာလေသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဒီက ညီမ”

“သူ ... သူ ကျွန်မကားပေါ်တက်လာတော့ သူ့ရှေ့မှာ လာရပ်ဆိုပြီး ပြောတယ်”

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျား မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

“ဟ ... ကျုပ်ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးဆို”

“ခင်ဗျား ပြောတာမဟုတ်ရင် ဘယ်သူပြောတာလဲ”

“ဒီကောင် ... အနောက်ကကောင် ...”

ထိုလူ လက်ညှိုးညွှန်ပြရာဘက်သို့ ခရီးသည်အားလုံး တစ်ပြိုင်နက် တည်းလို ကြည့်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် သူညွှန်ပြသောဘက်တွင် ရှိနေတာကတော့ စပယ်ရာပင်။

“ခင်ဗျား တောင်ပြောမြောက်ပြော လျှောက်မပြောနဲ့ ကျုပ်အခုမှ

ဒီနားကိုရောက်လာတာ”

“ဟင် ...”

ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ထိုလူကြီး သူ့ကိုလိုက်ရှာနေလေသည်။ သို့သော် သူကတော့ စပယ်ရာ သူ့အနားစ,ရောက်လာကတည်းက နေရာဖယ်ပေးလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသော သူ့ကို မြင်သွားသောအခါ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူတော့တာပြလိုက်မိသည်။

“ခွေးမသား ...”

“ဟာ ... ဟေ့လူ ခင်ဗျား အသလွတ်ကြီး ကျုပ်ကိုလာဆဲနေ တယ်”

ခွပ် ...

ပြောလည်းပြော ထိုးလည်းထိုးချလိုက်သောကြောင့် ထိုလူကြီး၏ ဘဝကိုတော့ သူ့အဆုံးထိပင် တွေးလိုက်မိတော့သည်။ ကားမောင်းသမား နှင့် နီးနေသောကြောင့် မှတ်တိုင်ပါတယ်ဟုပင် သူပြောလိုက်ပြီး ဆင်းနေ ခဲ့လိုက်သည်။ ကားပေါ်တွင် ဘာဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတာတော့ သူ သိလည်း မသိချင်တော့။

အောက်ရောက်တော့မှ လတ်ဆတ်သောလေထုကို သူ တဝကြီး ရှူလိုက်ရသည်။ ခဏလောက်စောင့်အပြီးတွင် ကားလာသောကြောင့် အသာအယာပင် ကားပေါ်သို့ သူတက်လိုက်သွားခဲ့တော့သည်။

ရန်ကင်းစင်တာသို့ရောက်သောအခါ တီပွင့်မှာသော ပစ္စည်းများ ဝယ်ရန် City Mart ရှိရာသို့ သူဆင်းချလာခဲ့သည်။ အနည်းငယ် ပတ်လိုက်ပြီးသောအချိန်တွင် ပစ္စည်းစာရင်းစုံသွားပြီဖြစ်သောကြောင့်

သူငွေရှင်းပြီး ကော်ဖီသောက်ရန် ကော်ဖီဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲတွင် အနည်းငယ်လူရှင်းနေလေသည်။သူ လည်း ထောင့်ကျကျစားပွဲခုံတစ်လုံးတွင်ထိုင်ပြီး ကော်ဖီအေးတစ်ခွက် မှာ,လိုက်သည်။ ထိုစဉ် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် သူ့ဘေးဝိုင်းတွင် လာထိုင် သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ထိုအထိကို စိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းသေးသော် လည်း ဆက်ပြောလာသောစကားများက ရယ်လည်းရယ်ရသလို စိတ်ပျက်ဖို့လည်း ကောင်းနေပေသည်။

“ဟဲ့ ... မနေ့က စိန်ရီသမီးလေ ကားပေါ်ကပြုတ်ကျလို့တဲ့”

“ဟယ် ... အငယ်မလေးလား။ သိုက်ကလာတယ်ဆိုတာလေ”

“အေး ... ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း ... သူတို့ပဲ သိုက်ကြီးဖြတ်လိုက်ပြီးပြီ ဆို”

“အဲဒီ သိုက်ကြီးကြောင့် ပြုတ်ကျတာတဲ့”

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း”

“ဒီလို ... သိုက်ကြီးက လွယ်ရတယ်ဆိုလား ဘာဆိုလားပဲ ... ဂျိုင်းအောက်ကိုလည်း ကျလို့မရဘူး။ ပြီးတော့ ဒူးအောက်ကိုလည်း ကျလို့မရဘူးတဲ့”

“ဟုတ်လား ...”

“မနေ့က အဲကောင်မလေးက သူ့ကြီးက ဒူးအောက်ကို ကျချင် နေလို့ စိုးရိမ်ပြီး ငဲ့အကြည့်မှာ ကားပေါ်ကပြုတ်ကျတာတဲ့”

“ဟင် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ဘာကြီးမှန်းလည်းမသိပါ။ သိုက်ကြီးပြုတ်ကျလို့ ကောက်ကာမှ

ကားပေါ်ကပြုတ်ကျပြီး သေလျှင်အခက်။ ဘာတွေမှန်းမသိတာတွေကို နားထောင်မိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပါ အတော်လေး စိတ်ပျက်သွားခဲ့ရ သည်။

ဧရာဝတီ ရယ်

ထိုင်နေရင်းနှင့်ပင် ဧရာဝတီကို သတိရစိတ်တို့က တိမ်စိုင့်တွေ လို ထုနှင့်ထည်နှင့် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ချစ်သည်ဆိုသည့်စကားကိုတော့ သူပြောခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သည်။ ကော်ဖီထဲသို့ ဆားထည့်ပေးမည့် သူ၏ မြစ်ပျိုမလေးကိုသာ သူစိတ်ရှည်စွာဖြင့် စောင့်ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပါပြီတဲ့ ... သူမကိုချစ်သော သူမအဖေက သဘောတူပါ့မလား။ သူမကို နှောင့်ယှက်နေသူကရော အလျှော့ပေးပါ့ မလား။ တွေးရင်းနှင့်ပင် သူ့စိတ်တို့ မှုံ့ရီမှိုင်းပျလာခဲ့ရသည်။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး သူ့စိတ်တွေ ဖရိုဖရဲနှင့် လွင့်စဉ်စုတ်ပြတ်နေခဲ့ ရသည်။ ကျောင်းတွင်နေတော့လည်း စိတ်မပါ၊ အိမ်တွင်နေတော့လည်း အခိုင်းခံရ ...၊ အပြင်ထွက်တော့လည်း လိုက်ချောင်းသည့်လူက အဆင်သင့်။ အားလုံးပြီးသွားလို့ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ကော်ဖီခိုင်ထိုင်တော့ လည်း ဝှတီးဝှကျစကားများသာ ကြားရ။

ကံဆိုးစေတဲ့ *Friday 13* မဟုတ်ပေမယ့် ပြက္ခဒိန်မှာတော့ မှင်နီ ဝိုင်းမှ ဖြစ်တော့မည်။ ဘာပဲပြောပြော မနက်ဖြန်တွင်တော့ သူမ၊ဆီက အဖြေမဟုတ်သည့်တိုင်အောင် တစ်စုံတစ်ရာတုန့်ပြန်မှုကိုတော့ သူမျှော်လင့် နေမိပြန်သည်။မနက်ဖြန်အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရမည့် ကိစ္စအချို့ကို ခေါင်းထဲတွင် စီရီပြီး အပြန်လမ်းကို တိတ်ဆိတ်စွာပင် ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် သူတို့သုံးယောက်စလုံး ကျောင်းသို့ စောစီးစွာ ရောက်နေခဲ့ကြသည်။ အောင်ခိုင်တို့နှင့်တွေ့တော့ သတင်းတစ်ခု ကြား လိုက်ရသေးသည်။ မနေ့က သူ ဧရာဝတီကို စကားသွားပြောခဲ့ခြင်းကို ဗလတို့အုပ်စု သိသွားခဲ့ခြင်းပင်။

မိုးဦးကတော့ မှတ်ချက်ချသည်။

“မင်းဒီနေ့တော့ မလွယ်လောက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ ... မလွယ်တော့လည်း ဇွတ်အတင်း ဝင်ရ တော့မှာပေါ့”

“အရမ်းမလုပ်နဲ့ကွာ ... မင်းက ကိစ္စမရှိပေမယ့် ဧရာဝတီ အတွက်ကို ထည့်စဉ်းစားပါဦး”

“အေးပါ အောင်ခိုင်ရယ် ... ငါက ဧရာဝတီကို ချစ်နေတဲ့ လူပါ။ မင်းတို့ကပဲ ငါ့ထက်ပိုပြီး စိတ်ပူနေသေးတယ်”

“ထားပါတော့ ... ဒါဆို ဒီနေ့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ဒီနေ့ ဗလဆိုတဲ့ကောင်ကြီးကို ဝင်ရောမယ်ကွာ”

“ဟင် ...”

“မင်းဟာက စကတည်းက သောက်တလွဲ”

“မင်းတို့ကိုမလုပ်ခိုင်းပါဘူး။ ငါ့ဟာငါ လုပ်မှာပါ။ မင်းတို့က လည်း စိတ်ပူနေပြန်ပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... စိတ်ပူတာတော့ ပူတာပေါ့ ... ဟိုက ထိုးလိုက်ရင် မင်းက ငုတ်တုတ်ထိုင်ကျသွားမှာ”

“ထိုးမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ ... စကားနဲ့တင်ဖြစ်ပါတယ်။ မင်းကလည်း”

“မင်းပိုင်တယ်ဆိုလည်း လုပ်ကွာ”

“အေး ... ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ငါ့ကိုနည်းနည်းတော့ ကူညီ ရမယ်”

“စလာပြီ ...”

“အာကွာ ... မလုပ်ပေးဘူးလား”

“အေးကွာ ... လုပ်ပေးမယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဒီလိုကွာ

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့သုံးယောက်စလုံး မနေ့ကထိုင်သော ကန်တင်း တွင်ပင် ထိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ပြီးနောက် ဧရာဝတီ လာရာလမ်းသို့ တစိုက်မတ်မတ် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

“ဟေ့ကောင် ... လာနေပြီ”

“ငါမြင်ပါတယ်။ မင်းကလည်း”

“လာ ... သူတို့ထက် အရင်စောပြီး အတန်းထဲရောက်အောင် သွားရမယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်မှာလည်း ငသစ်ရယ် ...

စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါဦး”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ... ငါတို့ရှေ့ပေါက်က မဝင်ဘူးကွာ .. နောက်ပေါက်ကပဲဝင်မယ်လေ”

“အဲလို ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာလေးပဲပြော ...”

“ရှင်းပြီ”

ထိုသို့ အချေအတင်ပြောရင်းနှင့်ပင် သူတို့သုံးယောက်စလုံး အတန်းရှိရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ အတန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ ဧရာဝတီက သူတို့ဝင်လာရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။ တွေ့ဝေခြင်းမရှိစွာပင် သူမကို ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူမထံမှ သိမ့်မွေ့သောအပြုံးတစ်ချက်တို့ တိုက်ခတ်သွားသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရ သည်။

သူ့မဆိုင်းမတွပင် ဧရာဝတီထိုင်နေသော နောက်ခုံတွင် သူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“အခွေပြန်ပါလာလား”

“အင်း ... ပါလာတယ်”

“မနေ့က ဘာလိုအစောကြီးပြန်သွားတာလဲ”

“မြင်နေရပြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိတဲ့အခြေအနေကို မလိုချင်လို့”

သူမထံမှ ဘာစကားမှမကြားရပေ။ သူမခေါင်းငုံ့သွားခဲ့သည်။ မျက်ဝန်းထောင့်တွင် ရိပ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသော အရိပ်တစ်ခုကြောင့် သူ့အနည်းငယ်တော့ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားခဲ့လေသည်။

“ကိုဗလ ... ရှင့်ကိုစိတ်ဆိုးနေတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူ့တပည့်တစ်ယောက် အိမ်ပြန်လာတော့ နဖူးမှာ ဘုသီးကြီးနဲ့ ပြီးတော့ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကလည်း ပိတ်နေတယ်လေ။ မေးကြည့်တော့မှ ရှင့်နောက်လိုက်ရင်းနဲ့ ဖြစ်ခဲ့တာလို့ပြောတော့ ကိုဗလ,က စိတ်ဆိုးနေတာ။

“ဟားဟာ ...”

“ဘာရယ်တာတုန်း။ ရှင့်ကို ကိုဗလ ထိုးလိမ့်မယ်။ အရမ်း မရယ်ပြန်နဲ့”

“အွန် ... ဘာကိစ္စထိုးရမှာတုန်း”

“သိဘူး ... အဲဒါတော့”

“အဲဒါဆိုလည်းပြီးရော ...”

သူဝုန်းခနဲ ထရပ်တော့ သူမ ကျွန်တော့်လက်ကိုလှမ်းဆွဲပါသည်။

“အလကားစတာ ...”

“အာ ... ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး”

“တစ်ချိန်ပြီးရင် ကျွန်မတို့ ကန်တင်းသွားမယ်လေ။ ပြီးတော့ ရှင့်ကို ကျွန်မပြောစရာစကားတွေလည်းရှိတယ်”

ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သွားသော အခြေအနေတစ်ခုလုံးကို သူ အံ့ဩမှင်တက်နေမိသည်။ သူ့လက်ကိုဆွဲလိုက်သော သူမ၏ ဟန်ပန်အချို့ ပြီးတော့ ကန်တင်းသွားရအောင်ဟု စကားဆိုလာသော သူမ၏အသွင်။

အရာအားလုံးကို သူ့နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်ပင် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရ သည်။ အောင်ခိုင်နှင့်မိုးဦးတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကတော့ မျက်စိရှေ့တွင် ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သော အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး မယုံသင်္ကာဟန်မျိုးဖြင့် ရှိနေခဲ့ကြသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အောင်ခိုင်နှင့် မိုးဦးတို့ရှိရာဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ ပခုံးပင် တွန့်ပြလိုက်ရတော့သည်။

ဘာမှန်းညာမှန်းမသိပေမယ့် ဒီနေ့တော့ တစ်ခုခုထူးခြားနေသည် ဟု ခံစားလိုက်ရသေးသည်။ အမှတ်မထင်သော မျက်လုံးများကိုပင် သူ ကျေးဇူးတင်ရမလို။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဧရာဝတီ၏ လွယ်အိတ်ထဲသို့ သူကြည့်လိုက်မိခြင်းကြောင့်ပင်။

ပန်းနုရောင်စာအိတ်လေးတစ်အိတ်နှင့် အခြားသောစာအုပ် သုံး လေးအုပ်ခန့်။ စိတ်ထဲကတော့ ကိုယ့်ဘာသာကို စွတ်တင်ပြီး တွေးလိုက် ရသေးသည်။ ကိုယ့်ကိုစာပြန်ပေးမလို့များ ယူလာပေးသည်လားမသိ။

ထိုသို့သော ကယောင်ချောက်ချား အတွေးများစွာဖြင့် စာသင်ချိန် တစ်ချိန်ကို သူ့ကျော်လွန်ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်ပြီး၍ ဧရာဝတီ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ခုံပေါ်တွင်တင်ထားသော စာအုပ်များကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ပြန်ထည့်ကာ အတန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက် ရလေသည်။

သူလည်း ဧရာဝတီနောက်ကို အမှီလိုက်ရန် စာအုပ်အချို့ကို သိမ်းဆည်းပြီးနောက် အောင်ခိုင်နှင့်မိုးဦးကို အပြင်ထွက်ရန် အချက်ပြ လိုက်လေသည်။ စိတ်ထဲကတော့ စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ့ကို ဧရာဝတီ လက်လှမ်းဆွဲလိုက်သည့်အချိန်တုန်းက ဗလဆိုသည့်ကောင်ကြီး မမြင် လိုက်တာလား ... ဒါမှမဟုတ် မြင်သည့်တိုင်အောင် ဘာမျှမပြောဘဲ နေခဲ့သည်လား။

ကန်တင်းရောက်သွားတော့ ဧရာဝတီအနားတွင် မည်သည့် အစောင့်မျှ ရှိမနေချေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှပင် ဧရာဝတီ သူ့ကိုပြုံးပြနေ ကြောင့် သတိထားမိလိုက်သည်။

“လာ ... ကိုရှင်းသစ် ဘာသောက်မလဲ”

“ကော်ဖီတစ်ခွက် ...”

“ဆားထည့်ဦးမှာလား”

အမှတ်မထင်မေးလာသော စားပွဲထိုးလေး၏စကားကြောင့် သူအင်တင်တင်ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ သူ့အမူအရာကိုကြည့်ပြီး ဧရာဝတီ တစ်ယောက် နုပျိုရှင်းလင်းစွာ ရယ်သွမ်းလေတော့သည်။ စားပွဲထိုးလေး မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်တော့ စပ်ဖြီးဖြီးဖြစ်နေသောကြောင့် ဧရာဝတီ တော့ လုပ်ချလိုက်ပြီဟုပဲ သတ်မှတ်လိုက်ရတော့သည်။

“ဧရာဝတီ ... နောက်တယ်နော်”

“မနောက်ပါဘူး။ ကြည်နေပါတယ်။ မနက်စောစော ကျောက်ချဉ်ခတ်လာတာ”

“အာဗျာ ...”

“ခစ်ခစ် ...”

ဖြစ်ပျက်သွားသော သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဧရာဝတီ တစ်ယောက် မျက်နှာလေးကို လက်ဖြင့်ကွယ်လျက် ဧရာဝတီဆန်စွာ ရယ်ခဲ့လေသည်။ သူလည်း ဘာဆက်ပြောရရင်ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေစဉ် စောနက မြင်နေခဲ့ရသော လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအိတ်အကြောင်းကို မေးရမည်ဟု သတိရသွားလျက် ...

“ဧရာဝတီ ...”

“ရှိန် ...”

“ကိုယ်မေးစရာရှိလို့”

“အင်း ... မေးလေ”

“လွယ်အိတ်ထဲက ...”

“လွယ်အိတ်ထဲကဆိုမှ သတိရတယ် ... ကိုရှင်းသစ်ကို ကျွန်မ ပြစရာတစ်ခုရှိတယ်။ ခဏလေး ...”

ထို့နောက် လွယ်အိတ်ထဲသို့ သူမလက်အစုံကို လျှိုသွင်းလိုက် ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ခုကိုစမ်းသည့်အသွင်ဖြင့် ရှိနေပြီး သိပ်မကြာလိုက် သော စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်း လက်ပြန်အထုတ်၌ ပန်းနုရောင်စာအိတ် လေး ပါလာခဲ့လေသည်။

“ကိုယ့်ကို ပေးတာလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ဖတ်ကြည့်”

ကိုယ့်မျက်နှာကိုမမြင်ရသောကြောင့် မည်သို့သောပုံစံမျိုး ဖြစ်သွား ခဲ့သလဲဆိုတာကိုတော့ မသိနိုင်တော့ပေ။ သို့သော် မျက်နှာပေါ်တွင် ရှိန်းဖိန်းသော ဆွဲကြောင်းတစ်ခု ဖြတ်ပြေးသွားသလို ဖြစ်သွားသည်ဆိုတာ ကိုတော့ သူသတိထားမိလိုက်လေသည်။

သူ့ရှက်သွားတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကော်ဖီရပြီ ... သောက်လိုက်ဦး”

စာကိုထုတ်ခါနီးမှ ဧရာဝတီက လောဆော်လိုက်သောကြောင့် စာကိုအရင်မဖတ်ဖြစ်သေးဘဲ ကော်ဖီကို အနည်းငယ်မွေလိုက်ပြီး တစ်ငုံလောက်သောက်ချလိုက်ပြီးတော့မှပဲ စာကိုထုတ်ယူကာ ဖြန့်လျက် ဖတ်လိုက်ရတော့သည်။

သူ့အတွက်မဟုတ်သော ထိုစာကို တုန်ယင်သောလက်အစုံဖြင့် သူဖတ်မိနေသည်။ စာဖတ်နေသည့်အချိန်မှာပဲ စိတ်ထဲတွင် မွန်းကျပ်ကာ ခံတွင်းတွင် ခြောက်သွေ့ကွဲအက်လာခဲ့သလို။

“ဧရာဝတီ ...”

“ရှန် ...”

“ဒီစာ ...”

သူမ သူ့ကို မည်သည့်စကားမျှပြန်မပြောဘဲ လက်ကာပြလေသည်။

“ကျွန်မ ... ဒီစာမျိုးရတာ အခုမှမဟုတ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ သူပေးလိုက်တိုင်း ပန်းရောင်စာအိတ်နဲ့ပဲ။ အဲဒီအတွက် ကျွန်မအနားမှာ အစောင့်တွေရှိနေတယ်ဆိုတာကို ရှင်လက်ခံလိမ့်မယ်လို့လည်း ယူဆပါတယ်။

ရှင်နောက်ကို ကိုဗလတို့လိုက်တယ်ဆိုတဲ့အတွက်လည်း သူတို့အစား ကျွန်မကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်”

“ဒီနေ့ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့က မလိုက်လာတာလဲ”

“ဒီနေ့ ဖေဖေ၊မအားဖူးလေ။ အရေးပေါ်အစည်းအဝေးတစ်ခု ရှိလို့ ရုံးကိုသွားတယ်”

“ဪ ... အဲဒါကြောင့် ဧရာဝတီ တစ်ယောက် ဒီနေ့ ရဲတင်းနေတာကိုး”

“ရဲပြီးတင်းရအောင် ကျွန်မက ပူတင်းမှမဟုတ်တာ”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

“ခစ်ခစ် ...”

“တကယ်ပါ ဧရာဝတီရယ် ကိုယ်တစ်သက်လုံး သူများတွေ ကိုပဲ ပေါက်ကရဲစကားတွေ ပြောလာခဲ့တာပါ။ အခု ဧရာဝတီနဲ့တွေ့တော့

မှပဲ လှိုမ့်ပိန်ပြီးခံနေရတော့တယ်”

သူမနှင့် သေချာစကားပြောကြည့်ပြီးတော့မှ သူမသည် လွတ်လပ်လင်းပွင့်သော ပန်းတစ်ပွင့်နှင့်ဆင်တူသည်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က တစ်သက်လုံးမစဉ်းစားမိသော ပေါက်ကရဲလေးဆယ်မေးခွန်းမျိုးကလည်း သူမခေါင်းထဲတွင် စီရီထားသလိုပင်။

“ဧရာဝတီ ...”

“ရှန် ...”

“ကိုယ့်ကော်ဖီခွက်ထဲကို ဘယ်တော့မှ ဆားထည့်ပေးမှာလဲဟင်...”

“အို ... ဖြည်းဖြည်းပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ သကြားထည့်ပြီးပဲ အရင်သောက်ထားလိုက်ပါဦး”

စကားတတ်လွန်းသော သူမကြောင့် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်သော သူကတော့ ပြုံးရုံသာ တတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

“ဒါနဲ့ ဧရာဝတီကို နှောင့်ယှက်တဲ့လူအကြောင်း ကိုယ့်ကို နည်းနည်းလောက် ပြောပြပါဦး”

“ပထမဦးဆုံးရောက်လာတဲ့ စာကနေပဲ စပြောရမှာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဧရာဝတီ ၉တန်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျောင်းကပြန်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဖေဖေမျက်နှာ မူပျက်နေတယ်ဆိုတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဖေဖေနေမကောင်းလို့လားလို့ မေးလိုက်တော့

“မဟုတ်ပါဘူး သမီး။ ခဏထိုင်ဦး သမီးကို ဖေဖေ မေးစရာ ရှိတယ်”

“ဟုတ် ... မေးလေ”

“ကျောင်းမှာ သမီးအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

“ဘာတွေများ အမှားလုပ်ခဲ့မိသေးလဲ”

“ဖေဖေမေးတာကြီးကလည်း အမှားတွေကတော့ရှိတာပေါ့၊ ဖေဖေရယ် ... ဒါပေမယ့် ဘာတွေမှားလည်းဆိုတာတော့ သမီးလည်း မမှတ်မိတော့ဘူး”

“အဲဒီမှာ ဖေဖေက ခဏဆိုပြီး လက်ကာပြတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မမျက်နှာကို သေချာစိုက်ကြည့်ပြီးတော့မှ စာလေးတစ်စောင်ကို ထုတ်ပေးတယ်”

“ဘာလဲဟင် ...”

“ဖတ်ကြည့်လိုက် သမီး”

“အစကတော့ ကျွန်မလည်း ကျောင်းကတိုင်တဲ့စာ ထင်လို့ ဖေဖေမျက်နှာကိုတောင် သေချာမကြည့်ရဲတော့ဘဲနဲ့ စာကိုယူပြီး ဖတ်လိုက်ရတယ်”

“စာထဲမှာ ရေးထားတာတွေက

“ဧရာဝတီ

ဒီနေ့ကစပြီး နှင့်ဘဝဟာ ငါ့အတွက်ပဲဖြစ်ရတော့မယ်။ နင်လုပ်ခဲ့တဲ့အမှားတွေအတွက် နင်ပေးဆပ်သင့်တာ ဒီထက်ပိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နှင့်အတွက် ကြီးမားတဲ့ပေးဆပ်မှုမျိုးတွေတော့ မဖြစ်စေရဘူး။ နင်ဟာ ငါ့ဘဝထဲကို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ဝင်လာရမယ့် ငှက်ငယ် တစ်ကောင်ပဲ။ ငါ့ရင်ဘတ်လှောင်အိမ်ကို ငါဖွင့်ထားလိုက်ပြီးပြီ။ ဒီနေ့

ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့မုဆိုးဆန်စွာနဲ့ ငါ့ငှက်ငယ်ကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစား တော့မယ်။ ရှောင်နိုင်အောင်ရှောင်ပါ။

နင်မသိနိုင်တဲ့ ထောင့်တစ်နေရာကနေ နှင့်အတွက် မျက်လုံးပေါင်း များစွာနဲ့ နှင့်ရဲ့ ရန်ကိုဖမ်းဆုပ်နေမယ်။

“စာကိုဖတ်ပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ အရမ်းကိုတုန်လှုပ်သွားခဲ့ရ တယ်။ ဖေဖေကိုလည်း နားလည်အောင်သေချာရှင်းပြရတယ်”

“ဖေဖေ ... သမီးဘာမှမလုပ်ထားပါဘူး”

“ဒါဆို ဒီစာက ဘာဖြစ်လို့ ဧရာဝတီဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ အိမ်ကို ရောက်နေရတာလဲ”

“ဖေဖေရယ် ... သမီးတကယ်ကို မသိတာပါ”

“ထားတော့။ ဖေဖေ ဗလကိုလှမ်းခေါ်ထားတယ်။ ဒီနေ့က စပြီး သမီးအနားမှာ ဖေဖေအပါအဝင် ဗလတို့အုပ်စုပါရှိနေမယ်။ အေး... ငါ့သမီးဘက်က အမှန်ဆိုရင်တော့ ဖေဖေ သမီးကို ကာကွယ်ပေးမယ်။ သမီးလုပ်ခဲ့တဲ့ အမှားအတွက်ဆိုရင်တော့”

“ဖေဖေ ကျွန်မကို ဘာစကားမှဆက်မပြောတော့ဘူး။ နေရာကပဲ ထ၊ သွားလိုက်တယ်။ ကျွန်မလည်း ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ကျိန်နောက်ထွေး နေတာနဲ့ ငိုချလိုက်မိတယ်”

“ဟူး ... ဧရာဝတီရယ် ... ကိုယ် ဧရာဝတီအစား စိတ်မော လိုက်တာ”

“အင်း ... ဟိုတလောတုန်းက ဖေဖေကပြောတယ်။ ကျောင်း ထဲမှာ သူ့မသင်္ကာတဲ့လူတစ်ယောက်ရှိတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား ... ဘယ်လိုပုံစံတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ ဆက်မပြောတော့ဘူး။ ကျွန်မဘယ်လိုမေးမေး ဖေဖေဆီက ဘာစကားမှ ထပ်မကြားရတော့ဘူး”

“အဲဒါ ... ဘယ်လိုဆက်လုပ်ဖို့စဉ်းစားထားလဲ”

“သိဘူး ...”

“ဟင် ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမှာလဲ .. လုပ်စရာမှ မရှိတာ”

“ရဲ့ကိုအကြောင်းကြားပေါ့”

“အင်း ... အကြောင်းတော့ကြားထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာမှတော့ သိပ်မထူးလာသေးဘူး”

“အဲဒါဆို ကိုယ်လည်း လိုက်ပြီးစုံစမ်းပေးမယ်လေ”

“သဘောလေ။ စစတွေ့ချင်းကတော့ ကိုဗလတို့က ရှင်လို့ ထင်ကြသေးတယ်”

“ဟုတ်လား ... အခုရော”

“အခုတော့ ဘာစိတ်ကူးပေါက်တယ်မသိဘူး။ ရှင့်အပေါ် အရင်ကလောက် မဟုတ်တော့ဘူး”

“အင်း ... ဒါလည်း တစ်မျိုးတော့ကောင်းတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် အရမ်းလည်း ကျွန်မအနားကို ကပ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့။ တော်ကြာ ဖေဖေရိပ်မိသွားတော့မှ ကျွန်မပါ ကျောင်းဆက်တက်လို့မရဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“အင်းပါ...”

“အဲဒါဆိုလဲ အတန်းပြန်တက်တော့မယ်”

“ဟင် ... ကိုးလိုးကန့်လန့်ကြီး ဒီအချိန်ရောက်တော့မှ”

“တတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကျွန်မ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အကြာကြီး မထိုင်တတ်ဘူးရှင့်”

“အဲဒါဆိုလည်း ကိုယ်လိုက်မပို့တော့ဘူး။ ကိုယ် ဒီတစ်ချိန်ပြီး မှပဲ အတန်းပြန်တက်တော့မယ်”

“ဟုတ်ပြီ။ အဲဒါဆိုလည်း ကျွန်မသွားတော့မယ်”

သူမ ဝိုင်းကနေထသွားတော့မှ ပြောစရာကျန်နေသည်ကို သတိရသွားသောကြောင့် လှမ်းအော်ပြောလိုက်ရသေးသည်။

“ဧရာဝတီ ... ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့မှ အဖြေပေး မှာလဲ”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောပါဘူး။ ရှက်လို့ထင်သည်။ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။ သူသာ စိတ်ပူရသော ရင်ခုန်မှု မျိုးဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ကန်တင်းတွင် ကျန်နေခဲ့ရလေတော့သည်။

“တီပွင့် ...”

“ဘာတုန်းဟေ”

“ယောက်ျားမယူတော့ဘူးလား”

“လာပြန်ပြီဟယ် ... မယူချင်လို့ပဲ ၄၇ နား ကပ်နေပြီ
စိတ်ကုန်ပါတယ် ယောက်ျားတွေကို”

“ဟုတ်လို့လား ... ဦးအောင်စိုးကြီးကိုရော”

“အာ ... တော်ပြီဟာ ကိုအောင်စိုးကို ငါအစတုန်းက တိုင်ပင်
တယ်ဆိုတာကလည်း နင့်အတွက်စိတ်ပူလို့။ ပြီးတော့ သူက စိတ်ပညာ
အဓိကနဲ့ နိုင်ငံခြားကနေ ဘွဲ့ယူပြီးပြန်ရောက်လာတာ မကြာသေးဘူး။
ငါနဲ့ပြန်တွေ့တော့ စကားပြောဖြစ်ရင်းကမှ နင့်အကြောင်းကို ရောက်သွား
တာ။ ပြီးတော့ သူက နင့်နဲ့စကားပြောကြည့်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ ငါ အိမ်ကို
ခေါ်လိုက်တာ။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနေ့က ငါတကယ်ကိုမအားတာ။ အဲတော့

သူလာတဲ့အချိန်မှာ ငါမရှိနေဘူး။ နင်နဲ့တွေ့သွားတယ်”

ရှည်လျားစွာရှင်းပြနေသော တီပွင့်ကိုကြည့်ပြီး သူ့ရယ်ချင် သွားခဲ့သည်။

“အင်းပါ ... တီပွင့်ကလည်း အသည်းအသန်ကြီးကို ရှင်းပြနေတော့တာပဲ”

“ဟဲ့ ... မရှင်းပြလို့ရမလား နင်ကအတင်းလိုက်ပြီး ပေးစားနေတဲ့ဟာကို”

“ဟားဟား .. အင်းပါ ကျွန်တော်က တီပွင့်ကို ချစ်လို့စတာ”

“တော်ပါဟေ ... သွားသွား နင့်ဟာနင် လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ် ငါ့အနားလာမနေနဲ့”

“ပြီးတာပဲ ... အဲဒါဆိုလဲ”

တီပွင့်ကို စလို့ဝသွားသဖြင့် သူ့အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့လေသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း ဒီနေ့တွင်တော့ အောင်ခိုင်ရော မိုးဦးပါ စောစီးစွာ နိုးနေခဲ့သည်နှင့် ကြုံကြိုက်နေခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... နိုးနေပြီလား”

“အင်း ... မင်းသောက်သံကြီးကြောင့် နိုးလာတာ”

“ကြားရလား”

“ကြားရတာပေါ့ကွ”

“အဲဒါဆိုလည်း လာကွာ .. လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်မယ်”

“မင်းကျွေးနော် ...”

“အေးပါ ... ငါမကျွေးရင် မင်းတို့နှစ်ကောင်ငတ်မယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ် ...။ လုပ်လုပ် မျက်နှာသွားသစ်”

အောင်ခိုင်နှင့် မိုးဦး နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာသစ်နေချိန်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်စရာမရှိစွာ ထိုင်နေရင်း စဉ်းစားခန်း အချို့က ဧရာဝတီအကြောင်းသို့ အတားအဆီးမရှိစွာ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

ဧရာဝတီအနားမှာ လိုက်နောက်ယှက်နေသည့်လူက ဘယ်လို လူစားမျိုးလဲ ...။ အငြိုးမကြီးရုံနှင့်တော့ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ဒုက္ခပေးဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်ကူ။ စဉ်းစားရင်းနှင့်ပင် အသက်ရှူကျပ်လာသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း ချလိုက်ရင်းက အတွေးတချို့ကို ထိုသက်ပြင်းနှင့်အတူ လွင့်ပါစေခဲ့လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငသစ် ဘာတွေသက်ပြင်းချနေတာလဲ...။ မင်းကို ငါ ရေချိုးခန်းထဲကနေ ချောင်းကြည့်နေတာ အတော်ကြာသွားပြီ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ဧရာဝတီအကြောင်းက ငါ့ခေါင်းထဲကို ရောက်လာလို့ပါ”

“မင်းတို့ကိစ္စကြီးကလည်းကွာ ...”

စကားသံနှင့်အတူ မိုးဦးပါရောက်လာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် တစ်စပ်တည်းလိုပင် ...

“ငါတို့ ဒီနေ့အားနေတာပဲ ... ဧရာဝတီတို့အိမ်နားမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်ရအောင်”

“ဟာ ... မိုးဦး မင်းခေါင်းကြီးကကွာ တော်တော်လည်း

စဉ်းစားတတ်တာပဲ ... ငါမင်းကို လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်တိုက်ပါမယ်ကွာ
....”

“ဟာ ... မင်းကလည်း လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ မုန့်နဲ့တော့
လုပ်လိုက်ကွာ ... လက်ဘက်ရည်နှစ်ခွက်တော့ ငါလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
သောက်နိုင်မှာလဲ...”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ... အောင်ခိုင်ကို တိုက်လိုက်။”

“မရပါ ... တစ်ယောက်ကို လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့်နဲ့ ဧည့်ခံမှ
လိုက်မယ်။”

ပါးစပ်လှုပ်ရုံလေးတင် တော်တော်ငတ်တဲ့ကောင်တွေ ဟုပြော
လိုက်မိသည်။

ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိပေ။ ဧရာဝတီ အိမ်နားကိုသွားရမည်ဖြစ်သော
ကြောင့်လားမပြောတတ် ... သူ့ခြေလှမ်းများစွာက အရင်ကထက် ပို၍
တက်ကြွမြန်ဆန်နေသလိုပင်။

ဧရာဝတီတို့အိမ်နားကိုရောက်သွားတော့မှ လာမိတာ မှားမှန်း
သိလိုက်ရတော့သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဋ္ဌေးရပ်ကွက် ဖြစ်
သောကြောင့်ထင်သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုသည်မှာ ရပ်ကွက်တစ်ခု
လုံးမှာမှ တစ်ဆိုင်ပဲရှိသောကြောင့်ပင်။ ရှိသည့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလည်း
လမ်းထိပ်တွင် ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းထိပ်မှထိုင်ကြည့်လျှင်လည်း ဧရာဝတီတို့အိမ်ကို မည်သည့်
နည်းနှင့်မျှ မြင်ဖို့လမ်းမရှိပေ။ ရောက်လာမှတော့ မထူးတော့ဘူးဟု
ယူဆကာ ထိုဆိုင်တွင်သာ ထိုင်လိုက်ရတော့သည်။ အောင်ခိုင်ကတော့

အားပေးစကားပြောရှာပါသည်။ ဧရာဝတီကို နှောင့်ယှက်တဲ့လူကို
ကံကောင်းရင် မင်းတွေ့ရတာပေါ့တဲ့။

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်ပါသည်။ အဲဒီစိတ်တစ်ခုကြောင့်လည်း
လူရှင်းသော ထိုဆိုင်လေးတွင် ထိုင်ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့
သုံးယောက်အပါ ဆိုင်ထဲတွင် လူငါးယောက်သာရှိသည်။ စားပွဲထိုး
ကောင်လေးအချို့ကလည်း ပျင်းရိမှုကိုခါးဆန့်ကာ ခြေဆင်းလျက် ထိုင်နေ
ကြသည်။

“ညီလေးရေ ... လက်ဖက်ရည်သုံးခွက်လုပ်ကွာ ...”

မိုးဦး၏အော်သံအဆုံးတွင် ကောင်လေးတစ်ယောက် မထချင်
ထချင်နှင့် ထ,လာကာ ဘာသောက်လို့လဲဟု အစကပြန်မေးလေသည်။

“လက်ဖက်ရည်သုံးခွက် ... လန်ဒန်တစ်ပွဲ”

“ခဏလေး”

စောင့်ကြီးအောင်ကြီးပြောသွားသော စားပွဲထိုးကောင်လေး၏
စကားအဆုံးတွင် အောင်ခိုင်ထံမှ ခနဲသောစကားအချို့ ထွက်လာလေ
သည်။

“စိတ်ဆိုးသွားလားမသိဘူးနော် ...။ လက်ဖက်ရည်လာချရင်
တော့ တောင်းပန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“ဟားဟား ... တော်ပါတော့ အောင်ခိုင်ရယ်”

မိုးဦးက ...

“ဟေ့ကောင် ... ငါထင်တာ ဒီဆိုင်မှာ သောက်မယ့်သူ
မရှိလောက်ဘူးကွ”

“မင်းက ဘာကိုကြည့်ပြီးပြောတာတုန်း”

“ငသစ်မင်းကလည်း ... ဆိုင်အနေအထားကိုကြည့်ကွာ ... လာဖွင့်တဲ့ရပ်ကွက်က သူဌေးရပ်ကွက် ... ပြီးတော့ ဒီနားမှာ ဘတ်(စ်) ကားဂိတ်လည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တတ် တဲ့ လူတန်းစားမျိုးကလည်း ဒီလိုဆိုင်ကို လာထိုင်မယ်ထင်ဘူး”

“အဲဒါတော့ဟုတ်တယ် ငသစ်ရ ... အစတုန်းကတော့ ထိုင်တဲ့လူတွေဘာတွေ ရှိရင်ရှိလိမ့်မယ်ကွ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေလို ဆက်ဆံရေးကောင်းပုံမျိုးကြောင့်ပဲ လာမထိုင်ကြတော့တာလားမသိဘူး”

“မပြောတတ်တော့ပါဘူးကွာ ... လောလောဆယ်တော့ ငါတို့ပဲ ရှိတာလားမသိဘူး”

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပြောပြီးပြီးချင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် လောက်တော့ စောင်းငဲ့ကြည့်ဖြစ်လိုက်သည်။

ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် သူတို့ထိုင်နေသော ဝိုင်းနှင့် သူတို့လို လူငယ်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသောဝိုင်း စုစုပေါင်း နှစ်ဝိုင်းသာရှိနေခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဝိုင်းကိုယ်ပြန်အလှည့်တွင် လက်ဖက်ရည်လာချသော လက်အစုံကို ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ သူသတိပြုမိသွားခဲ့သည်။ စားပွဲထိုး တစ်ယောက်၏ သွယ်လျမှုမျိုးမဟုတ်သော ဖြူစင်သည့်လက်အစုံကို သူ့သတိပြုမိသွားခဲ့သည်။

ထိုကြောင့် လက်မှတဆင့် မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်မိသောအခါ မာကျောသွယ်ပျောင်းသော မျက်နှာပြင်ကို သူမြင်လိုက်ရလေသည်။

စောစောက သူတို့ဝိုင်းကိုလာမေးသော စားပွဲထိုးမဟုတ်ဘဲ

ခပ်သန့်သန့် လူကြီးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ လူကြီးဟု ဆိုလိုက်သော်လည်း သူတို့ထက်ကြီးမှ လေးနှစ်လောက်သာ ရှိမည်ထင်ရသည်။ အောင်ခိုင် ကတော့ ရွဲဖြစ်အောင်ရွဲလိုက်သေးသည်။

“အစ်ကိုကြီး ... စောနက ညီလေးတို့ လက်ဖက်ရည် မှာလိုက်တာ စိတ်များဆိုးသွားသလား”

အောင်ခိုင်၏အမေးစကားကို ထိုလူကြီးက မာဆတ်ဆတ်ပင် ပြန်ဖြေလေသည်။

“မလိုပါဘူး”

ထိုလူကြီး၏ ပြတ်သားလှသောစကားကြောင့် သူတို့ ဘာပြန် ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

သူလည်း မနေနိုင်တော့ပဲ ...

“အစ်ကို ... ကျွန်တော်တို့က *customer* တွေလေ။နည်းနည်း လောက်တော့ ယဉ်ကျေးမှုရှိစွာနဲ့ ဆက်ဆံပါလား”

“မလိုပါဘူး”

မိုးဦးက သူ့ပေါင်ကို လက်ဖြင့်ကုတ်လေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကလည်း အခြေအတင်ဖြစ်မည်စိုးသောကြောင့် ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ နေလိုက်မိတော့သည်။ ဒါတောင် ထိုလူကြီးက ကျေနပ်သည့်အသွင် မပေါ်။ သူ့ကို ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ ပြီးတော့မှ ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ကောင်တာပေါ်သို့ သွားပြန်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

စိတ်ထဲကတော့ စဉ်းစားမိသေးသည်။ သူဖတ်ဖူးသော မင်းသိင်္ခ ဝတ္ထုထဲကလို လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ခွက်ထက်ပိုမမှာရ၊ စကားကျယ်ကျယ်

မပြောရဆိုသော စည်းကမ်းတင်းကျပ်သည့်ဆိုင်များ ဖြစ်နေလေမလားဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်ကြည့်မိလိုက်သေးသည်။

လက်ဖက်ရည်ညှစ်ချက်ကတော့ ကမ်းကုန်ပင်။ မေ့ပြီးများ မေ့မိလို့လားဆိုပြီး လက်ဖက်ရည်ကို မွှေလိုက်သေးသည်။ ထပ်သောက်ကြည့်တော့လည်း ဘာမှထူးမလာပေ။ အောင်ခိုင်နှင့်မိုးဦးကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း ရှုံ့မဲ့သောမျက်နှာများဖြင့် လက်ဖက်ရည်ကို ကြိတ်မှိတ်မျိုချနေပုံ ရလေသည်။

အောင်ခိုင်က ...

“မိုးဦး မင်းပေးတဲ့အကြံကြီးက တော်တော်ဆိုးဆိုးပါကွာ”

“ငါလည်း ရောက်ဖူးတာမှမဟုတ်တာ။ ရပ်ကွက်ဆိုတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိမယ်ထင်တာပေါ့ကွ”

“ဟေ့ကောင် .. ငသစ်”

“ဘာတုန်း”

“သွားမယ်ကွာ ... မင်းရဲ့ ဧရာဝတီကိုလည်း မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီဆိုင်ကိုလည်း ကြာကြာထိုင်ရင် ခဲနဲ့ထုချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာတော့မယ်”

“အေးပါကွာ ... ငါတို့ရဲ့ ကျက်သရေရှိတဲ့ မနက်ခင်းလေး တစ်ခုကတော့ သုံးစားလို့မရတဲ့ လက်ဖက်ရည်သုံးခွက်ကြောင့် ပျက်စီးသွားခဲ့ရပြီပေါ့”

“ပိုက်ဆံရှင်းမယ် ...”

သူအော်လိုက်သော စကားအဆုံးတွင် စားပွဲထိုးရော ပိုင်ရှင်ပါ ရောက်မလာပေ။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသောကြောင့် ကောင်တာသို့ လှမ်းသွားလိုက်ပြီး ...

“ဒီမှာ ... ခင်ဗျားတို့ဆိုင်က ဆက်ဆံရေးက သေလုမျောပါးပဲ... လက်ဖက်ရည်မှာတော့လည်း စောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနဲ့ ... ပိုက်ဆံရှင်းမယ်ပြောတော့လည်း မလာဘူး။ ဘာတွေလဲဗျ ...”

သူပြောလိုက်သောစကားအဆုံးတွင် ထိုလူကြီးထံမှ အပြုံးတချို့ လွင့်စဉ်ကျလာသည်ကို ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုပင် ... သူထိုင်နေသော ကောင်တာခုံဝန်းကျင်သို့ အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင် ...”

သူရှေ့တံလိုက်သောအသံကြောင့် ထိုလူကြီးက ဘာလဲ ဆိုသည့် အသွင်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်လေသည်။

သူလည်း ပိုက်ဆံကိုကောင်တာပေါ်သို့ ပစ်တင်ထားခဲ့ပြီး ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ဆိုင်ရှေ့တွင် မိုးဦးနှင့် အောင်ခိုင်က ဘာဖြစ်တာလဲ ဆိုသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့် ခေါင်းစပ်ပြလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... သူ့အံ့ဆွဲထဲကို ငါကြည့်မိလိုက်တယ်ကွ”

“ဟုတ်လား ... ဘာတွေလဲ ...”

“ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိဘူး”

“အာကွာ ... မင်းကလည်း ဒီလောက်ဆက်ဆံရေးမကောင်းတဲ့ ဆိုင်ကို ဘယ်လိုလူက လာသောက်မှာလဲကွ။ အဲဒါကြောင့် ပိုက်ဆံ

မရှိတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အောင်ခိုင်ရော မိုးဦးပါ တစ်ယောက်ပခုံး တစ်ယောက်ဖက်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

အံ့ဆွဲထဲတွင် သူမြင်လိုက်ရသည်က ပန်းရောင်ဖဲကြိုးတွေ ချည်နှောင်ထားသော ဓားရှည်နှစ်လက်ပင်ဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲ ကလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ပူပင်သောလှိုင်းတချို့ ယှက်နှယ်သွားခဲ့ လေသည်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ့ငြိမ်သက်နွေးထွေးစွာ စဉ်းစား ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ အောင်ခိုင်နှင့် မိုးဦး နှစ်ယောက်စလုံး ကတော့ အရေမရအဖတ်မရ စကားတွေကိုသာပြောဆိုပြီး လိုက်ပါလာခဲ့ တော့သည်။

ဆောင်းဝင်ကာစ ဖြစ်သောကြောင့်လား မပြောတတ်။ နှင်းငွေ နှင်းမြူတို့က မြေပြင်ပေါ်သို့ ကြွဆင်းနေခဲ့လေသည်။ သူ့ရောက် စေချင်သော ကျောင်းဖွင့်ရက်ကို ရောက်လာခဲ့သောကြောင့် ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်နေလျက်ကြားကပင် စောစီးစွာထကာ ရေမိုးချိုးလျက် အောင်ခိုင်နှင့် မိုးဦး နှစ်ယောက်စလုံးကိုမစောင့်ဘဲ ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထူးဆန်းစွာပင် အခန်းထဲ၌ ဧရာဝတီရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။ အပြင်တွင်လည်း ဧရာဝတီကိုစောင့်နေသော အစောင့်အချို့ကို မတွေ့ရပေ။ ထူးတော့ထူးဆန်းသည်ဟု သတ်မှတ်ကာ သူမအနားမှ ခုံတစ်ခုံတွင် သွားထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဧရာဝတီ ... ဒီနေ့အစောကြီးပဲနော် ...”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ဖေဖေအလုပ်ကိစ္စ အရေးတကြီး ပေါ်လာတာနဲ့ ကျွန်မကို ကျောင်းအစောကြီးလိုက်ပို့ပြီး ဖေဖေက ဆက်သွားတာ”

“အစောင့်တွေလည်း မတွေ့ရဘူးနော်”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ... ဘာကိစ္စရှိလဲမသိဘူး ဖေဖေ ခေါ်သွားတယ်”

“ဪ ...

ဒါနဲ့ မနေ့က ကိုယ် ဧရာဝတီတို့လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာတောင် လာထိုင်သေးတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်အချိန်တုန်း”

“ကိုးနာရီလောက်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ကိုယ်လည်း တစ်ခါမှ ရောက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူးလေ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိမယ်ထင်လို့ လာရင်း ကမှ လမ်းထိပ်မှာ တစ်ဆိုင်တည်းရှိတယ်ဆိုတာသိရတာ။ လက်ဖက်ရည် ကလည်းညှို့ ဆက်ဆံရေးကလည်း မကောင်းဘူး။ အဲဒါကြောင့် အဲဒီဆိုင် မှာ ထိုင်တဲ့လူမရှိတာ”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ကိုဗလတို့နဲ့တောင် တစ်ခါ စကားများ ဖူးသေးတယ်။ နောက်ပိုင်း ကိုဗလနဲ့ သူ့တပည့်တွေ ဘယ်သူမှ မထိုင်ကြ တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ရပ်ကွက်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တဲ့လူ သိပ်မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလိုရပ်ကွက်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လာဖွင့် တာလဲ မသိဘူး”

“မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ ... ဒီလူရူးများ ရူးနေလားတောင် မသိဘူး”

“ခစ်ခစ် ...”

“ဧရာဝတီ ...”

“ရှင် ...”

“ဒီနေ့ရော စာရောက်သေးလား”

“အင်း ...”

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ သိပ်မပိုတော့ဘူး ဆိုပြီးတော့...”

“ဒါကတော့ ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမှာလဲ။ သူ့ဟာသူ ပို့တဲ့ဟာကို ကျွန်မက ဖြည်းဖြည်းပို့ပါရှင်လို့ သွားပြောလို့ရတာမှ မဟုတ်တဲ့ ဟာကို”

“အာ ... မဟုတ်ပါဘူး ကိုယ်ကစိတ်ပူလို့ပြောတာပါ”

“တော်ပါ ... ကျွန်မတောင် ဘာမှမဖြစ်တာ ရှင်ကဘာလို့ စိတ်ပူနေတာလဲ”

“ဧရာဝတီကို ချစ်လို့ပေါ့”

“ဒါပဲ လာလာပြောနေတယ်။ ဘာမှန်းမသိတဲ့ လူက အကြမ်း နည်းနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တယ်။ ရှင်က အနုနည်းနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တယ် ဘာထူး တုန်း အတူတူပဲ”

“ဟားဟာ ... ကိုယ်က ခြိမ်းခြောက်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ဧရာဝတီ ရယ် ... ကိုယ်က တကယ်ချစ်တာပါ”

“တော်ပါ ...။ ဒါနဲ့ ... ရှင် စကားပဲပြောပြီး အငွေမထုတ်ဘဲ နေလို့ရမလား”

“ဟင် ...”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ရှင်က စကားပဲပြောတာမဟုတ်ဘူး။ အငွေပါထုတ်နေတာ ...”

“အာ ...”

သူမ,ပြောလိုက်မှပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆန်းစစ်ရတော့သည်။

စကားပြောလိုက်တိုင်း အာဠေတွေထွက်နေလေသည်။

“အာ ... ဧရာဝတီကလည်း ဆောင်းတွင်းရောက်ပြီလေ။ အေးလို့ထွက်တာပေါ့”

“အေးတဲ့အချိန်မှာ စကားပြောရင် ပါးစပ်က အာဠေတွေထွက် တယ်လို့ ရှင့်ကိုဘယ်သူပြောတုန်း”

“အာ ... ဧရာဝတီကလည်း ဧရာဝတီရော စကားပြောရင် အာဠေထွက်ဘူးလို့လား ...”

“မထွက်ဖူးဘူးလို့ မပြောပါဘူး။ အေးတိုင်းထွက်တာမှ မဟုတ် တာ”

“အာ ... ”

“ဒါဆို ရှင့်ကို ကျွန်မပြောပြမယ်။ အရမ်းအေးတဲ့ မြောက် ဝင်ရိုးစွန်းဒေသမှာ စကားပြောရင် ပါးစပ်က အာဠေထွက်ဘူး။အဲဒါကျ တော့ ရှင်ဘယ်လို ဖြေရှင်းမတုန်း”

ပေါက်တီးပေါက်ရှာမေးလွန်းသော သူမ၊မေးခွန်းကြောင့် သူ အနည်းငယ် ခေါင်းကုတ်လိုက်ရတော့သည်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေး တစ်ဦးက ဉာဏ်စမ်းသလိုမေးလာသောကြောင့် မဖြေနိုင်ရင်လည်း မကောင်း။ ဖြေနိုင်ဖို့ကြပြန်တော့လည်း ထိုသို့သော လက်ပေါက်ကတ် သည့် အမေးအဖြေမျိုး မည်သည့်အချိန်ကမျှ မကြားခဲ့ဘူးခြင်းက တစ်ကြောင်းဖြစ်နေသောကြောင့် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ကုတ်ရင်း သူမစိတ်ပြောင်းသွားစေရန် ပြုံးပြလိုက်ရလေသည်။

“သွားပါ ... မသိရင်မသိဘူးပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ အလကား နေရင်း လူကိုလာလာပြီး ပြုံးပြနေတာလဲ”

“ကဲကွာ ... ကိုယ်အရုံးပေးပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာတော့ ပြောပြပါဦး”

“ဟွန်း ... အရုံးပေးပါတယ်ပဲရှိရသေးတယ်။ မသိရင် မသိဘူး ပေါ့”

“ရော် ... မသိပါဘူးဆိုနေမှ ...”

“ဒါဆိုသေချာမှတ်ထား ပြောပြမယ်။ အေးတဲ့အချိန်မှာ စကား ပြောရင် ပါးစပ်က အာဠေထွက်တာမြင်ရတာက ကိုယ့်ခံတွင်းက ထွက်လာ တဲ့လေပူနဲ့ အေးမြတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်လေထုထဲမှာ လွင့်ပျံနေတဲ့ ဖုန်အမှုန် တွေနဲ့ ရောယှက်သွားလို့ .. ဒါပေမယ့် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းဒေသက လေထု က သန့်စင်လွန်းတာကြောင့် အမှုန်တွေရှိမနေဘူး။ အဲဒါကြောင့် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းမှာစကားပြောရင် ပါးစပ်ကအာဠေထွက်ဘူး”

“ဪ ... ”

သူ့ပါးစပ်မှထွက်သွားခဲ့ရသည့် ဪ သည် ဌာန်ကရိုဏ်း မကျမှန်းသိသော်လည်း အောင်သက်သက်နှင့်ပင် ဪ လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမ သူ့ကိုရှင်းပြနေစဉ်အတွင်း အတန်းထဲသို့ လူတချို့ ရောက်ရှိ လာပြီဖြစ်သည်။ အဆင်ပြေနေသော သူတို့နှစ်ယောက် ကိုကြည့်ပြီး တချို့ကလည်း ပြုံးစိစိလုပ်ကြသည်။ တချို့ကလည်း ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် ရှိကြလေသည်။

ထိုစဉ် အောင်ခိုင်နှင့်မိုးဦးတို့၏ ကျယ်လောင်သော အော်ဟစ်သံ နှင့်အတူ အတန်းထဲဝင်လာသည်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဧရာဝတီကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ထိုင်နေရာမှထကာ သူတို့အတန်းနားရှိရာသို့ သွားလိုက်ရလေသည်။

“မင်းကွာ ... တော်တော် သောက်ကျင့်ယုတ်တဲ့ကောင်ပဲ ... ငါတို့ကိုမစောင့်ဘဲ ဒိုးသွားတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... ငါအစောကြီးနိုးနေလို့ပါကွာ မင်းတို့ ကလည်း ...”

“မင်းသွားတာကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ငါတို့အတွက်ကွာ ဘတ်(စ်)ကားခလေး ထားပေးခဲ့ရင်တောင် အဆင်ပြေပါတယ်။ အခုဟာ က ...”

“ဟာ ... အေး ဟုတ်သားပဲကွာ။ မင်းတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး ဆိုတာ ငါမေ့သွားတယ်။ တကယ်တော့ ငါ့မှာလည်း ပိုက်ဆံငါးရာပဲ ရှိတော့တာကွ ... ဒါနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းလို့ ပိုက်ဆံတစ်ရာ မရှိတဲ့ကောင်တွေ ကျောင်းကိုဘာနဲ့ ရောက်လာကြတုန်း”

“တီပွင့်ဆီကနေ တောင်းရတာပေါ့ကွာ ... ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့ မလဲ”

“မင်းတို့ကလည်း အဲလိုမပြောပါနဲ့ ငါ့ကြီးဒေါ်ကြီးက သဘော ကောင်းပါတယ်ကွာ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒါကြောင့်လဲ ပိုက်ဆံနှစ်ရာကို ကျေကျေ နပ်နပ်ကြီး ငါတို့ကိုထုတ်ပေးတာပေါ့”

“လာကွာ ... ငါ့သစ် ငါတို့ကို လက်ဖက်ရည်လိုက်တိုက်”

“တိုက်တာကတော့ ဟုတ်တယ်ကွ ... ငါ့မှာ ပိုက်ဆံလေးရာပဲ ကျန်တော့တယ်”

“အာကွာ ... ဒါဆိုလည်း ထုံးစံအတိုင်း မင်းရဲ့မွေးရာပါ ပညာနဲ့ပဲ ငါတို့လုပ်စားကြတာပေါ့ကွာ ... မကောင်းဘူးလား”

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ မကောင်းဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမှ မလုပ်ရင်လည်း ငါတို့လက်ဖက်ရည်ဖိုးမရှိဘူး”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ ငါ့သစ်ရ ... မင်းမှမကယ်ရင် ငါတို့ ဘဝတွေ”

အောင်ခိုင်စကားဆုံးအောင်မပြောခင် သူ့အရင် လက်ကာပြ လိုက်ပြီး သဘောတူကြောင်းထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညှိတ် ပြလိုက်ရသည်။

ထိုအခါကျမှ ကျေနပ်သွားသောကြောင့်လားမသိ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ယောက်ပန်းတစ်ယောက်ဖက်ပြီး ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ကာ ထွက်သွား လေတော့သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး သဘော ထားကာ လက်ဘက်ရည်သုံးခွက်နှင့် စားချင်သည်များကို အရင်မှာစား ထားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက် ယုံကြည်သည်မသိ။ အတင်းကိုမှာနေသည့်ဖြစ်ချင်းပင်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... သောက်ရမ်းတွေလည်း စွတ်စွတ် မှာမနေနဲ့ အဆင်မပြေမှ ငါးပါးမှောက်နေမယ်နော် ...”

“အာ ... မင်းပိုင်နေတာပဲကွာ အဆင်ပြေမှာပေါ့ကွာ...”

“ဟ ... မတော်လို့ ငါဘာမှမမြင်တော့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒီအခါကျတော့လည်း ပြေးရုံပေါ့ .. ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

မှာထားသည်များကို စားပြီးသောက်ပြီး ကုန်သွားသောအခါ မိုးဦးတစ်ယောက် သူတို့စားထားသည်များကိုရှင်းရန် လူလိုက်ရှာပါတော့

သည်။ သူကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မယုံသောကြောင့်လည်းပါသည်။ မိုးဦးနှင့်အောင်ခိုင်ကို အပြည့်အဝ အယုံအကြည်မရှိခြင်းကြောင့်လည်း ပါသည်။ မှာထားသည်များကို တစ်စက်မှပင် ထိဖို့မကြိုးစားသေးပေ။

ထိုစဉ် သူတို့ဝိုင်းသို့ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လူတစ်ယောက် လာထိုင် လေသည်။ ကြည့်ရသည့်ပုံစံကတော့ ကျောင်းထဲက ဟုတ်ဟန်မတူ။ အောင်ခိုင်က ...

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ မသိဘူး”

“ဟို .. ဟို မိုးဦးဆိုတဲ့ ကောင်လေးက လွှတ်လိုက်လို့ပါ ... ဒီကဆရာက အကြားအမြင်ရနေတယ်ပြောလို့”

“အော် ... ဟုတ်ပါတယ် ... သူ့နာမည်က ဆရာရှင်းသစ် တဲ့ ... ခင်ဗျားအခက်အခဲတွေကို ဘယ်လိုကူညီဖြေရှင်းပေးရမလဲ ... ဆရာကိုပြောလိုက်”

“ဟို .. ဟို ... ”

သူ့ရှေ့မှာထိုင်နေသော ထိုလူ အထစ်အထစ်ဖြစ်နေသော အချိန်တွင်း သူကလက်ကာပြပြီး ထိုလူ၏လက်တွင်ကိုင်ထားသော အိတ်ကိုကြည့် လိုက်မိသည်။

“ခင်ဗျားအိတ်ထဲမှာ ဆောက်တွေပါတာပဲ ... ခင်ဗျားက လက်သမားဆရာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကျောင်းဆောင်တံခါးအချို့ ပျက်နေလို့ ပြင်ဖို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုပြောထားလို့ပါ”

“ဪ ... ဪ ... ”

“ကဲ ... ပြောပါဦး .. ခင်ဗျားဘာသိချင်တုန်း”

“ကျွန်တော် ဒီကျောင်းက ဆရာမလေး ပွင့်ဝါကိုချစ်နေတာ ကြာပါပြီ။ အဲဒါ သူနဲ့ အဆင်ပြေလား မပြေမလား ...”

ထိုလူ၏စကားဆုံးတော့ ထိုသူ့ရုပ်ကို သူ့သေချာစွာ အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။

အသက်သိပ်ကြီးပုံမရသေးသော ထိုလူ၏မျက်နှာသွင်ပြင်ပေါ်တွင် လူငယ်ဆန်သော ရှက်ခြင်းတရားကို သူ့ရှာဖွေတွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

တစ်စပ်တည်းပင် ထိုလူက ...

“အခုလည်း ပွင့်ဝါက ကျွန်တော့်ကို တံခါးပြင်ပေးဖို့ အကူအညီ တောင်းရင်းကနေ လာဖြစ်တာပါ။ အဲဒါ တံခါးတွေအားလုံး ပြင်ပေးပြီး သွားရင် ပွင့်ဝါနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အဆင်ပြေမပြေလေး ဆရာ ကြိုမြင်တာလေး ကို ပြောပြပါဆရာရယ် ...”

“ခင်ဗျားက ဘာအလုပ်လုပ်လဲ ...”

“ကျွန်တော် ဘွဲ့ရပြီးပါပြီ။ အင်ဂျင်နီယာကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေပါတယ်”

“ခင်ဗျားကလည်း အင်ဂျင်နီယာတောင်ဖြစ်နေမှတော့ ဒီမှာလာပြီး တံခါးလာပြင်စရာလား”

“ဆရာရယ် ... ပွင့်ဝါလေး အကူအညီတောင်းလို့ပါဆို”

“ခင်ဗျား အင်ဂျင်နီယာလုပ်တော့ လစာဘယ်လောက်ရတုန်း”

“နှစ်သိန်းပါဆရာ ...”

“ခင်ဗျားဗျာ ... ပေါက်ကရလေးဆယ် တော်တော်လုပ်တာပဲ”

“ခင်ဗျားပုံစံကြီးနဲ့ ဒီလိုဝတ်စားပြီး လာစရာလား”

“ပွင့်ဝါက ကျွန်တော်ဘာလုပ်လဲဆိုတာ သေချာမသိပါဘူး။ သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ အမှတ်တမဲ့ကနေ ခင်ဖြစ်သွားတာပါ။ အဲတုန်းက သူကမေးတော့ ကျွန်တော်လည်း ပါးစပ်ထဲရှိရာလျှောက်ပြောရင်းကနေ လက်သမားအလုပ် လုပ်စားတာပါဆိုပြီးပြောလိုက်မိရာကနေ စတာပါပဲ”

“ဟားဟား ...”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုပြောပြမယ်။ ခင်ဗျား ကူညီစရာရှိတာတွေ အေးဆေးကူညီ ... ကျွန်တော်ပြောနိုင်တာတစ်ခုရှိတယ်။ ဒီနေ့ဖြစ်မဖြစ် တော့ ကျိန်းသေမသိဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအမှန်အတိုင်းပြောပြပြီးတော့ ချစ်ခွင့်ပန်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ပွင့်ဝါက ခင်ဗျားကို ချစ်တယ် လို့ ပြန်ပြောလိမ့်မယ်”

“ဟာ ... တကယ်ပြောတာလား ဆရာ ...”

“တကယ်ပြောတာပေါ့ဗျာ ... ခင်ဗျားကို ကျုပ်က လိမ်စရာ လား”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဆရာရယ် ... ကျွန်တော် အားပိုရှိ သွားပြီ”

“ရပါတယ် ... မလိုပါဘူးဗျာ”

“ဆရာ ... ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကန်တော့ခဲ့ရမလဲ”

“ငါးရာ ...”

“တစ်ထောင်ယူပါ ဆရာ ...”

“အာ ... ရတယ် မလိုဘူး။ ငါးရာပဲ ထားခဲ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာရယ် ...”

ထိုလူကြီး သူတို့ရှေ့မှထွက်သွားတော့ အောင်ခိုင်က သူ့ကို

လက်တို့ပြီးပြောလာတယ်။

“အချစ်ဆိုတာ လူသားတိုင်းကို ရုပ်ရောနာမ်ပါ ပြောင်းလဲ ပစ်နိုင်တဲ့ လက်နက်ပဲ ...”

“ဟိုက် ...”

လေးနက်သယောင်ဆောင်သောစကားကြောင့် တမေ့တမောပင် အောင်ခိုင်မျက်နှာကို ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာကြည့်တာလဲဟ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... မင်းစကားက ငါ့နားထဲမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားလို့”

“အာ ... မင်းကလည်း စားနေပြန်ပြီ”

“အကောင်းပြောတာ ... အချစ်ဆိုတာ လူသားတိုင်းကို အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ မှန်တယ်ကွ ...။ အခု မင်းဆီက ငါ့အဲဒီစကားကြားရတော့မှ ငါ့စဉ်းစားလိုက်မိတာပါ”

“ဘာတွေတုန်း ...”

“ဧရာဝတီကို နှောင့်ယှက်တဲ့လူအကြောင်းပေါ့ ...”

“မင်းကလည်း ဘာမှမဆိုင်လိုက်တာကွာ ...”

“ငါပြောတာဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး”

“အေး ... ပြောကွာ ...”

“ဧရာဝတီနဲ့မတွေ့ခင်တုန်းက အဲဒီလူက အခုလိုစိတ်မျိုးလား။ သူတစ်ပါးစိတ်ဆင်းရဲအောင် အမြဲတမ်း ကြံစည်နေတတ်တဲ့ လူမျိုးလား။ ဧရာဝတီနဲ့ တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်းမှာမှ အဲလိုစိတ်မျိုး ဖြစ်လာတာလို့ရော ပြောလို့မရဘူးလား”

“အေးကွ ... အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်ကွ ...”

“ငါသိချင်တယ်ကွာ ... ဧရာဝတီကို ဘာဖြစ်လို့ အဲလိုလိုက် ပြီး နှောင့်ယှက်နေရတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရင်းကို”

သူပြောလိုက်သော စကားကြောင့် အောင်ခိုင်တစ်ယောက် ငိုငံကျ သွားခဲ့ရသည်။ ပြောမယ့်သာပြောလိုက်ရသည်။ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင် တောင်မသိသော လူတစ်ယောက်ကို သူလိုလူက မည်သို့များ သိနိုင်ပါမည် နည်း။

“အန်ကယ် ထိုင်လို့ရမလား ...”

“ဟင် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရပါတယ် ထိုင်ပါ”

ဆွဲအ၊နေခဲ့သော သူ့အစား ဝင်ပြောပေးသွားသော အောင်ခိုင် ကို သူ့ကျေးဇူးတင်ရမလိုပင်။

“အန်ကယ်ကို မှတ်မိလားမသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မှတ်မိပါတယ်”

“အန်ကယ်အိတ်ထဲမှာ ဘာတွေပါလဲဆိုတာကို မောင်ရင် သိနိုင်ပါဦးမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် သိနိုင်ပါတယ်”

“ကဲ ... ကောင်းပြီကွာ ဒါဆိုလည်း ကြည့်ကြည့်ပါဦး။ ဘာတွေများပါလဲလို့”

စကားအဆုံးတွင် ထိုလူကြီး၏အိတ်ထဲသို့ သူ့မကြည့်မိဘဲ မျက်နှာတည့်တည့် ကိုသာ သူစိုက်ကြည့်မိလေသည်။ လေးနက်

တည်ကြည်သော မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်သော သင်္ကေတအချို့ ကိုသာ သူရှာဖွေနေမိလေသည်။

“မောင်ရင် ... အန်ကယ်မျက်နှာကိုကြည့်လို့ ဘာမှမြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော် ...”

ထပ်ပြောလာသော နောက်ဆက်တွဲစကားများကြောင့် သူ့အကြည့် များကို ထိုလူကြီးအိတ်ရှိရာသို့ လွှဲပြောင်းလိုက်ရသည်။

“ဟင် ... ပန်းရောင်စာအိတ်တစ်လုံး”

ဘာဖြစ်လို့များ ပန်းရောင်သည် ခြိမ်းခြောက်မှုကို ကိုယ်စားပြု နေရသည်လဲ။

သူ့နှုတ်ဖျားမှ စကားလုံးတို့ ဆွဲအ၊နေခဲ့ရသည်။

“အန်ကယ် မောင်ရင်နဲ့ စကားအေးဆေးပြောလို့ရမလား”

သူတော်တော်နှင့် ပြန်မဖြေမိ။ နားစည်ကို ပြင်းထန်သော စကားများ လာစောင့်နေသလိုပင်။ သူ့စိတ်တို့ မှုန်ရိုမိုင်းပြသလို ဖြစ်လာ ခဲ့သည်။ တော်တော်ကြာတော့မှ ...

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်”

“ဒါဆိုလာကွာ ...။ အန်ကယ်တို့ ဂျပံဆင်နားမှာ စကား သွားပြောရအောင်”

စကားဆုံးဆုံးချင်း ထ၊သွားသော ထိုလူကြီးကြောင့် အောင်ခိုင်ကို ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့်သာ သူပြောပြခဲ့နိုင်ပြီးနောက်မှ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် လိုက်သွားလိုက်ရသည်။

ဂျပံဆင်အောက်တွင် ရှင်းမြဲသောနေရာတစ်ခုကို ရှာဖွေနေသည် ကို သူတွေ့ရလေသည်။ မည်သို့သော နှောင့်ယှက်မှုမျိုးကိုမှ သူ့မလုပ်ဖြစ်

ဘဲ သက်ငြိမ်စွာပင် သူရပ်နေလိုက်မိသည်။

စိတ်ကျေနပ်သွားသောအချိန်တွင် သူ့အား မေးဆတ်ပြပြီး နေရာတွင်ပင် ထိုင်ချလိုက်သော ထိုလူကြီး၏ အပြုအမူကြောင့် သူကိုယ်တိုင်လည်း လိုက်ပြီးထိုင်ချလိုက်ရတော့သည်။

“အန်ကယ့်နာမည်က ဦးဧရာလွင်ပါ။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ကျွန်တော် ရှင်းသစ်ပါ။”

“အန်ကယ့်မှာ တူမလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“အင်း ... အန်ကယ့်တူမလေးမှာ ထူးခြားတဲ့ စွမ်းအင်တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“အရာရာတိုင်းကို ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်တဲ့ စွမ်းအင်တချို့ပေါ့မောင်ရင် အခုလုပ်နေသလိုပေါ့ကွာ ...”

“ဗျာ ...”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်။”

အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက မောင်ရင့်ကို အန်ကယ်မေးခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ အန်ကယ့်အတွက် တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုရှိခဲ့လို့ပါ။ မောင်ရင် ဒီစွမ်းအင်ကို ဘယ်လိုရလာတာလည်းဆိုတာ အန်ကယ်သိချင်နေခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် မောင်ရင့်ဆီက ကျေနပ်လောက်စရာ အဖြေတစ်ခုခုကို အန်ကယ်မရခဲ့ဘူး။

ဆက်တိုက်ပြောသွားသောကြောင့် မောသွားသောဟန်ဖြင့် စကားကို ခဏရပ်တန့်ထားလိုက်ပြီး အဝေးတစ်နေရာကို စိုက်ကြည့်

နေလေသည်။ သူလည်း အလိုက်သိစွာပင် ဘာဆက်ပြောလာမလဲဆိုတာကို ဆက်နားထောင်နေလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် အန်ကယ့်တူမလေးဟာ သူ့ရဲ့စွမ်းအင်ကို သူ့မထိန်းနိုင်ခဲ့လို့ထင်ပါတယ် ... သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားခဲ့တာတယ်”

“ဗျာ ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ဒါဆိုအခု အဲဒီတစ်ယောက်ရော ...”

“သူဆုံးသွားရှာပြီ”

“ဪ ...”

နားထောင်နေရသော်လည်း စကားအချို့က အံဝင်ဝင်ကျမဖြစ်ဘူးဆိုတာကို အလိုလိုသိနေခဲ့ရသည်။ ဘာကိုဆိုလိုချင်မှန်းကိုတော့ သူကိုယ်တိုင် သေချာမသိခဲ့ချေ။ သို့သော်လည်း တစ်ခုခုကို ရလာနိုင်သည်ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်တစ်ခုအတွက် သူနားထောင်နေခြင်းလည်းဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်ခုခုကို လှုပ်ရှားလိုက်သောအသွင်ဖြင့် အိတ်ကပ်ထဲသို့ လက်ရောက်သွားသည်ကို သူ့မျက်ဝန်း၏ထောင့်တစ်နေရာမှနေ မြင်လိုက်ရသည်။ လက်ပြန်ထုတ်လိုက်သည့်အချိန်တွင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုပါ ကပ်လျက်ပါလာသည်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

“ကြည့်ပါဦး ... အန်ကယ်တူမလေးရဲ့ပုံလေ”

“ဟင် ...”

“ဒါ ... ဧရာဝတီ မှလား”

သူပါးစပ်မှထွက်ကျလာခဲ့သော အစီအစဉ်မကျသည့် စကားသံ

များအောက်တွင် ထိုလူကြီး၏ အေးစိမ့်သောအကြည့်တို့က သူ့ထံသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“မောင်ရင်က ... သမီးနဲ့ ခင်တာလား”

“အရမ်းကြီးလည်းမဟုတ်ပါဘူး အန်ကယ် ... ဒါပေမယ့် အတန်းထဲမှာ မြင်ဖူးနေတော့ ဘယ်သူလဲဆိုတာလောက်တော့ သိနေပါတယ်”

“အင်း ... အန်ကယ်တူမလေးက သမီးဧရာဝတီနဲ့ တော်တော်လေးကို တူတယ်။ အမွှာလို့ပြောလို့တောင်ရတဲ့ အနေအထားမှာရှိတယ်”

စိတ်အိုက်သလိုဖြစ်လာသောကြောင့် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရလိုရငြား သူ့အိတ်ထဲမှ ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူဖွာရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ကြေမွနေသောသူ့၏ဆေးလိပ်ကိုကြည့်ပြီး ထိုလူကြီးက အိတ်ထဲမှ Marlboro တစ်လိပ်ကိုထုတ်ပြီး သူ့အားတိုက်လာခဲ့လေသည်။

“ရှေ့ ... ဒီမှာသောက်ပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲအန်ကယ် ... ကျွန်တော် ဒါလေးပဲ သောက်လိုက်တော့မယ်”

“ပြီးတာပါပဲ ...။ ဆေးလိပ်ဆိုတာ ကြေမွနေရင် သောက်လို့ မကောင်းဘူး မောင်ရင်ရဲ့ ...”

သူ့ပြုံးပဲပြုံးပြလိုက်သည်။ထို့ထက်ပိုပြီး ဘာစကားမှ ဆက်မပြော ဖြစ်ကြတော့။

“အန်ကယ် ... မောင်ရင်ကို အကူအညီတောင်းစရာလေး တစ်ခုလောက်ရှိတယ်။ အကူအညီတောင်းတယ်လို့ပြောတာထက် တိုင်ပင် စရာတစ်ခုလို့ပြောရင် ပိုပြီးသင့်တော်တယ် ... ဒါကလည်း အန်ကယ်”

မသိစိတ်က မောင်ရင်ကို အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ ယုံကြည်မှု ရှိနေလို့ပါပဲ ... ပြီးတော့ အန်ကယ်သမီးရဲ့ အရေးလည်း ဖြစ်နေလေတော့ ... မောင်ရင် စိတ်ထဲမှာပဲ ထားစေချင်တယ် ...”

စိတ်ထဲမှာတော့ လက်ခနဲပင် ထိတ်ပျာသွားခဲ့ရသည်။ဧရာဝတီရဲ့ အရေးတဲ့လား ... သူ့သိနေပြီးသော ကျိန်စာ,စာမျက်နှာများကို ဖွင့်လှစ် ပေးမလို့များလား ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ကျွန်တော်ဘယ်လိုများ အကြံဉာဏ် ပေးရမလဲ။”

“ဒီလိုကွာ

.....

“ဘာတွေများ ... အရေးတကြီး တိုင်ပင်စရာတွေ ရှိလာလို့လဲ”

“ဟို ”

“ပြောပါ ... အန်ကယ်ကို ကိုယ့်ဦးလေးအရင်းလို သဘောထားပြီး တိုင်ပင်ပါ”

အရေးထဲမှ အန်ကယ်ဦးအောင်စိုးကြီးကလည်း အတင်းကို ဆွေမျိုးတော်ချင်နေတော့တာပဲဟု အချဉ်ပေါက်ပေါက်နှင့် တွေးမိလှက်သေးသည်။

အံ့မှိုင်းနေသော စိတ်အစဉ်ကို ရင်ဘတ်ထဲတွင် သိမ်းဆည်းထားပြီး သူ့အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရတော့သည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ မထင်မှတ်ဘဲ အန်ကယ်ဦးအောင်စိုးနှင့် သွားစုံလေသည်။

“ဟာ ... သား ကျောင်းကပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်ကယ် ကျွန်တော် အန်ကယ်ကို မေးစရာ တစ်ခုရှိလို့”

“အင်း ... မေးလေ”

“ဒါဆို အိမ်ထဲမဝင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်လောက် သွားထိုင်ရအောင် ...”

“အင်း ... ရပါတယ်”

ထိုသို့ဖြင့် အန်ကယ်ဦးအောင်စိုးနှင့်သူ နှစ်ယောက်တည်း လူရှင်းသော ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ကော်ဖီဆိုင်ရောက်တော့ အန်ကယ်ဦးအောင်စိုးမှပင်စ၍ မေးခွန်းထုတ်လာခဲ့လေသည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်တော်ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့အဖေနဲ့ စကားပြောဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ဆုံတာ ဒါနဲ့ဆို နှစ်ခါရှိပြီ။ ပထမတစ်ခါ တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကန်တင်းမှာ ကျွန်တော်အကြားအမြင် တကယ်ရတာဆိုပြီး စ၊နေကြတုန်း အဲလူကြီးရောက်လာပြီးတော့ သူ့အိတ်ထဲမှာ ဘာရှိတာမြင်လဲဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ် ...။

အခု ဒုတိယတစ်ခါကျတော့ ဘာရှိလဲမမေးတော့ဘဲနဲ့ သူ့တူမအကြောင်းတွေကို ဖွင့်ပြောလာခဲ့တယ်။ သူ့တူမလေးက ကျွန်တော့်လိုမျိုး ထွင်းဖောက်မြင်နေရတာတဲ့ ... ဒါပေမယ့် သွက်သွက်ခါအောင် ရူးသွားပြီး နောက်ပိုင်းမှာ အသက်ပါဆုံးသွားခဲ့တယ်တဲ့ ...”

ရှည်လျားစွာပြောပြလိုက်မိပြီးနောက် မောသွားသဖြင့် လာချပေးသွားသော ကော်ဖီကို တစ်ချက်ခြင်းမွေ့နေရင်းမှ ဆက်ပြောရမည့် စကားအချို့တို့ကို စာစီနေလိုက်သည်။

“သူ့တူမဓာတ်ပုံကို ကျွန်တော့်ကိုထုတ်ပြခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့တူမဟာ ကျွန်တော်ကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ရုပ်က ခွဲမရအောင်ကို

ဆင်တယ် ...”

“အင်း ... အဲဒါနဲ့ ...”

“အာ ... အန်ကယ့်ကိုပြောရင်းနဲ့ ကျွန်တော်ပါရှုပ်လာပြီ။”

“ဟင် ... စိတ်အေးအေးထားပြီး သေချာပြန်ပြော ...”

“ကျွန်တော်ကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးကို လိုက်ပြီးနှောင့်ယှက်တဲ့ လူ ရှိတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ဘယ်လိုများနှောင့်ယှက်တာလဲ”

ကြံရာမရတဲ့အဆုံးမှာ ဧရာဝတီဆီက တောင်းလာခဲ့သော ပန်းရောင်စာအိတ်လေးကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်းက ..

“ဖတ်သာကြည့်တော့ အန်ကယ်ဦးအောင်စိုးရယ် ...”

သူ့သာထပ်ပြောခဲ့ရင် သူ့ကိုယ်တိုင်တင်မဟုတ်ဘဲ ဦးအောင်စိုး ကိုယ်တိုင်ပါ ချာလပတ်ရမ်းတော့မည်ဆိုတာကို ကြိုတင်တွက်ဆလို့ ရနေ ခဲ့ခြင်းပင်။ စာပေးဖတ်လိုက်သောအခါ ဦးအောင်စိုး၏မျက်နှာသွင်ပြင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကိုသိနေသလို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်နေသလို ပုံစံမျိုးနှင့် စာကို အာရုံစူးစိုက်ကာဖတ်နေလေသည်။ စာဆုံးသွားသောအခါကျမှ ...

“အန်ကယ်မရှင်းတာရှိလို့ ... မေးမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေးပါ”

“ဒီစာကို ဘယ်သူပို့တာလဲ ...”

“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော်မပြောနဲ့ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်တောင် မသိခဲ့ဘူး”

“ဟုတ်လား ... ထားပါတော့ သားဆီကို ဒီစာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

ရောက်နေတာလဲ”

“ဧရာဝတီပဲ ပေးတာ”

“ဒီနေ့လာသွားတာက ဧရာဝတီရဲ့အဖေနော် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ်”

“သူက သားနဲ့ဆွေးနွေးတယ်ဆိုတာ သူ့သမီးကိစ္စမဟုတ်ဘဲ သူ့တူမကိစ္စကိုပဲ ပြောသွားတာပေါ့ ... ။ သားနဲ့ အဖြစ်အပျက်ခြင်း တူတယ် ဆိုပြီးတော့ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

“အဲဒါပဲလား ...”

“မဟုတ်ဘူး ကျန်သေးတယ် ဧရာဝတီကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေ တဲ့လူရဲ့ ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော့်ကို သူစဉ်းစားထားတဲ့ အကြံအစည်တွေ ပြောပြသွားတယ်”

“ဟုတ်လား ...”

“ဘာတွေများလဲကွယ့် ...”

“အဲဒါကတော့ လောလောဆယ် ကျွန်တော်ပြောပြလို့မရသေး ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“ဪ ... မင်းဟာကလည်းကွယ် ..”

“ကျွန်တော် မပြောပြချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး ... ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်က သူထင်ထားတာ သေချာလား မသေချာလား ကွဲကွဲပြားပြား မသိသေးလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ...၊ အဲဒီတော့ အန်ကယ်က ဘယ်လိုအကူအညီ ပေးရမလဲ”

“ကျွန်တော် ဘယ်ကနေ ဘာကိုစပြီး လုပ်ရမလည်း ဆိုတာကို အကြံပေးစေချင်လို့ပါ ... အန်ကယ်”

“အင်း ... ”

“လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ စုံစမ်းချင်သေးတယ်။ ဘာကိုစပြီး စုံစမ်းရင်ကောင်းမလဲ ဟင် ...”

“အကောင်းဆုံးကတော့ ရဲကိုအကူအညီတောင်းပေါ့ ...”

“အာ ... အန်ကယ်ဦးအောင်စိုးကလည်း ကျွန်တော့် အသိထဲမှာ ရဲမှ မရှိတာ ...”

“အာ ... ရဲဆိုတာ အသိရှိစရာမလိုဘူးလေ။ ဥပဒေကို ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဘယ်လိုအရာရှိမျိုးကိုမဆို အကူအညီတောင်းလိုရပါတယ်”

အန်ကယ်ဦးအောင်စိုးပြောတော့ လွယ်သည်။ ကိုယ့်အသိထဲမှာ လည်း ဥပဒေကျွမ်းကျင်သူဆို၍ လက်ချိုးရေလျှင်တောင် တစ်ချောင်းပြည့် မည်မထင်။

“မပွင့်ကို အကူအညီတောင်းကြည့်ပေါ့ ... မပွင့် အသိတွေထဲ မှာတော့ ရှေ့နေတွေရှိကြတာပဲ ... အကြံအဉာဏ်ကောင်းတစ်ခုလောက် တော့ ရနိုင်ပါတယ်”

“တီပွင့် ... ”

“အင်း ...”

“ဟာ ... ဟုတ်ပြီ .. ကျွန်တော် ဟိုတစ်ခါတုန်းက ရဲစခန်းမှာ ပြဿနာတစ်ခုတက်ဖူးတယ် ...။ အဲဒီက စခန်းမှူးကြီးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ခင်တယ် ... ”

“အဲဒါဆိုလည်း အဲဒီကိုသွားပြီးတော့ အကျိုးအကြောင်းပြောပြ ပြီး အကူအညီတောင်းလိုက်ပေါ့”

“ဟာ ... ဟုတ်တယ်ဗျာ ...။ ကျွန်တော်မေ့နေတာ အဲဒီကို သွားရမယ် ...။ ကြာပါတယ်ဗျာ အခုပဲသွားတော့မယ် အန်ကယ် ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေးပါလား”

“အာ ... အန်ကယ်,မအားလို့ မလိုက်တော့ပါဘူးကွာ...။ ပြန်လာတော့မှ အန်ကယ်ကို အကျိုးအကြောင်းပြန်ပြောပေါ့”

“အန်ကယ်က ကျွန်တော့်အိမ်ကိုသွားမှာမဟုတ်ဘူးလား”

“အင်းလေ ...”

“အဲဒါများ အန်ကယ်ရယ် ဘာမအားစရာရှိလို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူး မောင်ရှင်းသစ်ရဲ့ အန်ကယ်နဲ့ မပွင့် အလုပ်ကိစ္စ တစ်ခု စကားပြောဖို့ရှိတယ် ... အခုတောင် တော်တော်နောက်ကျနေပြီ”

“ရပါတယ် ... အန်ကယ် ကျွန်တော်မတားတော့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အန်ကယ်ကို ကြည့်တာနဲ့ လူကောင်းတစ်ယောက် မှန်း ကျွန်တော်ရိပ်မိနေလို့ပါ”

“မောင်ရှင်းသစ် စကားကြီးကလည်း ဘယ်လိုများပါလိမ့်”

“အလကားစတာပါ အန်ကယ်ရယ် ... ။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို တီပွင့်ကိုတော့ ယောင်လို့တောင် သွားမပြောမိပါစေနဲ့နော် ... စိတ်ပူလွန် ပြီး အမေ့ကိုပြန်ပြောနေလိမ့်ရင် ကျွန်တော်ဂွကျသွားလိမ့်မယ်”

“အေးပါကွာ ... အန်ကယ် မပြောပါဘူး စိတ်ချပါ”

“အန်ကယ် စကားမစပ် အန်ကယ်အိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံ သုံးထောင်ကို မြင်နေရတယ် ...။ ကျွန်တော့်ကို အဲဒါလေးချေးလိုက်ပါ

လား”

“ဟေ ... အဲဒါတော့မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ... ဘုရားလှူဖို့ယူလာတဲ့ ပိုက်ဆံတွေမို့ပါ ... ရော့ အန်ကယ်သတ်သတ်ပေးလိုက်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အိတ်ကပ်ထဲမှ ပိုက်ဆံသုံးထောင်ကို ထုတ်ပေးလေသည်။

ရဲစခန်းကိုရောက်သွားတော့ ရင်မောစွာနှင့်ပင် သူတွေ့ချင်သော စခန်းမှူးကို တွေ့ခွင့်မရခဲ့ချေ။ ခရိုင်အစည်းအဝေးသွားနေသည်ဟု သိရသောကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် လှည့်ပြန်လာရသေးသည်။ အဝအရောက်တွင် ...

“ဟေ့လူ ... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟာ ... အတော်ပဲ ကျွန်တော် စခန်းမှူးကြီးကိုတွေ့ချင်လို့ လာတာဗျ ...”

“စခန်းမှူး အစည်းအဝေးသွားတက်တယ် ...”

“သိတယ် .. အဲဒါကြောင့် စိတ်ပျက်ပြီး ပြန်ထွက်လာတာ”

“ဪ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ။ ကျွန်တော့်ကိုမှာထားခဲ့လေ”

“မဟုတ်ဘူးဗျ ... ကျွန်တော်က တိုင်ပင်စရာရှိတာ သူနဲ့တွေ့မှ ကို ဖြစ်မှာ ...”

“ဒါဆိုလည်း ဒီလိုလုပ် အိမ်လိပ်စာပေးလိုက်မယ် ... အိမ်ကို လိုက်သွားလိုက်ပေါ့ ... ဒီနေ့အစည်းအဝေးပြီးရင် အိမ်ပြန်မယ်လို့တော့ ပြောသံကြားတယ်”

“ဟာ ... ဒါဆိုလည်း လုပ်စမ်းပါ ကျေးဇူးပဲဗျာ။ ကျွန်တော့်

ကိစ္စက သေမလောက်ကို အရေးကြီးနေလို့”

ထိုသို့ဖြင့် သူ့ကိုမှတ်မိနေသော ရဲဘော်လေးဆီမှ စခန်းမှူးကြီး၏ နေရပ်လိပ်စာကို သူရရှိခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် အချိန်ကလည်း အတော်ကို စောနေသေးသောကြောင့် အိမ်သို့ပုံပြန်လာခဲ့ပြီး ညနေစောင်းလောက် ရောက်တော့မှ ဟိုနှစ်ကောင်ကိုခေါ်ကာ စခန်းမှူးကြီး၏အိမ်သို့ သွားတော့ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ထ ထ တံခါးဖွင့်ပေးဦးဟ”

“ဟေ့ကောင် ... ငသစ် ထလေကွာ၊ ညနေကြီးကို လာပြီး အိပ်နေတယ်”

ဆူညံလှသော အသံများကြောင့် အိပ်မက်လိုလို တကယ်လိုလို ပင် ဝေခွဲရခက်ခဲနေသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးသာ အရင်ပွင့်လာပြီး စိတ်ကတော့ လွင့်မျောလို့ကောင်းနေဆဲပင်။

“ရှင်းသစ် ... သားရေ ... တံခါးဖွင့်လေ ...။ ဒီမှာ အောင်ခိုင် တို့ ကျောင်းကပြန်လာနေပြီ”

သေချာသွားပြီ ... ဒါ အပြင်လောကမှ လက်ရှိ သူ့ကိုနိုးနေကြကြောင်း ဖြစ်သည်ဆိုမှာ သေချာသွားသောကြောင့် အိပ်မှုစုံမွှားဖြင့်ထကာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရတော့သည်။

“ဟာ ... ငသစ်ရာ ငါတို့က သေတောင်သေနေပြီထင်တာ”

“ဟယ် ... နင်တို့ကလည်း ငါ့တူကို ပေါက်ကရလေးဆယ်

လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ...”

တီပွင့်တစ်ယောက် ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိလုပ်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။

“မင်းက ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ”

“အေးလေ ... ငါနဲ့အောင်ခိုင်နဲ့ စိတ်ပူနေတာ ... ဟိုလူကြီးပဲ မင်းကိုဖမ်းသွားပြီလား ဘာလားနဲ့”

“အာ ... မင်းတို့လည်း စွတ်ပြောနေတာ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်နဲ့ ငါ့ကို နည်းနည်းလောက်တော့ ပေးပြောပါဦးဟ...”

“ပြော ... ဘာဖြစ်တာတုန်း”

“ငါ့ကိုခေါ်သွားတဲ့လူကြီးက ဧရာဝတီရဲ့အဖေ”

“ဟင် ... ”

“ဟာ ... ငသစ် ခဏလေးစောင့်ကွာနော် ... ခဏလေး ငါအိမ်သာခဏတက်မယ်ကွာ ... ငါလာမှပြောနော် ...”

“ဟာ .. မရဘူးကွာ .. ငါမစောင့်နိုင်ဘူး။ မင်းဘာသာမင်း တက်ချင်သွားတက် ... ငါ့ကိုအရင်ပြော ...”

“အောင်ခိုင် မင်းငါ့ကို သောက်ကျင့်မယုတ်နဲ့”

“မရဘူးကွာ ...”

“အာကွာ ... မင်းတို့နှစ်ကောင်ကလည်း သောက်ရေးထဲ ကိုက်နေပြန်ပြီ ... သွား မိုးဦး မင်းအိမ်သာတက်မှာမလား သွားတက် ... ငါ မင်းလာမှ ပြောမယ် ...”

“အေးအေး”

ဖင်လေးပိတ်ပြီး ပြေးသွားသော မိုးဦးကိုကြည့်ပြီး သူတို့ ရယ်ရသေးသည်။

အောင်ခိုင်က ...

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မင်းကိုသိနေတာလဲ ..”

“အောင်ခိုင် မင်းသောက်ကျင့်မယုတ်နဲ့နော် ... ငသစ် ငါ့ကို စောင့်ပါကွာ ...”

အိမ်သာထဲမှနေပြီး လှမ်းအော်သော မိုးဦးကြောင့် ဆဲဆဲဆိုဆိုနှင့် စောင့်နေရသေးသည်။ ကိစ္စပြီးသွားတော့ မိုးဦးတစ်ယောက် စပ်ဖြီးဖြီးနှင့် ပြန်ထွက်လာလေသည်။

“ပြောလို့ရပြီ”

“အေး ... ဒါပေမယ့် မပြောတော့ဘူး ...။ မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ ငါအပြင်သွားစရာရှိတယ် ...။ လမ်းကျမှပဲ မင်းတို့သိချင်တာ ငါ့ကိုမေးတော့ ...”

“အာကွာ ... မင်းကလည်း ...”

“နားထောင်ချင်ရင် လိုက်ခဲ့လေ”

“အေးပါကွာ ... လုပ်ထားဦးပေါ့”

“အဝတ်အစားလဲဦးမှလား ...”

“မလဲတော့ဘူး”

“ပြီးတာပဲ ... သွားမယ်”

ထိုသို့ဖြင့် အောင်ခိုင်နှင့် မိုးဦးကိုခေါ်ပြီး စခန်းမှူးကြီး၏ နေအိမ် ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် လမ်းရောက်တော့ အောင်ခိုင်ရော မိုးဦးပါ

သူ့ကို မနားတမ်းမေးလေတော့သည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆီ မေး တော့ ပိုဆိုးသည်။ အဖြေက ဒါပဲရှိသည်ကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် လိုက်မေးတော့ နှစ်ခါဖြေနေရလေသည်။

“ဟာ ... အဲဒါဆိုရင် မင်းက အခု ဘာဆက်လုပ်မယ် စဉ်းစားလဲ”

“ငါလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ စခန်းမှူးကြီးဆီလာတာလေ”

“မင်းဟာကြီးကလည်းကွာ ... ”

“မိုးဦး မင်းကလည်း စွတ်စွတ်ပြောမနေနဲ့ ... စခန်းမှူးကြီးနဲ့ တိုင်ပင်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့တို့ထက် လတ်ဆတ်တဲ့ အကြံအဉာဏ်မျိုး ပေးနိုင်တာပေါ့”

“အဲဒါပဲ ... အောင်ခိုင်ရာ ပြောပြလိုက်စမ်းပါ”

ထိုသို့ဖြင့် သုံးယောက်သား ငြင်းခုံရင်းနဲ့ပင် စခန်းမှူးကြီးနေထိုင် ရာ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် စုံစမ်းရင်းကမှ စခန်းမှူးကြီး၏ နေအိမ်ရှိရာသို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့လေသည်။

“ဦး ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

စခန်းမှူးကြီး၏ သမီးဖြစ်ဟန်တူသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသောကြောင့် စခန်းမှူးကြီး၏နာမည်ကိုမေးကာ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ရ သည်။

“ဟုတ် ... ရှိပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာ ခဏလောက်ဝင်ထိုင်ပါဦး” မထည်ဝါသော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် နေချင်စရာရှိသော

ထိုအိမ်လေးကို ဘာရယ်မဟုတ်ပဲ သူ့မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်လံ ကြည့်ရှုမိ ခဲ့လေသည်။

“ဖေဖေရေ ... ဖေဖေ မိတ်ဆွေတွေလာတယ် ...”

အော်သံအဆုံးတွင် အခန်းထဲမှ စွတ်ကျယ်ကြီးဝတ်လျက် စခန်းမှူးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။ သူတို့သုံးယောက်ကို မြင်သွားတော့ ခဏတာတွေဝေသွားသည်ကိုလည်း တစ်ပြိုင်နက်တည်းလို ပင် သူတွေ့လိုက်ရသည်။ သူသိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ စခန်းမှူးကြီး တစ်ယောက် သူတို့သုံးယောက်ကို သိန်းနိုးဖြင့် စဉ်းစားနေသည်ဆိုတာကို။

“မှတ်မိလားမသိဘူး အန်ကယ်”

“အေးကွ ... မှတ်တော့ မှတ်မိသလိုပဲ ...။ ဒါပေမယ့် ဘယ်တုန်းက ဘယ်နေရာမှာ ဆုံဖူးတာလည်းဆိုတာကို စဉ်းစားလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

သူလည်း စခန်းမှူးကြီးကို ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အခန်းနံရံ မှတဆင့် အခန်းအတွင်းသို့ ကြည့်မိလိုက်လေသည်။

“ဟာ ... အန်ကယ် အားနာစရာကြီး ထမင်းစားဖို့ လုပ်နေ တာကိုး...”

“ဟာ ...”

အာမေဋ်တံသံထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် စခန်းမှူးကြီး၏မျက်နှာ ပြင်မှာ ပြုံးယောင်သန်းသွားသည်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟားဟ ... မောင်ရင်ကိုး ... မှတ်မိပြီ”

“ဟဲဟဲ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ... ဘာကိစ္စများရှိလို့တုန်းကွဲ့ ...”

“ဟုတ် ... ရှိတယ်ဗျ ... ။ ကိစ္စက တော်တော်အရေးကြီး တယ်။ ဒါပေမယ့် လက်လွတ်စပယ် ပြောလို့မရတဲ့ ပြဿနာမျိုးဖြစ်နေ လို့ပါ ...”

“ဪ ...”

“အဲဒါ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပေး ပါလား”

“ဟေ့ကောင် .. ငသစ် မင်းကလည်း ထမင်းစားပါစေဦး...။ တော်တော် အတ္တကြီးတဲ့ကောင်ပဲ ...”

“ဪ .. အေး ဟုတ်သားပဲ ...။ စခန်းမှူးကြီး ကျွန်တော်တို့ လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ စောင့်နေပါ့မယ်...။ စခန်းမှူးကြီး ထမင်းစားလို့ပြီးသွားရင် ခဏလောက်လာခဲ့ပေးပါလား ...။ ကျွန်တော် တိုင်ပင်လိုတဲ့ကိစ္စက ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုဖြစ်နေလို့ပါ”

“ဟေ ... အဲလောက် အရေးကြီးလား .. အဲဒါဆိုလည်း မစားတော့ဘူးလေ ...”

“အာ ... မလုပ်ပါနဲ့ ... ကျွန်တော်တို့စောင့်နေပါ့မယ်”

ààà

ဘာပဲပြောပြော ထိုနှစ်ကောင်ပါလာသည့်အတွက်တော့ တစ်မျိုး တော့ ကောင်းသွားခဲ့သည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဆို ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့်နဲ့ အတင်းစွတ်ခေါ်တော့မည်မှာ မလွဲ။ အားနာနာနှင့်ပင် စခန်းမှူးကြီး၏အိမ်မှ ထွက်လာပြီးနောက် လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တွင် သွားစောင့်နေလိုက်ရသည်။

မိနစ်(၂၀)ခန့်အကြာတွင် စခန်းမှူးကြီးတစ်ယောက် စွတ်ကျယ်

ကြီး ဝတ်လျက်သားပင် ရောက်ရှိလာလေသည်။

“စွတ်ကျယ်ကြီးနဲ့ကွ ...”

“ဘာဖြစ်တုန်း ငသစ်ရယ် ... စွတ်ကျယ်ကြီးပဲဟာ ဘော်လီ

ကြီးမှ မဟုတ်တာ”

“အေးလေ ... ဟုတ်သားပဲ ပြဿနာမဟုတ်တာကို မီးခွက်

ထွန်းရှာချင်နေတယ် ...”

“စောင့်ရတာ အရမ်းကြာသွားပြီလား ...”

“ရပါတယ်အန်ကယ် ... ဘာသောက်မလဲ”

“ကျစ်မ့်ပဲ”

အောင်ခိုင်တစ်ယောက် စခန်းမှူးကြီးအတွက် လက်ဖက်ရည် ကျစ်မ့်တစ်ခွက် မှာ၊ပေးလိုက်ရလေသည်။ ထပ်၍ပင် ကျေးဇူးတွေတင်မိ သည်။ သူတို့သာမပါလျှင် ထိုမျှလောက် ဧည့်ခံတတ်သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ အာမ၊မခံပေ။

“ပြောပါဦး ... မောင်ရင်ကိစ္စကို...”

“ငသစ် ... ”

“အင်း ... ပြော မိုးဦး”

“လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောလေ ... ငါတို့ ဟိုဘက်ဝိုင်းသွား ထိုင်လိုက်မယ်”

“အေး ... ကောင်းသားပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ထ၊သွားကြသော ထိုနှစ်ကောင်လုံးကို ကျေးဇူးတွေ ထပ်ကာထပ်ကာ တင်မိနေခဲ့ရသည်။ ဒီနေ့ကျမှ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်ပင် နှစ်ယောက်စလုံးက အလိုက်တသိနှင့် ရှိနေကြခြင်းပင်။

“ပြောပါဦး ... ဘာကိစ္စတွေဖြစ်လာလို့လဲ”

“ဒီလိုပါအန်ကယ် ... မပြောခင်လေး ကျွန်တော် စကား နည်းနည်းလောက် ကြိုပြီးခံထားချင်လို့”

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ စခန်းမှူးကြီးတစ်ယောက် ခေါင်းပဲ ညိတ်ပြ ပါတယ်။

“အစကနေပဲ စပြောရမှာပဲအန်ကယ် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ နားထောင် ပေးပါနော်...”

“ကျွန်တော် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်မိတယ် ... အဲဒီကောင်မလေးက ကျွန်တော်တို့မေဂျာ .. ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲကပဲ... အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်လိုဖြစ်လဲဆိုတော့ သူ ဆယ်တန်းနှစ်လောက်မှာ သူ့အိမ်ကို ပန်းရောင်စာအိတ်လေးတစ်အိတ် စပိုခြင်း ခံရတယ်။ အဲဒီစာက သူ့ကိုခြိမ်းခြောက်တဲ့စာပါ ... ဒီမှာပါ”

စကားဆုံးသည်နှင့် အဆင်သင့်ယူလာသော ပန်းရောင်စာအိတ် လေးကို စခန်းမှူးကြီးထံသို့ ပေးလိုက်လေသည်။ စခန်းမှူးကြီးက တွေးတွေးဆဆဖြင့် စာအိတ်လေးထဲမှ စာကိုယူကာ မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ဖတ်ရှုနေလေသည်။

သူလည်း ပြောရတာမောသွားသောကြောင့် လာချထားသော ကော်ဖီခွက်ထဲမှ ကော်ဖီတစ်ငုံ မော့သောက်လိုက်ရသည်။

“ဒီစာက ဘယ်သူပေးလဲဆိုတာ မသိဘူးလား ...”

“ဟုတ် ... မသိပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ... ဒီနေ့မနက်မှာ ကျွန်တော့်ဆီကို ဧရာဝတီရဲ့ အဖေ ရောက်လာတယ် ...”

“ဧရာဝတီ ဆိုတာ ...”

“ဆောရီး ဆောရီး အန်ကယ် ... ဧရာဝတီဆိုတာ ကျွန်တော် ကြိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ နာမည်ပါ”

“ဪ ... သူက ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်က ပိုက်ဆံပြတ်ပြီဆိုရင် ကျောင်းက သူငယ်ချင်းဆီက ပိုက်ဆံလိမ်တောင်းတတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က အကြားအမြင်ရတယ် ဘာညာဆိုပြီးတော့ ...”

“ဪ ... အင်းအင်း .. ဟုတ်ပြီ ဆက်ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော်တို့ အဲလိုလုပ်တာ နှစ်ခါရှိပြီ ... ပထမ တစ်ခါတုန်းက လူကြီးတစ်ဦး လာမေးတယ် ...။ မောင်ရင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလိုအစွမ်းတွေရှိနေတာလဲတဲ့ ...”

“အဲတော့ မောင်ရင် ဘယ်လိုပြန်ဖြေလိုက်လဲ ”

“ပြောလို့မရဘူးလို့ပဲ ဖြေလိုက်တယ် ... ပြီးတော့ အဲဒီလူကြီးရဲ့ အိတ်ထဲကို ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်ပြီးတော့ သူ့အိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိတဲ့ အကြောင်းကို ပြောလိုက်တော့ အရမ်းအံ့ဩသွားတဲ့ပုံစံနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ချီးကျူးသွားတယ် ...။ တကယ်တော့ သူ့အိတ်ထဲမှာ တမင်ကို ဘာမှ မထည့်လာဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပညာလာစမ်းတဲ့သဘောပါ”

ရှည်လျားစွာပြောပြီးတဲ့နောက် ခဏမောသွားသောကြောင့် ကော်ဖီ တစ်ခွက်ကို ထပ်မော့လိုက်ရင်းက စခန်းမှူးကြီးဆီကို အကြည့်တစ်ချက် ရောက်သွားခဲ့သေးသည်။ စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် သူဆက်ပြောလာမည့်စကားကို နားစွင့်နေသောကြောင့် အနည်းငယ် အားတက်သွားခဲ့ရသေးသည်။

“ဒီနေ့ကျတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ပိုက်ဆံမရှိတော့ ထုံးစံအတိုင်း

အကြားအမြင်ရတယ်ဆိုပြီး လုပ်ကြသေးတယ်။ အဲဒီလူကြီးပဲ ထပ်ရောက် လာတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်ကို ပညာစမ်းမှာစိုးတာနဲ့ သူ့ထက် ဦးအောင် သူ့အိတ်ကို အရင်ကြည့်မိလိုက်တော့ ဧရာဝတီဆီကရထားတဲ့ ပန်းရောင်စာအိတ်မျိုးကို ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဧရာဝတီနဲ့ ပတ်သက်မှန်း မသိသေးဘူး။ တကယ်တမ်း သူပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာက သပ်သပ်ဖြစ်နေတာ။

ကျွန်တော့်ကို အေးဆေးဖြစ်တဲ့နေရာကို ခေါ်သွားပြီးတော့ သူ့ အကြောင်းတွေ ပြောပြတယ် ... သူ့မှာ တူမလေးတစ်ယောက်ရှိတယ် ...။ သူ့တူမလေးဟာ ကျွန်တော့်လိုပဲ ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်တဲ့ အစွမ်းတွေ ရှိတယ်ဆိုပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဓာတ်ပုံထုတ်ပြတယ် ...။ အဲဒီဓာတ်ပုံ ကို ကျွန်တော်ယူကြည့်တော့ ဧရာဝတီဖြစ်နေတာ ...။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် လည်း ဧရာဝတီလားဆိုပြီး မေးလိုက်တော့မှ သူ့သမီးနဲ့သိလားဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုမေးတာ ...”

“ဟုတ်လား ... အဲဒီကောင်မလေးကရော ...”

“ဧရာဝတီကတော့ ရှိပါတယ် ... သူ့တူမဆိုတာကတော့ သွက်သွက်ခါခါအောင် ရူးသွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ဆုံးသွားခဲ့တယ်”

“ဪ ...”

“ပြီးသွားတော့ အဲဒီလူကြီးက ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်စွာနဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုကို တိုင်ပင်လာတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ သူ့သမီးကို နှောင့်ယှက်နေတဲ့လူဆိုတာ သူ့ညီမရဲ့ ယောက်ျားပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ သူထင် နေတယ် ... ။ သေသွားတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့အဖေပေါ့”

“ဟုတ်လား ..။ သူက ဘာသက်သေနဲ့အဲဒီလိုပြောတာလဲ...”

“သူညီမ အရင်ဆုံးတယ် ...။ ပြီးတော့ သူ့သမီးက သွက်သွက် ခါအောင် ရူးသွားပြီးနောက် ဆုံးသွားတယ် ...။ သူ့သမီးမဆုံးခင်မှာ သူတို့ စီးပွားရေးအရမ်းကျတယ် ...။ အဲဒါတွေအားလုံးကြောင့် သူညီမရဲ့ ယောက်ျားဟာ အဲလိုဖြစ်အောင် ဧရာဝတီတို့မိသားစုက လုပ်တာပါလို့ ယနေ့ထက်တိုင် ထင်နေဆဲပဲတဲ့ ...”

“အင်း ... အတိအကျကြီးမဟုတ်ပေမယ့်လည်း ဖြစ်နိုင်ချေရှိတဲ့ အတိုင်းအတာတစ်ခုမှာ ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

“အဲဒီတော့ အန်ကယ်တို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ...”

“ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားလို့မရလို့ အန်ကယ်ကို အားကိုးပြီး ရောက်လာခဲ့တာပါ ...”

“အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ။ မောင်ရင့် ကောင်မလေးနေတဲ့ မြို့နယ် က ဘယ်မြို့နယ်လဲ ...”

“ကိုးမိုင်မှာပါ ...”

“ကိုးမိုင်ဆိုတော့ မရမ်းကုန်းပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ဒါဆို အန်ကယ် မရမ်းကုန်းရဲစခန်းက စခန်းမှူးကို လှမ်းပြီး အကူအညီတောင်းပေးမယ် ...။ ပြီးတော့ လိုအပ်တာမှန်သမျှကို အန်ကယ် တို့ တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးထားမယ်။ အန်ကယ်တို့ စခန်းက ရဲဘော် နှစ်ယောက်ကို မနက်ဖြန်ကျရင် အန်ကယ် မောင်ရင့်တို့ အိမ်ကို လွှတ်ပေးမယ် ...။ သူတို့ကို ခေါ်သွားပြီးတော့ မောင်ရင့် ကောင်မလေး အိမ်နားကို လိုက်ပြလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲ။ တကယ်ကို ကျေးဇူးသိန်းသန်းပါပဲ။ ကျွန်တော့် အိမ်လိပ်စာက ... ရွှေတောင်ကြား(၁) ... အိမ်နံပါတ်(....) ... ဗဟန်းပါ”

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ့ခြေလှမ်းတွေက ပေါ့ပါးနေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အရာအားလုံးက လွတ်မြောက်တော့မည်ဟု စိတ်က ထင်နေခဲ့သည်။

ဧရာဝတီ ရယ် ...
အနာဂတ်အတွက် အေးမြတဲ့ လက်အစုံကို
မင်းကမ်းလင့်ခံရတော့မှာပါ ...

“ရှင်းသစ်ရေ ... ထတော့ မင်းဧည့်သည်တွေလာတယ်”

“ဟေ့ကောင် ... ငသစ် ... ထတော့ မင်းဧည့်သည်တွေ
လာတယ်တဲ့ ...”

“ဟမ် ... ”

“ထလေကွာ ... တော်ကြာ တီပွင့်လာဆဲနေဦးမယ်”

“ငါ့ဧည့်သည် ... ဟာ .. ဟုတ်သားပဲ လာပြီတီပွင့်ရေ ...
လာပြီ”

အောက်ထပ်ရောက်တော့ တီပွင့်တစ်ယောက် စပ်စုနေသည်ကို
မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

“သားတို့က ရှင်းသစ် သူငယ်ချင်းတွေလား ...”

“အဲ ... ဟုတ် ပါ တယ်”

“တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးလို့မေးတာနော် စိတ်မရှိနဲ့”

“တီပွင့် ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ ...”

“ဟင် ... ခင်ဗျားပါ ပါလာတာကိုး”

“အင်း ...”

ထိုရဲစခန်းမှ သူနှင့်သိသော ရဲဘော်လေးပါ ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တီပွင့်က ...

“ဟဲ့ ... ငါဟိုဘက်က တစ်ယောက်ကို မြင်ဖူးသလိုပဲ”

“အာ .. တီပွင့်ကလည်း သားတို့နယ်ကပဲလေ ဘကြီးတိုးရဲ့ အငယ်ဆုံးမြေး ... အရှေ့ခြမ်းကလေ”

“ဪ ... ဘကြီးတိုးမြေးတောင် ဒီအရွယ်ရောက်လာပြီကိုး”

တကယ်လည်း မသိပဲနှင့် လျှောက်ခေါ်နေသော တီပွင့်ကိုကြည့်ပြီး ရဲဘော်နှစ်ယောက်စလုံး ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကမန်းကတန်းပင် တီပွင့်မသိအောင် မျက်စိမှိတ်ပြကာ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံရန် အချက်ပေးလိုက်ရလေသည်။

“ခဏလေးစောင့်ဗျာ ... ကျွန်တော်ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“တီပွင့် .. လာလာ လုပ်စရာရှိတာသွားလုပ် ...။ ဒီမှာ ရပ်မနေနဲ့”

“အောင်မာ ... ငါကလူကြီးလား နင်ကလူကြီးလား”

ဆက်ပြောနေလျှင် တီပွင့် လေကြောမှ လွတ်မည်မဟုတ်ကြောင်းကို ကြိုသိနေသောကြောင့် တီပွင့်ကို ပခုံးဖက်ကာ အသာအယာပင် ခေါ်လာလိုက်ရတော့သည်။

“တီပွင့် ... မုန့်ဖိုးနည်းနည်းလောက် ပေးပါဦး”

“ဟင် ... မရှိတော့ဘူးလား ...”

“အင်း .. ဟုတ်တယ် မရှိတော့ဘူး”

“သုံးလှချေလား ရှင်းသစ်ရယ်”

“တီပွင့်ရယ် ... သားမှာ တကယ်မရှိတော့လို့ပါ ... ကျောင်းမှာ ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်ရတယ်ဆိုတာ တီပွင့်သိလား ... အရမ်းစိတ်ညစ်တာပဲ ... တီပွင့်မပေးရင်လည်း အကြားအမြင်ရတယ်ဆိုပြီး ကျောင်းမှာ လိမ်စားတော့မယ်”

“တော် ... ပေါက်ကရလေးဆယ်လျှောက်မလုပ်နဲ့ ငါလိုက်မရှင်းချင်ဘူး။ သွား ... ရေသွားချိုး ပြီးရင်လာတောင်း”

ရေမြန်မြန်ချိုးပြီး တီပွင့်ဆီ အရင်မုန့်ဖိုးသွားတောင်းရသေးသည်။ တီပွင့်စိတ်ပြောင်းသွားလျှင် ခက်ပြီ။ အပျိုကြီးတွေရဲ့ စိတ်အစဉ်က ဒီရေလိုပင် အတက်အကျမြန်လှသည်။

“တီပွင့် ... ပေးတော့”

“ရှေ့ ... ငါးသောင်း တစ်လစာ ထပ်လာမတောင်းနဲ့တော့နော် ... နင့်အမေကိုလည်း ငါဖုန်းဆက်ပြီးပြောလိုက်မယ် ... နင်လိမ်ပြီး တောင်းနေမှာစိုးလို့”

“အာ ... တီပွင့်ကလည်းဗျာ ... ကိုယ့်တူလေးကို ဒီလောက်တောင် မသဒ္ဒါဘူးလား”

“တော်ပြီဟေ့ ... သွားတော့ ကြာရင် ငါစိတ်ရှုပ်လာလိမ့်မယ်။ သွားသွား ... နင့်ဧည့်သည်တွေကို အားနာစရာကြီး”

“အင်းပါ ... သွားပြီ ဟိုကောင်တွေနိုးလာရင် ကျောင်းကိုသာ လိုက်ခဲ့တော့လို့ ...”

“အေးအေး ကြွကြွ”

နောက်ကျနေမှာစိုးသောကြောင့် ကားငှားပြီးထွက်လာခဲ့ရသည်။
လမ်းတွင် သူနှင့်သိသော ရဲဘော်လေးမှ ပါလာသော အဖော်အား သူ့
အကြောင်း အတင်းတုပ်နေသည်ကို ကြားနေရလေသည်။

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျားပစ္စည်း ပြန်ရွေးပြီးပြီလား”

“အာ ... ဟေ့လူ ခင်ဗျား တွေ့သမျှလူ ဒါပဲလျှောက်ပြောမနေနဲ့
လေဗျာ ...”

“အောင်မာ ... ခင်ဗျားအလှည့်ကြတော့ တွေ့သမျှလူ လျှောက်
ပြောမနေနဲ့ဆိုဘဲ တော်တော်လည်း တရားကျဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟဲဟဲ”

“ဟေ့လူ ... ခင်ဗျားတို့ကို စခန်းမှူးကြီးက ဘာမှာလိုက်သေး
လဲ...”

“ကောင်မလေးရဲ့ နေအိမ်နားမှာ မျက်ခြေမပြတ်စောင့်ကြည့်ဖို့
နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားဖို့ပဲ မှာလိုက်တယ်”

“ဟင် ... အဲဒါဆို ခင်ဗျားတို့က ဒီအတိုင်းပဲ ရပ်နေကြရမှာပေါ့”

“အာ ... မဟုတ်ဘူးလေ အဲဒီလိုတော့ ... ပတ်ဝန်းကျင်က
သင်္ကာမကင်းဖြစ်စရာကောင်းတဲ့ လူမှန်သမျှကိုတော့ မှတ်တမ်းတင်ထား
ရမှာပေါ့”

“နေဦးဗျ ... ကျုပ်အခုမှ သတိရတယ် ... ဧရာဝတီ အနားမှာ
အမြဲတမ်းအစောင့်တွေရှိတယ် ... အဲဒါကို စခန်းမှူးကြီးကို မပြောလိုက်
ရဘူး ... ခင်ဗျားတို့လူမှားပြီး လိုက်နေမှာစိုးလို့”

“အင်းပါ ... ကျုပ်တို့သိပါတယ်”

“သိရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဗိုက်ဆာရင် လမ်းထိပ်မှာ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပဲရှိတယ် ... ဒါပေမယ့် ဆက်ဆံရေးကတော့
အင်မတန်ညှပ်ပဲ။ သည်းငြီးခံပြီးတော့သာ စားဗျာ။ အားလုံးပြီးသွားတော့မှပဲ
ကျုပ်ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးဆပ်ပါ့မယ်”

“ရပါတယ်ဗျာ ... အဲဒါတွေမလိုပါဘူး”

ဧရာဝတီတို့ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေပဲ အိမ်ကို
ပြလိုက်ပြီး ငှားလာသောကားနှင့်ပင် ကျောင်းသို့ ပြန်သွားလိုက်ရသည်။
ကျောင်းရောက်တော့ စောနေသေးသောကြောင့် ကန်တင်းထိုင်နေလိုက်ပြီး
ဟိုနှစ်ကောင်အလာကို စောင့်နေလိုက်ရသည်။

ကိုးနာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် အောင်ခိုင်ရော မိုးဦးရော
မှုန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာဘေးများဖြင့် ရောက်လာကြပြီး သူထိုင်နေသော
နေရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ငသစ် ... မင်းကွာ ငါတို့ကို တော်တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်
ပဲ ...”

“ဟမ် ... ဘာတွေများ မင်းတို့ကို ဒုက္ခပေးမိလို့လဲ။ မင်းတို့
နှစ်ကောင်စလုံးကို ငါမနိုးသွားဘူး ... အိပ်ရေးဝဝ အိပ်ပါစေဆိုပြီး
ငါထားခဲ့တာလေ ... ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင် ဘောင်းဘီချွတ်ပြနေသေး
တယ် ...”

“အေး ... နိုးပြီးခေါ်သွားလိုက်တာကမှ သက်သာဦးမယ်။
အခုဟာက ငါတို့ကိုလည်း ကြိုမပြောဘဲနဲ့ ပြောချင်ရာပြောပြီး ထွက်သွား
တော့ တီပွင့်လာမေးတဲ့အချိန် ငါတို့က လျှောက်ဖြေမိရော ...”

“ဟမ် ... မင်းတို့ကို ဘာတွေလာမေးပြီး မင်းတို့က ဘာတွေ လျှောက်ဖြေလိုက်လဲ ... ခွီးပါကွာ ... ငါ့ကိုတော့ ဆဲဦးမယ်”

“ဆဲလဲခံလိုက်ပေ့ ... ငါတို့ကတော့ စောစောစီးစီး တီပွင့်ရဲ့ ပါးစပ်သေနတ်မိသွားပြီ”

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ... ဒီကိစ္စက အရေးကြီးတဲ့ဟာကို အဲလောက်လေးတောင် နားမလည်ဘူးလားကွာ”

“ဟမ် ... မင်းကလည်း အရေးထဲမှ ရှုပ်ထွေးနေပြန်ပြီ”

“ငါတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းသွားဖို့ အောက်ဆင်းလာတော့ တီပွင့်က ငါတို့ကို ဘာမေးတယ်မှတ်လဲ ...”

“ဘာမေးလဲ ...”

“အရှေ့ခြမ်းမှာနေတဲ့ ဘကြီးတိုးရဲ့ မြေးက ရန်ကုန်ကို ဘာလာ လုပ်တာလဲတဲ့ ...”

“ဟိုက် ... သေပြီ။ အဲဒါနဲ့မင်းတို့ဘာပြောလိုက်လဲ”

“ဘကြီးတိုးက မိန်းမမှမရှိတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်ကမြေးကရမှာလဲ ... အဲတော့ ငါတို့လည်း ရယ်တာပေါ့။ တီပွင့်ကလည်း ဘကြီးတိုးမှာ မိန်းမ၊မရှိတဲ့ကိစ္စ လေကနေ ဥဥပြီး မြေးဖြစ်လာတာပဲဖြစ်မယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“ဟင် ... ”

“အေး ... မဟင်နဲ့ ... အဲဒီမှာ ရှင်းသစ်တော့ ငါ့ကိုလုပ်ချ သွားပြီဆိုပြီးတော့ မင်းကိုမဆူလိုက်ရတဲ့ စကားလုံးတွေက ငါတို့နဲ့ကျမှ လွတ်ပါလေရော”

“ဟားဟား ... ငါလည်း ပါးစပ်ထဲရှိရာ လျှောက်ပြောလိုက်

တာကွ ...။ အမှန်တော့ သူ့ကိုလိမ်လို့မဟုတ်ဘူး ...။ ငါပြောလိုက်တုန်း က တီပွင့်က သိသလိုလိုနဲ့ ဘကြီးတိုးမြေးတောင် ဒီအရွယ်ရောက်လာ ပြီပဲဆိုပြီး ပြောလိုက်လို့ ရှက်ရမ်းရမ်းတာဟ...”

“လိုက်လည်းလိုက်ပါတယ် ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့”

အောင်ခိုင်နဲ့သူ အခြေအတင် စကားပြောနေစဉ် မိုးဦးတစ်ယောက် အူယားဖားယားနှင့် စကားဆိုလာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် .. ဧရာဝတီ တစ်ယော်တည်းကွ”

“ဟင် ... ဘယ်မှာလဲ”

“ဟိုမှာလေ ... ထူးထူးဆန်းဆန်း”

“ဟာ ... အေးကွ ... ဘယ်သူမှလည်း မပါဘူး။ သွားသွား ငသစ် ဒါမင်းအတွက် ဝှင်ပဲ ...”

“အေး ... သွားပြီ။ မင်းတို့ ဒီမှာပဲစောင့်နေ မင်းတို့ကို ငါပြောစရာရှိသေးတယ်”

အောင်ခိုင်နှင့်မိုးဦးကို စိတ်မချစွာနှင့် မှာခဲ့ရင်းကပင် သူ ဧရာဝတီ အနားသို့ ပြေးသွားလိုက်ရသည်။

ဧရာဝတီက သူ့ကိုမြင်တော့ လန့်သွားသည်ထင်သည်။

“အလန့်တကြားရှင် ... ဖြည်းဖြည်းလာလည်း ရရဲ့သားနဲ့”

“အဟဲ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ဧရာဝတီအနားမှာ ဒီနေ့ အစောင့်တွေ မရှိဘူးဆိုတော့ ပျော်သွားလို့”

“ဘာမှလဲမဆိုဘူး”ဟု ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ရင်းက ဧရာဝတီက သူ့အား ပြုံးပြလာခဲ့သည်။

“အတန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ ပျင်းစရာကြီး...”

“ဟုတ်လား ...”

“အင်း ... ဟုတ်တယ် ...။ ဒါနဲ့ ဧရာဝတီ ဘာစားပြီးသွားပြီလဲ ...”

“ဟင့်အင်း ... မနက်က အိပ်ရာထနောက်ကျတာနဲ့ ကော်ဖီ တစ်ခွက်ပဲ သောက်လာရသေးတယ်”

“ဟုတ်လား ... အတော်ပဲ ကိုယ်လည်း ဘာမှမစားရသေးဘူး။ မနက်က တီပွင့်က မုန့်ဖိုးငါးသောင်းထုတ်ပေးလို့ ဧရာဝတီကို မုန့်လိုက် ကျွေးရမယ်”

“လုပ်လာပြန်ပြီ ... ဘာမှလဲမဆိုဘူး ...။ ဒါနဲ့ တီပွင့်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“တီပွင့်ဆိုတာ ကျွန်တော့် ကြီးဒေါ်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ သွားမယ်လေ ဒါပေမယ့် ရှင်တော့မကျွေးပါနဲ့ ကျွန်မဝယ်ကျွေးပါ့မယ်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့”

“ဟင် ... အခုမှ မိတ်ဆွေဖြစ်တာလား။ ဒါဆိုမဝယ်ကျွေးနဲ့ တော့ ကိုယ်ဝယ်ကျွေးတာပဲ စားတော့”

“ဟာ ... မရပါဘူး”

“အာ ... ရပါတယ် ...”

“ရှင်နော် ... ကပ်သီးကပ်သပ်မလုပ်နဲ့ လမ်းမှာလူတွေက အများကြီးပဲ...”

“ထားပါ ... ဘယ်သူကျွေးကျွေး အဓိကမကျပါဘူး။ အဓိက

က ဧရာဝတီနဲ့ ကိုယ်နဲ့ မနက်စာအတူတူစားရဖို့”

“အဲလိုသိရင် ပြီးတာပဲ”

ထိုသို့ဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ခပ်ကွာကွာလျှောက် လှမ်းရင်းက ကန်ပေါင်သို့သွားရန် သဘောတူညီချက်ရသွားခဲ့ရသည်။

ကန်ပေါင်ရောက်တော့ ဧရာဝတီက တက္ကသိုလ်စတက် ကတည်းက ဒါပထမဆုံးရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။ ဘာကြောင့် မှန်းမသိစွာပင် နှောင့်ဖွဲ့ခံနေရသော သူမကို သနားသွားခဲ့လေသည်။

ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားချင်သည်ဟု ပြောလာသောကြောင့် ရှမ်းခေါက်ဆွဲ တစ်ပွဲ မှာပေးကာ သူမတော့ လက်ဖက်ရည်ပေါ့ကျတစ်ခွက် မှာလိုက်လေသည်။

“ရှင်က ဘာမှမစားတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... ကိုယ် ဧရာဝတီ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး ဗိုက်တွေပြည့်သွားတာ”

“ဒါဆို ကျွန်မဓာတ်ပုံယူသွားလေ ... ပြီးရင် ရှင်ဘာမှ မစားနဲ့ တော့ စားလို့ကုန်မယ့်ပိုက်ဆံ ကျွန်မကိုလာပေး”

“အာ ... ”

“ကဲပါ ... ကျွန်မ အလကားစနေတာ ... ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြောစရာရှိတယ် သိလား”

“အင်း ... မသိဘူး”

“မသိရင်နားထောင် ပြောပြမယ်”

“အင်း ... ပြော”

“မနေ့က ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဖေဖေက ကျွန်မကို ထူးဆန်းတဲ့ စကားတစ်ခွန်းပြောလာတယ်။ နေ့လည်က ကျွန်မတို့အတန်း ထဲက ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ သူနဲ့ စကားပြောဖြစ်တယ်တဲ့။ အဲဒီ ကောင်လေးမှာ သူယုံကြည်တဲ့ အရည်အချင်းတစ်စုံတစ်ရာရှိတယ်တဲ့”

“ဟင် ...”

အတည်ပေါက်ကြီးနှင့် ပြောလာသော ဧရာဝတီ စကားကြောင့် သူ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားခဲ့သည်။ ဖြတ်ပြောမလို လုပ်လိုက်ပြီးတော့ မှ ဧရာဝတီ ဘာဆက်ပြောလာမည်ဆိုတာကို ကြားချင်သောကြောင့် ဝင်မပြောဖြစ်ဘဲ ဆက်ပြောလာမည့်စကားကိုသာ နားစွင့်ထားလိုက်သည်။

“ပြီးတော့ ... ဖေဖေက ဒီနေ့ကစပြီး သမီးအနားမှာ ဘယ် အစောင့်မှ မထားတော့ဘူးတဲ့။ သမီးဘာသာသမီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရပြီ ဆိုပြီးလည်း ပြောတယ်။

“ကျွန်မလည်း အရမ်းကို အံ့ဩသွားပြီးတော့ ဖေဖေကို မေးလိုက် တယ်။ သမီးကို နှောင့်ယှက်တဲ့လူကို သိသွားပြီလား ဆိုတော့ ဖေဖေက မရှိတော့ပါဘူးတဲ့ ...”

“ဟုတ်လား ...”

အဲဒီကျောင်းသာဟာ သူပါလို့ ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ဧရာဝတီ သူ့အား တစ်မျိုးထင်သွားမည်စိုးသောကြောင့် သူ့မပြောဖြစ် လိုက်ပေ။ ဧရာဝတီကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုကျောင်းသားတစ်ယောက်ဆို တာကို စိတ်ဝင်စားသည့်ပုံစံ မပြခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ချော်လဲရောထိုင်ပုံစံမျိုး ဖြင့်သာ သူနေခဲ့မိလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကတော့ ဧရာဝတီရယ် ကိုယ်နဲ့ မင်းနဲ့ နီးစပ်မှုရောင်နီ ကျရောက်တော့မှာပါလို့ပဲ ပြောလိုက်မိတော့သည်။

“ဟဲ့ ... သော်ဇင်”

“ဟဲ့ ... မိသော် ... နင့်ကိုခေါ်နေတာလေ နင်က ဘယ်တွေကို လျှောက်ကြည့်နေတာလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးထက် ငါးနှစ်ခန့်မျှ ကြီးနိုင်သည်ဟု ယူဆရသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဧရာဝတီကိုကြည့်ပြီး ‘သော်ဇင်’ဟု လာခေါ်နေလေသည်။ ဧရာဝတီလည်း တောင်ကြည့်လိုက် မြောက်ကြည့် လိုက်နှင့် လိုက်ရှာပါသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လက်ညှိုး ထိုးပြီး ...

“ကျွန်မကို ခေါ်နေတာလား”

“ဟာ ... မိသော် ငါ့မျိုးမမ လေ”

“အစ်မ ... လူမှားနေတာဖြစ်မယ်”

သူ့ဝင်ပြောလိုက်သော စကားအဆုံးမှာ ထို မျိုးမမ ဆိုသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တွေဝေတွန့်ဆုတ်သွားလေသည်။ ဧရာဝတီ ကလည်း ...

“ဟုတ်တယ် အစ်မ .. ကျွန်မ အစ်မကို မသိဘူး။”

“ဪ ... အင်း ဆောရီးနော် ညီမလေး ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အစ်မ သူငယ်ချင်း ထင်လိုက်လို့ ...။ မတွေ့တာ ငါးနှစ်ကျော်ကျော် လောက်ကို ရှိပြီဆိုတော့ ... ဆောရီးနော်”

ငါးနှစ်ကျော်ကျော်ဆိုသော စကားအဆုံးတွင် သူ့ခေါင်းထဲ၌ အတွေးတချို့ ဖျတ်ခနဲ စီးဆင်းသွားလေသည်။

သူတို့နားမှ ထွက်သွားသော ထိုမျိုးမမ ၏ နောက်ကျောဘက်ကို

ကြည့်ရင်းမှ အမှတ်မထင် သူမ၏ စလင်းဘက်ကိုကြည့်မိလိုက်သည်။
တစ်ပြိုင်နက်တည်းလိုပင် အစတစ်ခုကို သူ့ဆွဲထုတ်မိလိုက်သလို
ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ကိုရှင်းသစ်”

သူ့ကိုလှမ်းခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် သူ့အတွေးပေါင်းစုံတို့
လက်ရှိကို ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ရသည်။

“အင်း ... ပြောလေ ”

“သွားရအောင် ... အချိန်လည်း အတော်ကြာနေပြီ”

“အင်း ... သွားကြမယ်လေ။ ကိုယ်ရှင်းလိုက်မယ်နော် ...”

“အာ ... ကျွန်မရှင်းမယ် ...”

“ပြီးရော ... ပြောမရလည်း ရှင်းဗျာ ”

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဧရာဝတီကို စကားမပြောဖြစ်
ဘဲ၊ တစ်ကိုယ်တည်း စဉ်းစားရင်း လျှောက်လာလိုက်မိသည်။ အဆောင်
နား ရောက်တော့ ...

“ဧရာဝတီ ... ကိုယ်မလိုက်တော့ဘူး။ လုပ်စရာလေး နည်းနည်း
ပေါ်လာလို့ ဒီနေ့ အတန်းမတက်တော့ဘူး ...”

“ရှင် အတန်းမတက်တာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိသွားပြီလဲ”

“နှစ်ရက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဘာမှန်းလည်းမသိဘူး ...”

“နောက်တော့ သိသွားပါလိမ့်မယ် ဧရာဝတီရယ်”

“ထားပါ ...”

ဧရာဝတီကို နှုတ်ဆက်ပြီး အောင်ခိုင်နှင့်မိုးဦးတို့ထိုင်နေရာ
ကန်တင်းသို့ သူထွက်လာခဲ့ရသည်။ ရောက်ရောက်ခြင်း နှစ်ယောက်သား
သူ့ကိုဝိုင်းဆဲကြသည်။

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ... ငါ့ကိုဆို အမြဲတမ်း စိတ်ဆိုးဖို့ လောက်ပဲ ချောင်းနေကြတာပဲ”

“ဟာ ... မင်းလုပ်တာ ဟုတ်မှမဟုတ်တာ ...။ မင်းတို့ သွားတာ နာရီဝက်လောက်ကြာတယ်ကွ...”

“အေးလေ ... အတန်းမမှီရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“လွယ်လွယ်လေးပါကွာ မတက်တော့ဘူး”

“အာ ... လုပ်လာပြန်ပြီ”

“ငါနဲ့ ဧရာဝတီနဲ့ ကန်ပေါင်ကိုရောက်သွားတာ”

“ရောက်သွားတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဧရာဝတီကို လူမှားပြီး လာနှုတ်ဆက်တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ရှိတယ်ကွ”

“ဘာဖြစ်လဲကွာ ... ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စလုပ်လို့”

“ထူးဆန်းတယ်ကွာ ... မင်းတို့ဘာနားလည်တုန်း”

“ထားပါ ... ဘာတွေ ထူးဆန်းတုန်း”

“အေး ... အဲဒါ အားလုံးပြီးသွားတော့မှပဲ ပြောပြလို့ရမယ်”

“အာကွာ ... မင်းဟာကလည်း ရှုပ်ယှက်ကိုခပ်နေတာပဲ”

“လုပ်ပါကွာ ... ကူညီကြပါဦးကွာ”

“အေးကွာ ... ပြော ဘာကူညီရမှာလဲ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီနေ့ အတန်းမတက်ကြနဲ့ .. ငါနဲ့ ခဏလောက်လိုက်ခဲ့ပေး”

“ဘယ်လိုလိုက်ရမှာလည်း”

“ဧရာဝတီတို့ လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို”

“အာကွာ ... မင်းကလည်း”

“မဟုတ်ဘူး ... ငါထင်တာ မမှားဘူးဆိုရင် အဲဒီ အမျိုးသမီး အဲဒီ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွားကိုသွားလိမ့်မယ်”

“ဟေ့ကောင် ... ငသစ် ဟုတ်ရောဟုတ်ပါ့မလား”

“ငါ့ကို ယုံကြစမ်းပါ ... မင်းတို့ကလည်း”

“ပြီးရောကွာ ... ဟုတ်ရင်တော့ ဟုတ် .. မဟုတ်လို့ကတော့ မင်းနဲ့ ငါတို့နဲ့တွေ့ပြီ”

“ရော ... ဒီမှာတွေ့လား တီပွင့်ငါ့ကို မုန့်ဖိုးပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ ငါးသောင်း မင်းတို့စားချင်တာစား ငါဝယ်ကျွေးမယ်”

လိုင်းကား စီးပြီးလာရသောကြောင့် စိတ်ထဲတွင်တော့ ထင်နေခဲ့ရ သည်။ ထိုအမျိုးသမီးစောပြီး ရောက်သွားလျှင် ခက်ချေပြီ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ လူနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တော်သေးသည် သူနှင့်သိသော ရဲဘော်လေးက အကင်းပါးသောကြောင့် သူတို့ကိုမြင်တာနှင့် ထ,ထွက်လာလေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုရဲဘော်လေးကို စောင့်မနေဘဲ ခပ် လှမ်းလှမ်းသို့ ထွက်သွားလေသည်။ အောင်ခိုင်နှင့် မိုးဦးလည်း အူကြောင်ကြောင်နှင့် လိုက်ပါလာလေသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့မှ သူရပ်စောင့် နေလိုက်သည်။

“အစ်ကို ... ဘယ်လာတာလဲ”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုပဲ လာတာ”

“ကိစ္စရှိလို့လား”

“အင်း ... ငါတို့မလာခင် ဒီဆိုင်ကို အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာသေးလား”

“ဟင့်အင်း ... ဘယ်သူမှ ရောက်မလာသေးဘူး”

“ဪ ... အင်း အဲဒီ အမျိုးသမီးရောက်လာခဲ့ရင်တော့ ကျုပ် ထင်တာ သေချာပြီ။ ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ဗျာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဒီတိုင်းပဲထိုင်နေ ... ကျုပ်တို့သုံးယောက် ခဏနေရင် ဝင်လာခဲ့မယ်”

“အင်း ... ပြီးရော ... အဲဒါဆို ကျွန်တော်သွားနှင့်ပြီ”

“ဟေ့ကောင် ... ငသစ် မင်းဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေတာ လဲ”

“ခဏလေး စောင့်ကြည့်ပါကွာ ... မင်းတို့ကလည်း”

“အေးကွာ ...”

ငါးမိနစ်လောက် ကြာမြင့်ပြီးချိန်တွင် သူတို့ သုံးယောက်စလုံး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ လူရှင်းမြဲတိုင်းပင်။ ရဲဘော် နှစ်ယောက်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်မိတော့ သူနှင့်သိသော ကောင်လေးက သူ့ကို လက်ခါပြလေသည်။ မလာသေးဘူးဆိုသည့် သဘော။

ထိုသို့ဖြင့် အရသာတစ်စက်ကလေးမျှ မရှိသော လက်ဖက်ရည် သုံးခွက်ကိုမှာကာ ထိုင်စောင့်ရင်း အချိန်တို့ကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့ရသည်။

အောင်နိုင်ကတော့ မိုးဦးယူလာသော ကစားနည်းတစ်ခုကို ကစား နေခဲ့လေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငသစ် လာကြည့်ပါလား။ ဒီကောင်နည်း လေးက မဆိုးဘူးကွ”

နှစ်ယောက်တည်းကစားရတာ အားမရပဲ သူ့ကိုပါ ဝိုင်းထဲသို့ ဆွဲသွင်းနေလေသည်။ သူလည်း ပျင်းနေတာနှင့် ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မိုးဦး တို့ ကစားဝိုင်းလေးသို့ ဝင်လိုက်လေသည်။

“ပြောပါဦး ... ဘာတွေလည်းလို့”

“ဒီလိုကွာ ... မင်းနာမည်ရဲ့ ထိပ်ဆုံးစာလုံးမှာပါတဲ့ ABCD အက္ခရာလေးတွေကနေ မင်းရဲ့စရိုက်ကို ခန့်မှန်းနိုင်တဲ့ နည်းလေးပါကွာ ... မှန်မမှန်သိချင်ရင် စမ်းကြည့်လေ”

“အောင်မယ် ... အလာကြီးပါလား”

“မင်းနာမည်က ရှင်းသစ်ဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ A နဲ့ စတာ ... ရှာကြည့်ကွာ ... ဒီမှာ ...”

စကားဆုံးဆုံးခြင်း မိုးဦးတစ်ယောက် သူ့ကို စာရွက်လေး တစ်ရွက် ထိုးပေးလာခဲ့သည်။

A = သင်ဟာ အင်မတန် အေးတဲ့သူဖြစ်သော်လည်း သင့်စိတ်ထဲမှာ အကြံတစ်ခုခုရှိတယ်။

B = သင်ဟာ သူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ဆက်ဆံရတိုင်း အမြဲသတိရှိတယ်။

C = သင့်မှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်စိတ် အပြည့်ရှိတယ်။

D = သင်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို ယုံကြည်ဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်းတယ်။

E = သင်ဟာ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ လူဖြစ်တယ်။

အစစလုံးများကို ကြည့်ပြီး သူလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့နာမည် S ကို ကျော်ကြည့်လိုက် တော့ ရေးထားသည်က...

S = သင်ဟာ သဘောထားကြီးတယ်။

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ အဖြေကိုကြည့်ပြီး သူသဘောကျသွားခဲ့ရ သည်။

ထိုစဉ် မျက်လုံးထောင့်တစ်နေရာတွင် အရိပ်လို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက် ရသောကြောင့် စာရွက်ကိုချကာ မြင်လိုက်ရသော အရိပ်ဘက်သို့ သူလှည့် ကြည့်မိလိုက်သည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် ကန်ဘောင်တွင် ဧရာဝတီကို လူမှား နှုတ်ဆက်သော အမျိုးသမီးပင်။

စားပွဲထိုးကောင်လေးတစ်ယောက်ကို မေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျော်ဇေယျ မရှိဘူးလား”

“ရှိတယ် ... အိပ်နေတယ်ခင်ဗျ”

“နိုးလိုက်ဦး ...။ ဒီမှာ သူမှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေလာပေးတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

စားပွဲထိုးကောင်လေး အနောက်ခန်းထဲဝင်သွားတော့ ထိုအမျိုးသမီး သည် ထိုင်ခုံတစ်ခုံကိုဆွဲယူကာ သူတို့ဘက်ကို ကျောပေးရင်း ထိုင်လိုက် လေသည်။

ရဲဘော်လေးက သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူလည်း ဟုတ်သည့် အကြောင်းကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှကြာသောအခါ အခန်းထဲမှ ကျော်ဇေယျ ဆိုသည့် လူကြီး ထွက်လာလေသည်။

“အင်း ... မျိုးမမ ပစ္စည်းရပြီလား”

“အေး ... ရပြီ”

စကားလည်းပြောရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း လှည့်ကြည့်လာ သော ထို ကျော်ဇေယျ ဆိုသည့်လူကြောင့် သူလည်း ကမန်းကတန်းပင် အောင်ခိုင်တို့ စကားဝိုင်းသို့လှည့်ကာ ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် မသိမသာဖြင့် အနည်းငယ်စောင်းကြည့်လိုက်တော့ မျိုးမမ,ဆိုသည့် အမျိုးသမီးက ကျော်ဇေယျ အား ပလတ်စတစ်ထုပ် တစ်ထုပ် ထုတ်ပေးသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အေး အေး ... ကျေးဇူးပဲ”

“ရတယ် ... နင်ထပ်မှာဦးမှာလား”

“ဟင့်အင်း ... မမှာတော့ဘူး။ ဆိုင်လည်းပိတ်တော့မယ် သိပ်ပြီး

စီးပွားမဖြစ်ပါဘူးဟာ”

“ဒါနဲ့ ... နင့်ကိုပြောစရာရှိတယ် ...”

“ဘာတုန်း ... ”

“ငါ ... ဒီနေ့ သော်ဇင်နဲ့တူတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ် ... ခွဲမရအောင် ဆင်လိုက်တာဟာ ... အဲကောင်မလေးက လူမှားနေပြီလို့ ပြောတာတောင် ငါမယုံချင်ခဲ့ဘူးဟာ ...”

“ဟင် ...”

မျိုးမမ,၏ စကားအဆုံးတွင် ကျော်ဇေယျ တစ်ယောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို နောက်တစ်ခါ ထပ်ကြည့်လာသည်။ သို့သော် ထိုအခါ တွင်တော့ သူတို့ပြောစကားများကို နားထောင်နေမိသော သူနှင့် မျက်လုံး ချင်းဆုံသွားခဲ့လေသည်။

“အထဲသွားရအောင် ...”

“အင်း ...”

ဘာဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတာတော့ သူမသိရတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် အောင်ခိုင်နှင့် မိုးဦးကို ထားခဲ့ကာ အပြင်သို့သူထွက်ခဲ့လေသည်။ ရဲဘော် လေးကိုလည်း လိုက်လာခဲ့ရန် အချက်ပြခဲ့လိုက်သည်။

သိပ်မကြာသော အချိန်ပိုင်းလေးအတွင်း ရဲဘော်လေးရောက်ရှိ လာခဲ့လေသည်။

“ဘာထူးလို့လဲ အစ်ကို”

“ထူးတယ်... ကျုပ်ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ် အခု ကျုပ်စခန်းမှူးကြီး ဆီကို သွားမယ် ... ခင်ဗျားတို့က အဲဒီအမျိုးသမီးထွက်လာတာနဲ့ နောက်ကနေလိုက်သွား။ ဘယ်မှာနေလဲဆိုတာကို သေချာလိုက်ကြည့်နော်”

“ဟုတ်ပြီ”

ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှနေလျှင် မြင်ရသော ခပ်လှမ်းလှမ်း

အက္ခရာအဝေး၌ရပ်ကာ အောင်ခိုင်တို့ကို အသံလှမ်းပေးလိုက်ပြီး စခန်းမှူးကြီး ရှိရာသို့ ကားငှားကာ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

ရဲစခန်းရောက်တော့ စခန်းမှူးကြီးကို အဆင်သင့်ပင် တွေ့လိုက် ရသောကြောင့် အနည်းငယ်တော့ ဝမ်းသာသွားမိသည်။

“မောင်ရင် ... လာ ... ထိုင် ဘာထူးလဲ”

“ထူးတယ် စခန်းမှူးကြီး ... ဒီလို ...” ဟု အစချီကာ သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ကိစ္စအချို့ကို ပြန်ပြောပြလိုက်လေသည်။

သူပြောသမျှကို စခန်းမှူးကြီးတစ်ယောက် လေးနက်စွာ စဉ်းစား နေလေသည်။ စကားဆုံးသွားတော့ ...

“မောင်ရင်ယူဆတာ ဖြစ်နိုင်ချေ အများကြီးရှိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“အဲတော့ ... ဒီလိုလုပ် အန်ကယ်တို့အနေနဲ့ အဲဒီ အမျိုးသမီး လိပ်စာကို သိပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီရပ်ကွက်ရဲ့စခန်းကို အကြောင်းကြားပြီး အန်ကယ်တို့ စစ်ထားလိုက်မယ်။ မောင်ရင်က အခုပဲ ဧရာဝတီရဲ့အဖေကို တွေ့အောင်ရှာပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါဆို ကျွန်တော်သွားပြီ”

တော်ပါသေးသည်။ တီပွင့်ဆီက မုန့်ဖိုးတောင်းလာမိလိုက်သည် မှာ မှန်သွားခဲ့သည်။ နို့ဖို့ဆို ဘတ်(စ်)ကားနှင့်သွားရလျှင်တော့ အချိန်တွေ နှောင့်နှေးကုန်မည်မှာ မလွဲ။

ဧရာဝတီတို့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ခြံတံခါး အနည်းငယ် ဟ,ထား သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ခြံထဲသို့

တန်းဝင်သွားလိုက်တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟာ ... ကိုဗလ ကျွန်တော် အန်ကယ်နဲ့တွေ့ချင်လို့”

“ဟမ် ... လေးလေးဆီကို မင်းက ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“သွားသာခေါ်လိုက်ပါ ... ကိုဗလရယ် နော်”

“ဟ ... မင်းနဲ့ချိန်းထားလို့လား”

“အာဗျာ ... ခက်ပြီ ...။ လုပ်ပါ ... အန်ကယ်နဲ့တွေ့မှ ပြီးမှာမို့လို့ပါ”

ဒီလူပေါက်ကြီးကို ပြောနေရတာနဲ့တင် သူ့အဖို့ အတော်ပင် စိတ်ရှုပ်လှပြီ။ နောက်ဆုံးတော့မှ စိတ်လျော့လိုက်သည့်ပုံစံဖြင့် ...

“ဒါဖြင့်လည်း ခဏစောင့်ကွာ ငါအကျိုးအကြောင်း သွားပြော လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ”

ဆယ်မိနစ်လောက်ကြာသည့်အချိန်ထိ ထွက်မလာသောကြောင့် သူ့စိတ်မရှည်ချင် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ယောက်တည်းပင် ကိုဗလဆိုသည့် အိမ်ပေါ်လောကြီးကို တတ်သမျှမှတ်သမျှတို့ဖြင့် ကျိန်ဆဲနေမိသည်။ ကားပေါ်တွင် စောင့်နေသော အောင်ခိုင်နှင့်မိုးဦးပင် သူ့အားကျိန်ဆဲ နေလောက်ပြီဖြစ်သည်။

“လာ ... အထဲလိုက်နဲ့”

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ ... ကျွန်တော်က သေသွားပြီလို့တောင် ထင်နေတာ”

“ဘာကွ ...”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

ဟု ဘုကလန်ပြောရင်း အိမ်ထဲသို့ ရှေ့ဆုံးမှဝင်သွားလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ ဧရာဝတီ အဖေကို အခန့်သားတွေ့လိုက်ရလေ သည်။

“မောင်ရင် ... ဘာများထူးလို့လဲ”

“ထူးတယ်အန်ကယ် ... ဒါပေမယ့် အန်ကယ်နဲ့ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပြောလို့ရမယ့်ကိစ္စ ဖြစ်နေတယ်”

“ကဲ ... မောင်ဗလရေ အပြင်ခဏထွက်နေပါကွာ”

“ဟုတ်”

ထွက်သွားသော်လည်း ချက်ချင်းတန်းမပြောသေးဘဲ အခြေအနေ ကို စောင့်ကြည့်နေလိုက်ရသည်။

“လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာပြောပါ မောင်ရင် ... အပြင်ကနေဆို အန်ကယ်တို့ပြောနေတာတွေကို မကြားရပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဧရာဝတီကို ခြိမ်းခြောက်တယ်ဆိုတဲ့ လူက အန်ကယ်ထင်သလို အန်ကယ်ညီမရဲ့ ယောက်ျားမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟေ ...”

“ဟုတ်တယ် ... အန်ကယ် ... ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့မနက်က မှ သိရတာပါ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား ပြောပါဦး”

သူလည်း မနက်ခင်းက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အရာအားလုံးကို ပြောပြလိုက်သည်။ သူ့စကားများကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီးနောက် ...

“ဒါဆို သမီးရဲ့အန္တရာယ်က လက်တစ်ကမ်းမှာတင် ရှိနေတာ ပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်ကယ် ... ကျွန်တော်နဲ့သိတဲ့ စခန်းမှူးကြီးက အန်ကယ်ကို အကြောင်းကြားခိုင်းလို့ပါ။ သူတို့ မနက်ဖြန်ဆိုရင် အဲဒီ မျိုးမမ ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို ခေါ်ယူပြီးစစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ... မောင်ရင်ရယ် ... မောင်ရင်သာ မကူညီရင် အန်ကယ်အနေနဲ့ မထင်သင့်တဲ့လူတွေကို ထင်ပြီး စွပ်စွဲမိတော့မှာ...”

“အန်ကယ်တို့အနေနဲ့ လမ်းထိပ်ကလူကို ဘာမှမလုပ်မိဖို့ကို ကျွန်တော်လာပြောတာပါ။ မနက်ဖြန်ဆိုတာနဲ့ အရာအားလုံးက ရှင်းလင်း သွားတော့မှာပါ ...”

“ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ ... အန်ကယ်သမီးလေးကိုလည်း ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေတဲ့ဘဝကနေ လွတ်မြောက်စေချင်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... အန်ကယ် ...”

“ရှေ့ကွာ ... ဒါအန်ကယ်လိပ်စာကဒ် တစ်ခုခုအကြောင်း ထူးပြီဆိုတာနဲ့ အန်ကယ်ကို ဖုန်းဆက်ပေးပါနော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ် ...။ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြု ပါဦး”

“ကောင်းပါပြီ မောင်ရင်”

အိမ်ထဲမှ ပြန်ထွက်လာတော့ ဗလဆိုသည့် ဝိတ်ပေါကြီးကို မတွေ့ရသောအကြောင့် အတော်ပင် စိတ်ချမ်းသာသွားခဲ့ရသည်။ သို့သော် ထိုစိတ်ချမ်းသာမှုကို ကြာကြာမခံစားလိုက်ရဘဲ ခြံထဲက ထွက်တော့မှ

ဗလကို ခြံအပြင်၌ရပ်နေသည်ကို သူတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ...”

“ဘာတုန်း ...”

“အောင်မာ .. လေသံကိုက မာရေကျောရေနဲ့”

“ဘာဖြစ်တုန်း ...”

“မင်းနဲ့ ငါ့ညီမနဲ့ ကြိုက်သွားပြီလား”

“အဲ ...”

ပြုံးစိစိလုပ်နေသော ဗလ၏မျက်ခွက်ကြီးကြောင့် သူအတော်ပင် ထိတ်လန့်သွားခဲ့ရသေးသည်။

“ကိုဗလ ... တိုးတိုးသက်သာလုပ်စမ်းပါ။ အန်ကယ် ကြားသွားရင် မကောင်းဘူး”

“ဟ ... ကြားကြားပေါ့”

“ကိုဗလ,ကလည်း လုပ်ပါ အဆင်ပြေသွားရင် ကိုဗလကို ကျွန်တော် ဘီယာ အဝတိုက်မယ်”

“မင်းစကားနဲ့မင်းနော်”

“စိတ်ချစမ်းပါ”

ဘာပဲပြောပြော အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံးက စိတ်ချမ်းသာစရာ ကောင်းလှသည်။ ချစ်သူဆီက ချစ်တယ်ဆိုသည့် စကားလုံးကိုသာ ကြားရဖို့ ကျန်တော့သည်။ ယောက္ခမကြီးနှင့်လည်း အဆင်ပြေပြီ။ အစ်ကိုဝမ်းကွဲဆိုသော လူမိုက်ဗလနှင့်လည်း အဆင်ပြေပြီဖြစ်သည်။

အောင်ခိုင်နှင့်မိုးဦးကတော့ ဘာတွေသဘောကျလို့ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေရတာလဲဟု မေးယူရသည့်အဆင့်ပင်။

“ငါတော့ ကျောင်းကို မြန်မြန်ရောက်ချင်လှပြီ”
“ဘုရားရေ ... ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုန်း”
“ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ ...”

ကျောင်းရောက်တော့လည်း ဟိုကောင်တွေကို စောင့်မနေတော့
ဘဲ ပိုက်ဆံထားခဲ့ကာ အတန်းထဲသို့ရောက်ရန်သာ ပြေးသွားလိုက်သည်။
အတန်းထဲရောက်တော့ ကံကောင်းစွာပင် ဆရာ၊မဝင်သေးသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အတိုင်းမသိပင် ဝမ်းသာသွားခဲ့သည်။

“ဧရာဝတီ ...”
“ဪ ... ပြန်လာပြီလား”
“အင်း ... ဟုတ်တယ် ပြန်လာပြီ”
“ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ”
“ဧရာဝတီရဲ့ကောက်ကြောင်းအတိုင်းကို လက်ပစ်ကူးနေ
တာပေါ့”
“ငါပေါ့”

ဘာပဲပြောပြော သူမကို အရမ်းချစ်သွားမိခဲ့သည်။ မနက်ဖြန်
ဆိုလျှင် အရာအားလုံးပြီးဆုံးသွားတော့မည်ဟု သူသတ်မှတ်လိုက်သည်။
ဧရာဝတီရယ် ... မင်းရဲ့ ကောက်ကြောင်းတွေအတိုင်း ကိုယ်
ဆန်တက်ခဲ့ပြီးပြီ။ သိပ်မကြာတော့တဲ့ အချိန်လေးတစ်ခုမှာ မင်းရဲ့
လွတ်လပ်ကျယ်ပြောတဲ့ ဘဝထဲကို ကိုယ်ဝင်လာခဲ့ရတော့မှာပါ။

“ဧရာဝတီ ...”
“ရှင် ...”
“ကန်တင်း ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား”
“ဟာ ...”
“လိုက်ခဲ့ပါ ဧရာဝတီရယ် ...”
“အင်း ... ဒါဆိုကတိပေးရမယ် ..”
“အင်း ... ဘာကတိပေးရမှာလဲ”
“အဖြေမတောင်းရဘူး။”
“ဟားဟာ .. အင်းပါ ကိုယ်စောင့်နိုင်ပါတယ်”
“ပြီးရော ... ဒါဆိုလည်း လိုက်ခဲ့မယ်”
ထိုသို့ဖြင့် ဧရာဝတီနှင့်သူ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ငြင်းခုံရင်း
နှင့်ပင် ကန်တင်းသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“ဧရာဝတီ ...”
“ရှင် ...”
“ဘာသောက်မလဲ”
“ပေါ့ဆီမို့”
“ညီလေးရေ ... ပေါ့ဆီမို့နှစ်ခွက်ပေးကွာ”
“ဟင် ... ရှင်လည်း ပေါ့ဆီမို့လိုက်သောက်တာလား”
“ဒါပေါ့ ဧရာဝတီကို ချစ်တာကိုး”
“ဟာ ... ရှင် ကျွန်မကို ကတိပေးထားတယ်လေ”
“အင်းလေ ... အဖြေတောင်းတာမှမဟုတ်တာ ချစ်တယ်လို့

ပြောတာလေ”

“လူလည်”

“ဧရာဝတီ မနက်ဖြန်ကျရင် ချောက်ချားမှုကို ချယ်လှယ်နေတဲ့ ပန်းရောင်နေ့စွဲတွေ ကုန်ဆုံးသွားတော့မှာ”

“ဘယ်လို ...”

“ကိုယ် အကြားအမြင်ရတယ်ဆိုတာ ယုံလား”

“နိုး”

တစ်လုံးတည်းပင် ပြတ်သားစွာပြန်ဖြေသော သူမ၏စကားကြောင့် နည်းနည်းတော့ ပညာပြလိုက်ဦးမှဟု စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက် ...

“ဧရာဝတီကို လက်တွေ့ပြမယ်။ ဧရာဝတီရဲ့ အိတ်ကို အပေါ်ကို ထောင်လိုက်”

“ဟမ် ... တော်ပါ”

“အကောင်းပြောတာ ... ထောင်လိုက်ပါဆို”

“ကဲ ... ရော့ရော့ ထောင်လိုက်ပြီ”

ထို့နောက် သူ ဧရာဝတီအိတ်ကို စူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တစ်လုံးချင်းပြောပြလိုက်သည်။

“ဆီးထုတ်တစ်ထုပ်ရယ် ... နေကြာစေ့တစ်ထုပ်ရယ်၊ ပြီးတော့ ပန်းရောင်စာအိတ်တစ်အိတ်၊ ဗလာစာအုပ်လေးအုပ် တစ်အုပ်က အဖုံးချုပ် ထားတယ် ... နောက် သုံးအုပ်က အဖုံးမချုပ်ဘူး ...”

“တော်ပါ ... ဘယ်တုန်းကတည်းက ခိုးကြည့်ထားလည်းမှ မသိတာ”

“ရော် ... ခက်ပြီ”

ဒီကောင်မလေးနှင့်တော့ ခက်ချေပြီဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် သူ့အား ကယ်တင်မည့်သူရောက်လာပေသည်။ ထိုသူကား အခြားမဟုတ် ဆရာမလေး ပွင့်ဝါကို ချစ်နေသည်ဆိုသည့် လက်သမားအယောင်ဆောင် အင်ဂျင်နီယာကြီးပင်။

“ဆရာ ... ဆရာကို ကျွန်တော်လိုက်ရှာနေတာ...”

သူ့ကိုဆရာဟု တလေးတစားခေါ်သော ထိုလူကြီးကို ဧရာဝတီ တစ်ယောက် မျက်မှောင့်ကြုတ်၍ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘယ်နှယ်လဲ ယုံပြီလားဟုသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် ဧရာဝတီကို လှမ်းကြည့် တော့ ပါးစပ်မှ လှုပ်ရုံလေးလှုပ်ပြီး ငပေါဟု ပြောလိုက်သည်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာမလေး ပွင့်ဝါနဲ့ အဆင်ပြေသွား ပြီလား”

“ပြေသွားပြီဆရာ ... ဒီနေ့မနက်ပဲ ကျွန်တော် အကုန်လုံးကို အမှန်အတိုင်းပြောပြလိုက်တယ် ... ကျွန်တော့်ကို မနက်ဖြန်ကျရင် အဖြေပေးမယ်တဲ့ ...”

“ဟားဟား ... ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ ... ဒါနဲ့လုပ်ပါဦး ကျွန်တော့်ကို နည်းနည်းလောက် ကူညီသွားပါဦးဗျာ ...”

“ပြောပါဆရာ ... ကျွန်တော်ဘာကူညီရမလဲ”

“သူ့ကို ပြောပေးစမ်းပါဗျာ ... ကျွန်တော် အကြားအမြင် ရတယ်ဆိုတာ မယုံဘူးတဲ့”

“ဟာ ... အစ်မ မယုံမရှိနဲ့ ဆရာအကြားအမြင်ရတယ်ဆိုတာ တကယ် သူ့ကြောင့် ကျွန်တော်အဆင်ပြေသွားတာ”

“ဟာ ... ကိုရှင်းသစ် ရှင်နော် ကျွန်မကို ဆွဲမထည့်နဲ့။ အလကား ကျွန်မ သူ့ကိုလျှောက်စ၊နေတာ ... ယုံတယ် သူ့ကို”

ဧရာဝတီ၏ ဖြစ်ပျက်သွားသော မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သူ အတော်ပင် ရယ်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော်သွားလိုက်ဦးမယ်ဆရာ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ကျွန်တော် ရှင်းသွားပါ့မယ် ...”

“အင်း ကောင်းပါတယ် ရှင်းသွားလိုက်လေ ...”

“ဟင် ...”

ထိုစကားကို ဧရာဝတီ ပြောချလိုက်ခြင်းပင်။ သူတောင် ကြောင် သွားသည်။ ထိုလူပြန်သွားတော့မှ ဧရာဝတီက သူ့အနားကပ်လာပြီး ဗိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်လေသည်။

“ရှင်နော် ... ကိုယ့်ကိစ္စကို မရှင်းဘဲနဲ့ ကျွန်မကိုပုံချတယ်”

“အောင်မာ ... ဧရာဝတီမှ ကိုယ့်ကိုမယုံတာ”

“ဒါဆို ရှင် တကယ်အကြားအမြင်ရတာပေါ့”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာ ထွင်းဖောက်ပြီး မြင်နေရ တဲ့ အစွမ်းရှိတယ်။ ဘယ်ကနေဘယ်လို ရလာလဲဆိုတာတော့ ကိုယ်လည်း မသိဘူး”

“ဒါဆို ... ဟိုလူက ဘာဖြစ်လို့ ရှင့်ကိုစွတ်ပြီး လေးစားနေ ရတာလဲ”

“ဒါကတော့ ... ဒီလို” ဟု အစချီကာ လက်သမား အယောင် ဆောင် အင်ဂျင်နီယာကြီးအကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်ရသည်။ ထိုအခါကျမှ အတောမသတ်အောင် ရယ်ရင်း ...

“ဒီလူကြီးကလည်း အင်ဂျင်နီယာလုပ်နေပြီး အဲလောက်တောင် တုံးရသလား”

“တုံးတာမဟုတ်ဘူး ဧရာဝတီရဲ့ အဲဒါ အချစ်ကြောင့် ပြောင်းလဲ သွားတာ”

“တော်ပါ ... ဒါနဲ့ ရှင့်ကို ကျွန်မမေးရဦးမယ် .. ရှင်က အဲလိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ ထွင်းဖောက်ပြီး တကယ်မြင်နေရတာပေါ့”

“အင်း ... ဆိုပါတော့”

“ရှင်နော် ... နောက်ဆို ကျွန်မကို အကြာကြီး စိုက်စိုက် မကြည့်နဲ့”

“အာ ... ပေါက်တတ်ကရ ...”

အဲလိုပင် ... ထိုသို့ ဝှတီးဝှကျ လှတီးလှတနိုင်လှသော မြစ်ပျို မလေးနှင့်ကျမှ လိုမ့်ပိန့်နေအောင် ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အကြားအမြင် ရနေသည်ဟု ပြောတုန်းကလည်း သာမန်လောက်ပင် နားထောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး သူဖြစ်စေချင်သလို အံ့ဩသွားသည့် ပုံစံမျိုးလည်း မဖြစ်ခဲ့ပေ။ တော်တော်လည်း ခက်သည့် မြစ်ပျိုမလေးပင်။ ဘာပဲပြောပြော ဧရာဝတီ ဆိုသည့် မြစ်ပျိုမလေးကိုတော့ သူ့ရင်ထဲတွင် ထာဝရစီးဆင်းခွင့် ပေးချင်လှပြီ။

စီးဆင်းလှည့်တော့ မြစ်ပျိုမလေးရယ်။

သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော မနက်ခင်းသည် သူ့အတွက် တော့ ဒီနေ့သာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လတ်ဆတ်သော နိုးထခြင်းနှင့်အတူ အိပ်ရာမှ စောစီးစွာ သူနိုးထခဲ့ရသည်။ လုပ်စရာရှိသည်များကို ဦးစွာလုပ်နေ လိုက်ပြီး အိမ်တွင် ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ကာ စခန်းမှူးကြီးဆက်လာမည့်ဖုန်းကို စောင့်နေလိုက်သည်။ တီပွင့်ကတောင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘာလုပ်နေတာလဲ ဟုပင် မေးသွားသေးသည်။

နေ့လည် (၁၁:၀၀)နာရီ ကျော်ကျော်လောက်တွင် စခန်းမှူးကြီး ထံမှ ဖုန်းဝင်လာလေသည်။ ယခုပင် စခန်းသို့လာခဲ့ရန် ပြောခြင်းဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် အောင်ခိုင်နှင့်မိုးဦးကိုပါ အကျိုးအကြောင်းပြောကာ စခန်းသို့ ကားငှားပြီး သွားလိုက်လေသည်။

စခန်းရောက်တော့ စခန်းမှူးကြီးကို တည်ငြိမ်စွာပင် ခုံ၌ ထိုင် နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အန်ကယ် ... ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ”

“ဪ ... အေး မောင်ရင်ထင်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲကွ ... အန်ကယ်တို့ အဲဒီအမျိုးသမီးကို ခေါ်စစ်ကြည့်တော့ အဲဒီအမျိုးသမီးက ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းလုပ်တယ် ... ကျော်ဇေယျဆိုတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းက သူ့ဆီမှာ အမြဲတမ်း ပန်းရောင်စာအိတ်တွေကို ပုံနှိပ်ခိုင်းလေ့ရှိတယ်တဲ့။

ကျန်တဲ့စစ်ချက်တွေကိုတော့ ကျော်ဇေယျ ရောက်လာပြီး စစ်ဆေးပြီးတော့မှပဲ အန်ကယ် ရှင်းပြတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

“ဒါဆိုရင် ဧရာဝတီရဲ့ဖခင်ကို ဖုန်းဆက်ပြီးခေါ်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ် ကျွန်တော် ဆက်ပြီးခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

ဧရာဝတီ၏ ဖခင်ဆီကိုဖုန်းဆက်ပြီးနောက် အောင်ခိုင်တို့ထိုင်နေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်နေလိုက်ရင်း ဧရာဝတီ၏အဖေကို စောင့်မျှော်နေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် တက္ကစီးပေါ်တွင် ကျော်ဇေယျကို ရဲဘော်နှစ်ယောက် ခြံရံလျက်ခေါ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို ပင် သိပ်မကြာမီ ဦးဧရာလွင်ပါ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူလည်း ထိုင်ရာမှထကာ ရဲစခန်းသို့ အပြေးအလွှား ပင် သွားလိုက်ရသည်။ အထဲရောက်တော့ သူ့အားစောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကို ဘာအမှုနဲ့ ဖမ်းတာလဲ”

“ခဏလေး ... ဖမ်းတာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို မေးစရာလေး နည်းနည်းရှိလို့ ခေါ်လာတာ”

စခန်းမှူးကြီးက စကားအဆုံးတွင် ဦးဧရာလွင်နှင့် သူ့အား အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်ကာ စကားပြောလေသည်။

“မောင်ရင့်မှာ ဧရာဝတီရဲ့ဓာတ်ပုံပါလား”

“မပါဘူးဗျ ...”

“ကျွန်တော့်မှာ ပါပါတယ် ... သမီးရဲ့ ဓာတ်ပုံရော သမီးနဲ့ ဆင်တူတဲ့ တူမလေးရဲ့ဓာတ်ပုံရော ...”

“ကောင်းတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော့်ကိုပေး”

ဦးဧရာလွင်မှ ဓာတ်ပုံများကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီးနောက် ...

“လာ ... သွားပြန်စစ်မယ်”

သူ့အထဲကိုရောက်တော့ ကျော်ဇေယျကို သေချာထပ်ကြည့်မိလိုက်သည်။ တည်ကြည်ခန့်ညားသော သူ့အသွင်ကို သေချာစွာပင် သူမှတ်ထားလိုက်မိသည်။

“ဒီမှာ ... ရော ...” ဟု ဆိုကာ စခန်းမှူးကြီးသည် ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို တင်ပေးလေသည်။ တင်ပေးလိုက်သော ဓာတ်ပုံမှာ ဦးဧရာလွင် ၏တူမပုံပင်ဖြစ်လေသည်။

“ဟင် ... ဒါ သော်ဇင် ပဲ ... ခင်ဗျားတို့”

စခန်းမှူးကြီးက လက်ကာပြလိုက်ပြီးနောက် ...

“ခင်ဗျား ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သော်ဇင် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ကို လိုက်ပြီးနှောင့်ယှက်နေတာလဲ”

“လိုက်နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ဘူး ...။ သူလုပ်လို့ ကျုပ်ဘဝ ပျက်သွားခဲ့ရတာ ... ကျုပ်ဘဝကို”

“စိတ်အေးအေးထားပါ မောင်ရင် ...”

“ကျွန်တော်နဲ့ သော်ဇင်နဲ့ ကိုးတန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးချစ်ရတဲ့သူဆိုရင်လည်း မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ထက်စာရင် အများကြီး နိမ့်ကျခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကို သော်ဇင်က သိပေမယ့်လည်း ကျွန်တော့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြန်ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့ကပေါ့ ...”

“ကိုယ်...”

“အင်း ... ပြောလေ သော်”

“သော်တို့နှစ်ယောက်ကို ဖေဖေက သဘောမတူလောက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“သော်ရယ် ... ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်မလား”

“ချစ်တာက ချစ်တာပဲ ကိုယ်”

“ချစ်ရင် ကိုယ်နဲ့တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား သော်ရယ်”

“အာ ... မဖြစ်နိုင်တာ ...။ အခုမှ သော်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက နောက်ဆုံးနှစ်ပဲ ရှိသေးတာလေ ...။ ကျောင်းမပြီးဘဲနဲ့ ယူလိုက်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့ ...”

“ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကိုယ် သော်နဲ့မခွဲနိုင်ဘူး”

“ကျောင်းပြီးအောင်စောင့်ပါ ကိုယ်ရယ် ...။ ပြီးတော့ အလုပ်လုပ်ရင်းနဲ့က ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရအောင် စုကြမယ်လေ”

“အချိန်တွေ အများကြီးစောင့်ရမှာပေါ့ ...”

“မစောင့်နိုင်ဘူးလား ...”

“အင်းပါ ... ကိုယ်ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ဒါပေမယ့် ... ကျွန်တော်ကျောင်းပြီးအောင် မတက်ခဲ့ရပါဘူး။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ အဆက်အသွယ်နဲ့ ကျွန်တော် မိုးကုတ်ဘက်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ဖြစ်တယ်။ သော်ဇင်က ပထမတော့ ကျောင်းပြီးအောင် တက်စေချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ထက်သန်နေတဲ့စိတ်ကြောင့် သူ ကျွန်တော့်ကို မတားခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့်ဗျာ ... ကံကြမ္မာဆိုတာ ဝတ်ရုံအောက်ကနေ လူတွေကို အလဲထိုးတာပဲဗျာ ... ကျွန်တော့်အလုပ်က အဆင်ပြေတော့ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံတော်တော် စုမိလာတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကိုပြန်တက်လာပြီးတော့ သော်တို့အိမ်ကို ပထမဆုံး သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ...”

“သော်ရေ ... သော်”

“ဘယ်သူလဲ ...”

“ကျွန်တော် သော်ဇင် ချစ်သူပါ ... အန်ကယ်နဲ့လည်းတွေ့ရင်းနဲ့ ကျွန်တော် သော်ဇင်ကို လက်ထပ်ခွင့်လာတောင်းတာပါ ...”

“အေး ... သော်ဇင် ဆုံးပြီ”

“ဗျာ ...”

“အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော့်စိတ်တွေ လောင်ကျွမ်း ခံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီအတွက်လည်း အမြဲတမ်း ကျွန်တော် သော်ဇင်တို့အိမ်နားကို သွားသွားပြီးတော့ သော်ဇင်ကို သွားချောင်းခဲ့တယ်”

“ကျွန်တော် လက်လျှော့လိုက်တော့တဲ့ အချိန်ကိုရောက်မှ ကိုးမိုင်

မှာ သော်ဇင်ကို အမှတ်တမဲ့ပြန်တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော် အားရ ဝမ်းသာဖြစ်ပြီးတော့ သူ့ဆီကို ကျွန်တော်ပြေးသွားပြီး ခေါ်လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမယ့်ဗျာ သူကတော့ ကျွန်တော့်ကို သော်ဇင် မဟုတ်တဲ့အကြောင်းကို ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် လောကမှာ ချွတ်စွပ်တူတာမျိုး ရှိမှ မရှိခဲ့ဘူးတာ ...။ ရှိခဲ့ရင်လည်း ကျွန်တော် မမြင်ဘူးတဲ့အတွက် ကျွန်တော် မယုံကြည် ခဲ့ဘူး”

“အဲဒီအချိန် အနားမှာ လူတွေပိုင်းလာတော့ ကျွန်တော်လည်း ပြဿနာတက်မှာစိုးတာနဲ့ သူ့ကို အသာတကြည်ပဲ စကားပြောခဲ့ပါတယ်။ သူ့နာမည်ကို ကျွန်တော်မေးလိုက်မိတဲ့အချိန်မှာ သူ့နာမည်က ဧရာဝတီ ဆိုပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောလာပါတယ်”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ သူ့အိမ်ကို စုံစမ်းပြီးတော့ စာတွေကို ပို့ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်စဉ်းစားမိ လာတာက သော်ဇင် တကယ်ဆုံးသွားတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကိုပါပဲ ကျောင်း တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လည်း ပြန်တွေ့တော့ သူတို့အားလုံးက သော်ဇင် တကယ်ဆုံးသွားတာဖြစ်တဲ့အကြောင်းကို ကျွန်တော့်ကို ပြောကြတယ်။

ပိုပြီးသေချာသွားတာကတော့ ကျွန်တော့် ပန်းရောင်စာအိတ်တွေကို ပုံနှိပ်ပေးတဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မျိုးမမ,က မနေ့တုန်းက ကျွန်တော့်ဆီကို ရောက်လာပြီး သော်ဇင်နဲ့အရမ်းဆင်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူတွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ မှားယွင်းတဲ့စိတ်တွေကို ပိုပြီး အတည်ပြုပေးလိုက် နိုင်တာပေါ့။ အဲဒီအကြောင်းကို မသိခင်ကတည်းက ကျွန်တော် နိုင်ငံခြား ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီးသားပါ။ အားလုံးအဆင်သင့်ပါပဲ။ မျိုးမမ လာပြော

ပြီး နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒီအပတ်ထဲကို ဆိုင်ကိုရောင်းပြီး သွားတော့မလို့ စီစဉ်ပြီးကာမှ အခုလိုဖြစ်ခဲ့ရတာပါ”

ကျော်ဇေယျ၏ စကားလည်းဆုံးရော အားလုံးစိတ်မောသွားခဲ့ ရသည်။ ဦးဧရာလွင် ကိုယ်တိုင်ပင် ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့ ရသည်။

စခန်းမှူးကြီးက ...

“သော်ဇင် ဆုံးသွားတယ်ဆိုတာ တကယ်ပါပဲ ... ဒီမှာထိုင်နေတဲ့ အစ်ကိုက ဆုံးသွားတဲ့ သော်ဇင်ရဲ့ဦးလေးဖြစ်သလို ဧရာဝတီရဲ့ ဖခင်လည်း ဖြစ်တယ်။ ရော့ ... ဒါ ဧရာဝတီရဲ့ ဓာတ်ပုံပဲ”

ဓာတ်ပုံကိုစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ ထိုသူ၏ မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည် စက်အချို့ ပြုတ်ကျလာခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် ဦးဧရာလွင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ...

“ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့တဲ့ အမှားတွေအားလုံးအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

“အေးကွာ ... အန်ကယ်မှာလည်း ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့ သူ့အတွက် အချိန်ပြည့်စိတ်ပူနေရတယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်ကယ်နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ် ...။ နောက်ကို ဒီလိုမနှောင့်ယှက်တော့ ပါဘူးဆိုရင်ပဲ အန်ကယ် ကျေနပ်ပါပြီ”

“ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ် ...။ ကျွန်တော်လာမယ့် စနေဆို နိုင်ငံခြားမှာ အပြီးသွားနေတော့မှာပါ”

သူကတော့ ဘေးကနေကြည့်ပြီး သက်ပြင်းတို့ အကြိမ်ကြိမ် ချမိလေသည်။ အချစ်ဆိုသည်မှာ လူသားတိုင်းကို အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲပေးနိုင်ဆုံး နိဗ္ဗာမတစ်ခုပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဟုတ်သည်လေ သူ ကိုယ်တိုင်ပင် ဧရာဝတီနှင့်ပတ်သက်သည့်အခါမှ ပြောင်းလဲတတ်ခဲ့သည်ပဲ။ ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်လျှင် ဘယ်တော့မှ ဝင်မပါတတ်သော သူကိုယ်တိုင်ပင် ဧရာဝတီကို ချစ်သည့်စိတ်တစ်ခုထဲဖြင့် ထိုအရှုပ်ထုတ်ကြီးထဲ ဝင်ပါနေ ခဲ့ရသည်ပဲ။

ဧရာဝတီ ... အခုက စပြီး လွတ်လပ်လင်းရှင်းတဲ့ မြစ်ပျိုမလေး အသွင့်နဲ့ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲမှာ စီးဆင်းလှည့်ပါ။

ကိစ္စအားလုံး ရှင်းပြီးသွားတော့ သူကျောင်းကိုရောက်ဖြစ်အောင် ရောက်သွားသေးသည်။ အချိန်က ညနေ(၃:၀၀)နာရီ ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။

“ဒီအချိန်ကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဧရာဝတီကို တွေ့ချင်လို့ပေါ့”

“တော်ပါ ... ငပေါလေး”

“ဟောဗျာ ..”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ ဧရာဝတီကိုကြည့်ပြီး သူ့စိတ်တို့ လွတ်လပ် ရှင်းလင်းသွားခဲ့ရသည်။ ဘာကိုမှ အယုံအကြည် ဖက်တွယ်မှုမရှိသော သူမ၏ဟန်ပန်အချို့ကြောင့် ဘာကိုမှ သူ့မပြောဖြစ်ခဲ့တော့ပေ။ အန်ကယ် ဦးဧရာလွင်မှလည်း မပြောရန် သတိပေးထားသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ခဲ့ သည်။

“ဧရာဝတီ ...”

“ရှင် ...”

“ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့မှ အဖြေပြန်ပေးမှာလည်းဟင် ...”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

“ကိုယ် ဧရာဝတီဆီက ပြောလာမယ့် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကြားချင်လှပြီ”

“ရှင် ... အကြားအမြင်ရတာပဲ၊ ဘယ်တော့သိရမလဲဆိုတာ ရော မမြင်ဘူးလား”

စကားကို ကပ်သီးကပ်သတ်ပြောတတ်သော ထိုမြစ်ပျိုမလေးကို ဖျစ်ညှစ်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည်။

“ဧရာဝတီ ...”

“ဘာလဲဆို ...”

“ကိုယ်ပြန်တော့မယ် ဒီနေ့ကစပြီး ဧရာဝတီရဲ့ဘဝဟာ လင်းရှင်း သွားခဲ့ပြီ။ ကိုယ်သေချာပြောရဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ် ဧရာဝတီဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို စောင့်နေမယ်ဆိုတာပါပဲ ... ဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်တော် အတန်းလည်း လာမတက်တော့ဘူး ... ”

ပြောပြီးပြီးချင်း သူထိုင်ရာမှ ထ,ကာ အိမ်သို့ပင် တန်းပြန်လာ ခဲ့လေသည်။

နောက်ရက်မှစ၍ တစ်ပတ်လုံးလုံး သူ,ကျောင်းသို့ မသွားတော့ ပေ။ အိမ်မှာပင် ကုတ်ကပ်နေကာ ပေါက်ကရလေးဆယ် လျှောက်လုပ် နေလေသည်။ တီပွင့်ကတောင် အိမ်မှာမနေပါနဲ့,ဟယ်ဟူ၍ တားယူရသည် အထိပင်။

သောကြာနေ့ ညနေခင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ခြံထဲတွင် တစ်ယောက် တည်း ဘောလုံးကန်နေတုန်း အောင်နိုင်နှင့် မိုးဦးတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းမှ ပြန်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငသစ်”

“ဘာလဲ ...”

“ငါတို့ကို ဘာကျွေးမှာလဲ”

ဘာစကားမှပြန်မပြောခင် နှစ်ကောင်စလုံး၏ လွယ်အိတ်များ ထဲသို့ အရင်ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။ သို့သော် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မတွေ့ရသောကြောင့် ဘာတွေထူးလို့လဲဟု မေးလိုက်ရလေသည်။

“မင်း ဖောက်ထွင်းပြီးမြင်လည်း အလွန်ဆုံး လွယ်အိတ်ပေါ့ကွာ ... ငါ့ရင်ထဲက စကားတွေကိုတော့ မင်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဖောက်ထွင်းပြီး မြင်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါလခွီးပါကွာ ... အရေးထဲမှ”

“မသိချင်လည်းနေပေါ့ကွာ ...”

“မင်းတို့ကလည်း အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလေ နည်းနည်းလောက် တော့ သိချင်ပါတယ်။ ပြောပြပါကွာ ...”

“ဧရာဝတီက မင်းကိုမေးတယ် ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းမတက်တာ လဲတဲ့ ...”

“ဟာ ... ဟုတ်လား အဲဒီတော့ မင်းတို့ ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“ပြောလိုက်တာပေါ့ကွာ ... မင်း စိတ်ညစ်လို့ ကျောင်းမတက်တဲ့ အကြောင်း ... နင့်ဆီက အဖြေမရလို့ စိတ်ညစ်တဲ့အကြောင်းတွေပေါ့”

“ဟားဟာ ... အဲလိုကျတော့လည်း မင်းတို့က တော်သွားပြန် ရော ...”

“အလကားတော့မရဘူး ကိုယ့်လူ၊ ငါတို့ကို တစ်ခုခုတော့ ကျွေး ရမယ်”

“အေးပါ ... ဒါနဲ့ မင်းတို့အဲလိုပြောတော့ သူက ဘာပြန်ပြော လိုက်လဲ”

“ငပေါ့လို့ ပြောလိုက်တဲ့”

ဘာပဲပြောပြော သူကျေနပ်ပါသည်။ ဧရာဝတီထံမှ ထိုသို့သော စကားလေးများနှင့်တင် သူပြောင်းလဲတတ်ခဲ့သည်ပဲ။

ထိုသို့ဖြင့် တနင်္လာနေ့ ကျောင်းဖွင့်ရက်ရောက်တော့ မည်သူ့ကိုမှ မစောင့်ဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ကျောင်းသို့ထွက်လာလိုက်လေသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ဧရာဝတီကို တွေ့ချင်နေတာလည်းပါသည်။ လေးရက် လောက် မတွေ့ရတော့ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေခဲ့သည်။

အတန်းထဲသို့ အရင်သွားကြည့်လိုက်သည်။ ဧရာဝတီ မရောက် သေးသောကြောင့် သူကန်တင်းသို့ လာထိုင်နေလိုက်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာကာ တစ်ယောက်ယောက် အလာကို စောင့်နေလိုက်မိသည်။

ခုံပေါ်တွင် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် လာချ ပေးသွားသော ကော်ဖီကို မသောက်အားသေးဘဲ ဂျာနယ်ထဲတွင် စီးမျော နေမိလိုက်သည်။ ဂျာနယ်တွေကလည်း ခက်သည်။ မင်းသမီးတစ်ယောက် တစ်နေ့ကို ဝတ္ထုလေးအုပ်ဖတ်တာလည်း သတင်းလုပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ မည်မျှကြာသွားသည်မသိ ... ဂျာနယ်တစ်စောင်လုံး ကုန်သွားတော့မှ

ကော်ဖီတွေ အေးကုန်ပြီဖြစ်ကြောင်း သတိထားမိကာ ဇွန်းနှင့် ခပ်ပြင်းပြင်းမွှေရင်း အကုန်မော့ချမိလိုက်လေသည်။

“ဖရူး ...”

စုတ်ပြတ်သတ်စွာ ငံလွန်းလှသော ကော်ဖီများကို သူ အူးယား ဖားယားပင် ထွေးထုတ်လိုက်မိသည်။

“လာကြပါဦးဟ ... ရေတစ်ခွက်လောက်ပေးပါကွာ ... မင်းတို့ ကော်ဖီကလည်း ငံလိုက်တာ ...။ ငံပြာရည်နဲ့ နို့ဆီနဲ့များ မှား ထည့်လာ...”

စကားပင်မဆုံးလိုက် သူ့ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခြေထောက်စောင့်ကာ ထွက်သွားသော ဧရာဝတီကို သူ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအခါကျတော့ သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် အလင်းတစ်ချို့ တောက်ပစွာ ယှက်ပြေးသွားလေတော့ သည်။

“ဟင် ... ဧရာဝတီ”

“ဟာ ... ”

“ဧရာဝတီ ... ခဏလေး ...

ဟာ ... ဒါ ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောတာပဲ ...။ ဟားဟား ဧရာဝတီ ကိုယ့်ကို စောင့်ပါဦး”

စောင့်ကြီးအောင်ကြီးနှင့်ထွက်သွားသော ဧရာဝတီနောက်မှ သူ အူယားဖားယားပင် ပြေးလိုက်လာမိသည်။

“ဧရာဝတီ ... ကိုယ့်ကို စောင့်ပါဦး”

“ဘာလဲ ... မစောင့်ဘူး။ သွား ... လာမခေါ်နဲ့”

“အာကွာ ... ဧရာဝတီကလည်း အဲလိုမလုပ်ပါနဲ့ ... ”

“ပြောတော့ ချစ်တယ်ဆို ...။ ကော်ဖီခွက်ထဲကို ဆားထည့် မပေးဘူးလား ဘာလားနဲ့ ပြောပြီးတော့ တကယ်လည်း ထည့်ပေးတော့ ထွေးထုတ်တယ် ... အလကားပဲ ...”

“ဟိုက် ... သေပြီ”

“ကိုယ်က တကယ်ထည့်မယ် မထင်ထားလို့ပါ ... ဧရာဝတီ ရယ် ... ပြီးတော့ ကိုယ်က စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းသွားတာပါ။ ကိုယ့်ရှေ့ မှာပဲ ကော်ဖီခွက်ထဲကို ဆားထည့်ပေးမယ် ထင်ထားလိုက်တာပါ”

“ဟွန်း ... ငပေါ”

“ချစ်ဘူးလား”

“နိုး”

“ချစ်ပါကွာ ...”

“နိုး...”

“ဒါဆိုလည်း မချစ်နဲ့ကွာ ...”

“ရက်(စ်)”

“အာကွာ ... ”

နေရာမှာပင် သူရပ်နေလိုက်ရင်းက ဧရာဝတီကိုသာ စိုက်ကြည့်
နေမိလိုက်သည်။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ... အတန်းသွားတက်မယ်”

“မတက်ဘူး”

“ဘာမတက်ဘူးလဲ ... အခုမှ ရည်းစားစဖြစ်တယ်။ အခုပဲ
ပြောစကား နားမထောင်ဘူးလား”

“ဟာ ... လာပြီ လာပြီ ...”

“ဧရာဝတီ ...”

“ဘာတုန်း ..”

“ကိုယ့်ကို ချစ်လား”

“အင်း ... ချစ်တယ်”

ထိုသို့ဖြင့် ဝှတီးဝှကျနိုင်လှသော ဧရာဝတီ ဆိုသည့် မြစ်ပျံ့မလေး
ကား သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် လွတ်လပ်စွာလှည့်ပတ်စီးမျောရင်း ပျော်မြူး
နေခဲ့လေတော့သည်။

လင်းမြတ်ဝေမွန်

၂၁.၇.၀၉

စိတ်ဝင်စားပြီး ပျော်စရာကောင်းမယ့် အစီအစဉ်လေးပါ။
ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုချစ်သူမျိုးနဲ့ တွေ့နိုင်မယ်ဆိုတာ အောက်မှာပေးထား
တဲ့ မေးခွန်းလေးထဲက အဖြေတစ်ခုကို *Multiple Choice* လုပ်ကြည့်
ရမှာပါ။ (၁)၊(၂)၊(၃) ရွေးရုံပါပဲ။ အားလုံးပေါင်း မေးခွန်းခြောက်ခုပေါ့။
ကဲ ... မေးခွန်းလေးတွေကို ဖြေကြည့်ရင်းနဲ့ ဘယ်လိုချစ်သူ
မျိုးနဲ့ တွေ့နိုင်တယ်ဆိုတာ စမ်းကြည့်လိုက်ရအောင်။

- မေးခွန်းနံပါတ် (၁) ...
သင်လိုချင်တဲ့ ချစ်သူရဲ့ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်။
(၁) ... သိပ်ချော၊ သိပ်လှရမယ်။
(၂) ... ကြည့်ကောင်းရင်ပြီးတာပဲ။
(၃) ... ရုပ်ရည်က အရေးမကြီးပါဘူး။

မေးခွန်းနံပါတ် (၂) ...

သင်လိုချင်တဲ့ ချစ်သူရဲ့အရည်အချင်း

(၁) ... ဘာမဆိုစွမ်းဆောင်နိုင်ရမယ်။

(၂) ... အေးချမ်းတဲ့ဘဝလေး ဖန်တီးနိုင်မယ်။

(၃) ... ကိုယ့်အတွက် အမြဲတမ်းသူရဲကောင်းပေါ့။

မေးခွန်းနံပါတ် (၃) ...

ချစ်သူကို ကိုယ့်အတွက် ဒီလိုဖြစ်နေစေချင်တယ်။

(၁) ... အမြဲတမ်းကိုယ့်အတွက် အဆင်သင့်။

(၂) ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နားလည်ပေးနိုင်သည့်အခြေအနေ။

(၃) ... သူနှင့်ကို စိတ်ချင်းဆက်နေစေချင်သူ။

မေးခွန်းနံပါတ် (၄) ...

သူ့ရဲ့ မိသားစုနှင့်ယှဉ်လျှင် ...

(၁) ... ကိုယ်ကအမြဲ နံပါတ်တစ်ဖြစ်ချင်သူ။

(၂) ... သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် ညီညီမျှမျှပေါ့။

(၃) ... နားလည်ပေးရမှာပေါ့။

မေးခွန်းနံပါတ် (၅) ...

ချစ်သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးခဲ့ရင် ...

(၁)...တိုက်ကြီးကြီး ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့နေချင်တယ်။

(၂)...သီးသီးသန့်သန့် အေးအေးချမ်းချမ်းလေးနေချင်တယ်။

(၃)...မိဘတွေနဲ့ အတူတူပေါ့။

မေးခွန်းနံပါတ် (၆) ...

လက်ထပ်ပြီးရေရှည်မှာ ...

(၁) ... အရင်လိုပဲ ကိုယ့်ကိုဦးစားပေးရမှာပေါ့။

(၂) ... သူ့ဦးဆောင်မှု အောက်မှာပဲ နေရတာပေါ့။

(၃) ... ညီညီနှိုင်းနှိုင်းနဲ့ နေကြရတာပေါ့။

(၁)ကိုရွေးရင် တစ်မှတ်၊ (၂)ကိုရွေးရင် နှစ်မှတ်၊ (၃)ကိုရွေးရင် သုံးမှတ် သတ်မှတ်ပါတယ်။ မေးခွန်းခြောက်ခုစလုံးက အမှတ်တွေကို ပေါင်းပြီးရင် ဘယ်နှစ်မှတ်ရသလဲဆိုတာ ချရေးထားလိုက်ပါ။ အဖြေတွေက (၃)မျိုးရှိပါတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ ...

(၈)မှတ်အောက်၊ (၈)မှတ်နဲ့(၁၂)မှတ်ကြား၊ (၁၃)မှတ်နဲ့ အထက်တွေပေါ့။

ကဲ ... အဖြေလေးတွေ တိုက်ကြည့်လိုက်ရအောင်။

(၈)မှတ်အောက် ...

- သူတို့ဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး နဲ့နဲ့လောဘကြီးတဲ့ ချစ်သူမျိုးနဲ့ ဆုံရတတ်ပါတယ်။ အတ္တလည်း ကြီးတတ်ကြတယ်။ မိမိသာပထမ ချစ်သူကဒုတိယလို့ သဘောထား တတ်ကြတဲ့ သူတွေပေါ့။ လက်တွေ့ဆန်သူများလို့လဲ ပြောရင်ရနိုင်တဲ့ အနေ အထားမျိုးပေါ့။

(၈)မှတ်နှင့် (၁၂)မှတ်ကြား ...

- သူတို့တွေကတော့ မှန်လိုချစ်သူမျိုး ရတတ်ကြပါတယ်။ ကိုယ်ပြုံးရင် ပြန်ပြုံးပြမယ်။ ကိုယ်မဲ့ရင် ပြန်မဲ့ပြမယ်ပေါ့။ အရမ်းလည်း ကိုယ့်ပေါ်မဆိုးသလို သိပ်ပြီးတော့လည်း မကောင်းတတ်ပြန်ဘူး။ ဆိုလိုချင်တာကတော့ ကိုယ်ပေးနိုင်သလောက်ပဲ ပြန်ရမယ့် ချစ်သူမျိုးပေါ့။

(၁၃)မှတ်နှင့် အထက် ...

- မိတ်ဆွေ ... ခင်ဗျား အရမ်းကိုပျော်လိုက်ပါတော့။ ကံကောင်းခြင်းတွေနဲ့အတူ ချစ်သူတစ်ယောက် ခင်ဗျားဆီကို ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ အစစအရာရာ သည်းခံတတ်သော ... ခပ်သိမ်းသော အရာအားလုံးထက်ပိုပြီး ကိုယ့်ကိုချစ်မယ့်သူတစ်ယောက် ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ နေရောင်ခြည်ကဲ့သို့ ကိုယ့်ဘဝကို နွေးထွေးစေမယ့် ချစ်သူမျိုးပေါ့။ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဂရုတစိုက်နဲ့ လေးနက်စွာ သူက ချစ်သွားပါလိမ့်မယ်။

နောက်တစ်မျိုးကတော့ *ABCD* အက္ခရာလေးတွေကနေ သင့်ရဲ့ စရိုက်လက္ခဏာကို ဖော်ပြနိုင်တဲ့ ကစားနည်းလေးတစ်ခုပါပဲ။

သင့်နာမည်ရဲ့ ထိပ်ဆုံးအက္ခရာလေးကိုယူပြီး သင့်ရဲ့စရိုက်လက္ခဏာကို သဘောကျ ရှာကြည့်ပေးတော့။

A = သင်ဟာ အင်မတန်အေးတဲ့သူဖြစ်သော်လည်း သင့်စိတ်ထဲမှာ အမြဲတမ်း အကြံတစ်ခုခုရှိနေတယ်။

B = သင်ဟာ သူစိမ်းတစ်ယောက်နဲ့ဆက်ဆံရတိုင်း အမြဲ သတိရှိတတ်တယ်။

C = သင့်မှာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်စိတ်ဓာတ် အပြည့်ရှိတယ်။

D = သင်ဟာ လူတစ်ယောက်ကိုယုံကြည်ဖို့ အင်မတန် ခဲယဉ်း တယ်။

E = သင်ဟာ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့လူပဲ။

F = သင့်မှာ ချစ်မွေးပါတယ်။

G = သင်ဟာ လူကဲခတ်အရမ်းတော်တယ်။

H = သင့်မှာ ဆင်ခြင်တုံတရားမရှိဘူး။

I = သင်ဟာ အမြဲတမ်းပြုံးနေပြီး သူတစ်ပါးကိုလည်း ပျော်အောင် လုပ်ပေးတယ်။

J = သင့်မှာ မနာလိုစွာစိမ့်ရှိတယ်။

K = သင့်မှာ စူးစမ်းလိုစိတ်ရှိတယ်။

L = သင်ဟာ အချစ်ကိုကိုးကွယ်သူဖြစ်တယ်။

M = အောင်မြင်မှုတွေကို သင်အလွယ်တကူရတတ်တယ်။

N = သင်ဟာ အလုပ်မရှိရင်မနေတတ်သူ ဒါပေမယ့် ရှိလျှင်လည်း ညည်ညူးတတ်သူ။

O = သင်ဟာ အင်မတန်ပွင့်လင်းသူဖြစ်တယ်။

P = သင်ဟာ အင်မတန်ရည်မှန်ပြီး နားလည်မှု အပြည့်ရှိတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။

Q = သင်ဟာ သူတော်ကောင်းယောင်ဆောင်ထားသူဖြစ်တယ်။

R = သင်ဟာ လူမှုရေးကိစ္စတွေမှာ မပါမဖြစ်တဲ့လူဖြစ်တယ်။

S = သင်ဟာ သဘောထားကြီးတဲ့လူဖြစ်တယ်။

T = သင့်မှာ ကြီးမားတဲ့ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်။

U = သင့်ကိုယ်သင် အားလုံးနဲ့ရင်ဘောင်တန်းနိုင်တယ်လို့ မှတ်ယူ ထားတယ်။

V = သင့်ကိုယ်သင် အရမ်းချောတယ်လို့ ထင်ထားတယ်။

W = သင်ဟာ သင့်အကြောင်းတွေကို သူများကိုမပြောချင်ဘူး။

X = သင်ဟာ သူများလမ်းပြ၊ ဆရာလုပ်တာကို မကြိုက်ဘူး။

Y = သင့်မှာ အခက်အခဲတွေ အများကြီးရှိတတ်တယ်။

Z = သင်ဟာ အမြဲတမ်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ရန်ဖြစ်နေရမှ ကြိုက်တတ်တယ်။

အဖြေများကို ရှာကြည့်ရင်းနဲ့မှ
ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရင်း